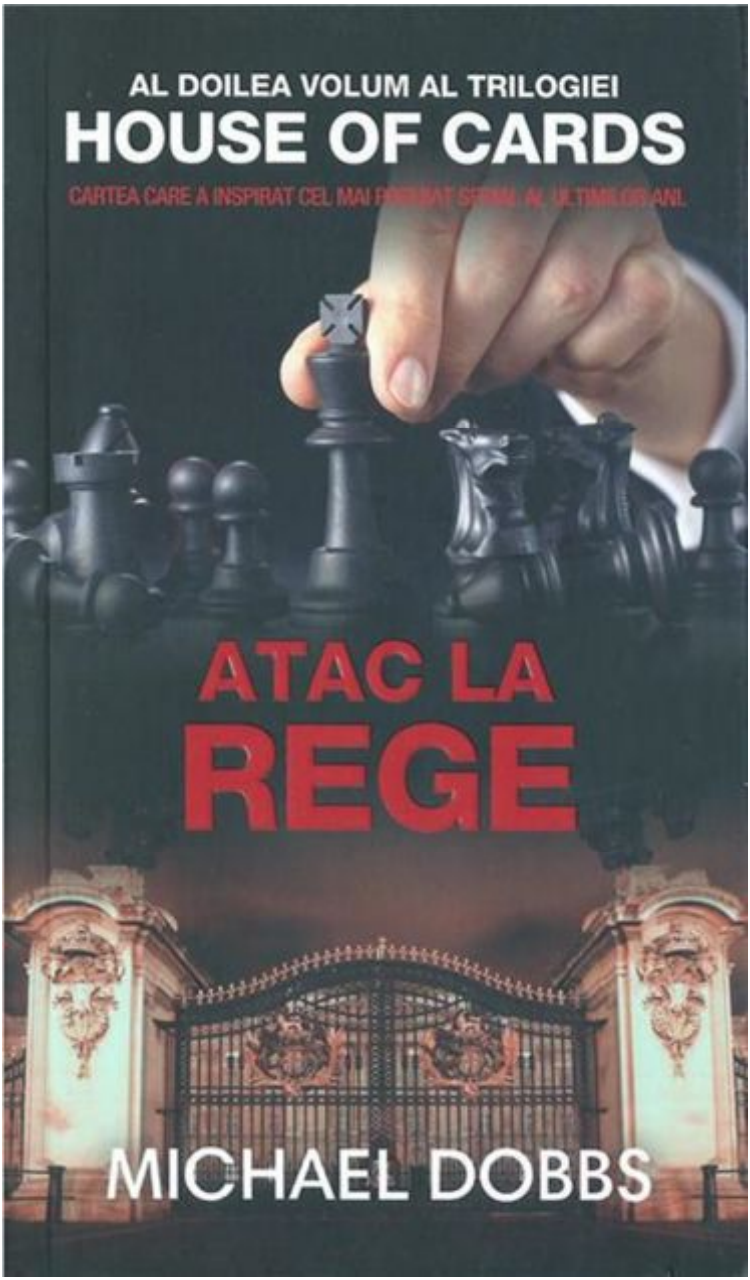
AL DOILEA VOLUM AL TRILOGIEI
HOUSE OF CARDS
ATAC LA
REGE
MICHAEL DOBBS

MICHAEL DOBBS

ATAC LA REGE
House of Cards 2

Traducere din limba engleză Liliana Pelici prin Lingua Connexion
Titlul original: *To Play the King,* 1992

Editura RAO, 2016

Versiune ebook: v1.0, iunie 2023

Cuprins

INTRODUCERE 6
PROLOG 8
PARTEA ÎNTÂI 13
CAPITOLUL 1 14
CAPITOLUL 2 24
CAPITOLUL 3 36
CAPITOLUL 4 41
CAPITOLUL 5 49
CAPITOLUL 6 56
CAPITOLUL 7 60
CAPITOLUL 8 68
CAPITOLUL 9 73
CAPITOLUL 10 81
CAPITOLUL 11 91
CAPITOLUL 12 102
CAPITOLUL 13 106
CAPITOLUL 14 108
CAPITOLUL 15 111
CAPITOLUL 16 118
CAPITOLUL 17 124
CAPITOLUL 18 127
CAPITOLUL 19 132
CAPITOLUL 20 134
CAPITOLUL 21 141
CAPITOLUL 22 147
CAPITOLUL 23 154
CAPITOLUL 24 160

CAPITOLUL 25 163
CAPITOLUL 26 171
CAPITOLUL 27 176
CAPITOLUL 28 184
CAPITOLUL 29 191
CAPITOLUL 30 194
CAPITOLUL 31 201
CAPITOLUL 32 210
CAPITOLUL 33 216
CAPITOLUL 34 221
CAPITOLUL 35 226
CAPITOLUL 36 235
PARTEA A TREIA 238
CAPITOLUL 37 239
CAPITOLUL 38 246
CAPITOLUL 39 252
CAPITOLUL 40 255
CAPITOLUL 41 263
CAPITOLUL 42 266
CAPITOLUL 43 277
CAPITOLUL 44 284
CAPITOLUL 45 293
CAPITOLUL 46 298
EPILOG 307

Lucy şi Andrei
Pentru Medford 1971.
Pentru Fiskardon 1981.
Pentru Villars 1991.
Pentru tot.

INTRODUCERE

Când am scris *Atac la rege*, în 1990, ca o continuare a romanului *Culisele puterii,* am făcut-o, în parte, pentru că aveam convingerea că iahtul regal se îndrepta spre ape tulburi. Şi s-a dovedit că aveam dreptate. Am scris despre căsnicii cu probleme, scandaluri financiare, controverse politice şi umiliri publice şi, în anii care au urmat, Familia Regală a părut să urmeze scenariile imaginate de mine cu o tenacitate neobosită. Uneori mi se părea că diverşi indivizi participau la un concurs pentru a primi roluri în poveste. Dacă intenţia cărţii era de a lansa un avertisment, aşa cum presupun că a fost, atunci a eşuat complet. Casa de Windsor avea să îndure unele dintre cele mai grele momente. Iahtul aproape s-a scufundat şi unii membri ai echipajului au fost aruncaţi peste bord.

Regele meu ficţional nu este, pur şi simplu, o versiune a prinţului Charles – au existat mulţi moştenitori ai tronului care au avut dificultăţi şi am fost parţial inspirat de mai mulţi –, dar anumite comparaţii erau inevitabile. Când am început să scriu, era clar că i se destrăma căsnicia, în ciuda tuturor infirmărilor oficiale, aşa că am decis ca personajul meu regal să nu aibă soţie. Sper că nimic din ce am scris nu a fost interpretat ca lipsă de respect, pentru că nu aceasta a fost intenţia mea.

În orice caz, în ciuda acelor ani grei, atât Alteţa Sa Regală, cât şi instituţia regală şi-au demonstrat tenacitatea şi puterea de redresare, iar astăzi se bucură de o stimă publică mai mare decât în urmă cu câteva decenii. Iahtul regal continuă să navigheze.

La fel şi Francis Urquhart. După aproape 30 de ani de când l-am creat, şi-a dezvoltat o viaţă proprie – în cărţi, în televiziunea globală

–, ca un personaj care a fost citat atât în parlament, cât şi în presă. Bănuiţi că s-a şuşotit despre el şi pe la colţurile unor palate? Ei bine, s-ar putea spune asta, dar eu n-o să comentez...

M.D. 2013

PROLOG

Jos cu regii. Ocupă prea mult spaţiu.

Era ziua în care urmau să-l omoare.

Îl conduseră prin parc, escortat de două companii de infanterişti. Se adunaseră mulţi oameni şi îşi petrecuse aproape toată noaptea întrebându-se cum vor reacţiona aceştia când îl vor vedea. Cu lacrimi? Cu batjocuri? Vor încerca să-l răpească pentru a-l duce într-un loc sigur sau îl vor scuipa cu dispreţ? Depindea de cine-i plătise mai bine. Dar nu urmă nicio izbucnire; mulţimea rămase abătută, speriată, încă nevenindu-i să creadă ce urma să aibă loc în numele ei. O femeie tânără ţipă şi leşină când trecu pe lângă ea, dar nimeni nu încercă să-l împiedice în drumul lui pe terenul îngheţat. Paznicii îl grăbeau.

În câteva minute ajunseră în Whitehall, unde fu găzduit într-o cămăruţă. Era trecut de ora zece, într-o dimineaţă de ianuarie, şi se aştepta ca, în orice moment, să audă ciocănitul în uşă care îl va chema. Dar ceva îi reţinuse; nu veniră până aproape de două. Patru ore de aşteptare, de demoni care-i rodeau curajul, făcându-l să simtă că se năruie pe dinăuntru. În timpul nopţii ajunsese la o seninătate, la o senzaţie de pace sufletească, aproape o stare de graţie, dar, cu trecerea grea şi neanticipată a minutelor care creşteau până ajungeau ore, calmul fu înlocuit de senzaţia îngrozitoare de panică ce începea undeva în creier şi se întindea prin tot corpul lui pentru a se scurge în intestine şi vezică. Gândurile i se amestecară şi cuvintele la care se gândise, meşteşugite cu grijă ca să pună în lumină dreptatea cauzei lui şi să acuze logica lor sucită, dispărură

brusc. Înfipse unghiile adânc în palme; cumva îşi va găsi cuvintele când va veni vremea.

Uşa se deschise. Căpitanul apăru în intrarea slab luminată şi făcu un semn scurt şi sobru din cap. Nu era nevoie de cuvinte. Îl luară şi în câteva secunde ajunse în sala de bal, un loc pe care îl preţuia pentru tavanul pictat de Rubens şi pentru uşile magnifice din lemn de stejar, deşi acum îi era greu să distingă detaliile prin întunericul nefiresc. Ferestrele înalte fuseseră parţial zidite sau acoperite cu scânduri în timpul războiului, pentru a fi mai uşor de apărat. Doar la una dintre ferestrele cele mai îndepărtate, unde baricadele fuseseră dărâmate, o aură de lumină puternică şi cenuşie înconjura gaura, ca intrarea într-o altă lume. Coridorul format din şirul de soldaţi ducea direct până la ea.

Doamne, dar îi era frig. Nu mâncase nimic de ieri, refuzase masa pe care i-o oferiseră şi era recunoscător pentru mantia pe care o ceruse, ca să nu tremure. Nu ar fi fost bine să fie văzut tremurând. S-ar fi crezut că e din cauza fricii.

Urcă două trepte strâmbe din lemn şi înclină capul când trecu prin dreptul ferestrei pentru a ajunge pe platforma pe care o înălţaseră rapid afară. Erau cinci-şase bărbaţi pe scena de lemn abia construită, în timp ce fiecare loc din jur era ticsit de mii de oameni care mişunau – pe jos, în trăsuri, pe acoperişuri, aplecându-se la ferestre şi în alte locuri cu vedere bună. Cu siguranţă, acum ar fi trebuit să reacţioneze într-un fel. Dar, când păşi în lumina stridentă şi în câmpul lor de vedere, neliniştea acestora îngheţă în vântul tăios şi siluetele rămaseră tăcute şi triste, tot nevenindu-le să creadă. Aşa ceva nu era cu putinţă.

Înfipte în scena pe care stătea erau patru cârlige de fier. Dacă s-ar fi luptat, i-ar fi legat mâinile şi picioarele cu frânghii de cârlige, dar asta arăta doar cât de puţin îl înţelegeau. Nu avea să se lupte. Se născuse pentru un sfârşit mai demn. Ar fi spus doar câteva cuvinte mulţimii şi ar fi fost suficient. Se rugă ca slăbiciunea pe care o

simţea în genunchi să nu-l trădeze; fusese deja trădat destul. Îi înmânară o bonetă mică în care îşi vârî cu mare grijă părul, de parcă s-ar fi pregătit doar pentru o plimbare prin parc cu soţia şi copiii. Trebuia să le ofere un adevărat spectacol. Îşi aruncă mantia la pământ pentru a putea fi văzut mai bine.

Doamne! Frigul trecu prin el de parcă gerul îi ajunse la inima ce bătea nebuneşte şi o împietri pe loc. Inspiră adânc şi dureros ca să-şi revină din şoc. Nu trebuia să tremure! Şi iată-l în faţa lui pe căpitanul gărzii regale care, în ciuda vremii, avea broboane de sudoare pe frunte.

— Doar câteva cuvinte, căpitane. Aş vrea să spun câteva cuvinte. Îşi chinui mintea în căutarea lor.

Căpitanul făcu un semn negativ din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Până şi cel mai simplu om din lume are dreptul la câteva cuvinte.

— Cele câteva cuvinte ale dumneavoastră m-ar costa viaţa, Sire.

— La fel cum vorbele şi gândurile mele m-au costat viaţa pe mine. Căpitane, credinţele mele m-au adus în acest loc. Vreau să le împărtăşesc pentru ultima dată.

— Nu vă pot lăsa. Sincer, îmi pare rău. Dar nu pot.

— Mă refuzi chiar şi acum? Calmul din vocea lui fu înlocuit de văpaia indignării şi de un val nou de panică. Totul mergea prost.

— Sire, nu depinde de mine. Iertaţi-mă.

Căpitanul întinse mâna ca să-i atingă braţul, dar prizonierul făcu un pas în spate, cu o privire mustrătoare.

— Poţi să mă reduci la tăcere, dar nu mă vei transforma niciodată în ceea ce nu sunt. Căpitane, eu nu sunt laş. Nu am nevoie de braţul dumitale!

Căpitanul se retrase spăsit.

Venise vremea. Nu mai putea urma niciun cuvânt şi nicio întârziere. Niciun subterfugiu. Acesta era momentul în care atât ei, cât şi el vor vedea dincolo de aparenţe şi vor descoperi ce fel de om

era cu adevărat. Îşi umplu încă o dată plămânii cu aer, agăţându-se de viaţă cât de mult putu, în timp ce privi cerul. Preotul spuse că moartea era triumful suprem asupra răului lumesc şi al durerii, dar el nu găsi nicio inspiraţie, nicio rază de lumină care să-i dezvăluie calea, nicio salvare cerească, doar cerul dur ca oţelul al iernii englezeşti. Îşi dădu seama că pumnii îi rămăseseră încleştaţi, cu unghiile înfipte în carne; se forţă să-şi deschidă palmele şi le lăsă în jos, pe lângă pantaloni. O rugăciune tăcută. Încă o respiraţie. Apoi se aplecă, mulţumind lui Dumnezeu că genunchii lui încă mai aveau destulă putere ca să-l ghideze, lăsându-se în jos încet şi cu graţie, aşa cum repetase în camera lui în timpul nopţii, şi se întinse pe platforma tare din lemn.

Cu toate astea, nu se auzi niciun sunet din mulţime. Cuvintele lui poate că nu i-ar fi înălţat sau inspirat, dar măcar l-ar fi reabilitat. Fu copleşit de furie când realiză cât de îngrozitor de nedrept era totul. Nu avea nicio şansă să se explice. Se uită deznădăjduit încă o dată la feţele oamenilor, bărbaţii şi femeile în numele cărora ambele tabere luptaseră în război şi care aveau acum privirile goale, nişte pioni neştiutori, ca întotdeauna. Dar, chiar dacă erau toţi nişte neghiobi, erau oamenii lui, şi pentru salvarea lor avea obligaţia să lupte împotriva celor care foloseau legea pentru propriul beneficiu. Pierduse, dar dreptatea cauzei lui ar fi fost cu siguranţă cunoscută la sfârşit. La sfârşit. Ar fi făcut totul din nou, dacă ar fi avut încă o şansă, încă o viaţă. Era datoria lui, nu avea de ales. Nu mai mult decât avea acum de ales pe acea scenă goală din lemn, care încă mirosea a răşină şi a rumeguş proaspăt. Şi vor înţelege, nu-i aşa? La sfârşit...?

O scândură scârţâi lângă urechea lui stângă. Feţele din mulţime păreau îngheţate în timp, ca într-o vastă pictură murală. Nu-şi mai putea controla vezica – din cauza frigului sau a groazei? Cât va mai dura...? Ar fi trebuit să se concentreze sau poate să se roage? Să se concentreze! Îşi fixă privirea pe un băieţel, nu mai mare de opt ani,

în zdrenţe, cu o dâră de firimituri pe bărbia mânjită cu noroi, care se oprise din mestecat o bucată de pâine şi ai cărui ochi căprui şi inocenţi se căscaseră din pricina aşteptării şi erau acum concentraţi pe un punct aflat la vreo 30 de centimetri deasupra capului lui. Doamne, dar îi era atât de frig, mai frig decât îi fusese vreodată! Şi, dintr-odată, cuvintele pe care se chinuise atât de mult să şi le amintească năvăliră în mintea lui, de parcă cineva i-ar fi desferecat sufletul.

Şi, în anul 1649, îl luară pe suveranul Charles Stuart, apărătorul credinţei şi, pe linie descendentă, regele de drept al Marii Britanii şi Irlandei, şi îi tăiară capul.

La primele ore ale unei zile de iarnă, într-un dormitor cu vedere la grădina de 40 de acri a unui palat care nu existase pe vremea când Charles Stuart plecase pe lumea cealaltă, urmaşul lui se trezi tresărind. Gulerul cămăşii pijamalei era umed şi lipit de gât, iar el zăcea cu faţa în jos pe o pernă tare ca piatra şi pătată de sudoare. Cu toate astea, se simţea rece... rece ca un mort. Credea în puterea viselor şi în capacitatea lor de a dezlega misterele din profunzimile sufletului şi avea obiceiul, la trezire, să scrie tot ce-şi amintea, întinzându-se după agenda pe care-o ţinea cu acest scop lângă patul lui. Dar nu şi de data asta. Nu avea nevoie. Nu ar fi uitat niciodată mirosul mulţimii amestecat cu cel de răşină şi rumeguş, nici culoarea grea şi metalică a cerului sau acea după-amiază geroasă. Nici ochii căprui şi inocenţi ai băiatului cu bărbia murdară de firimituri. Nici senzaţia de disperare îngrozitoare pe care o simţise pentru că-l împiedicaseră să vorbească, făcându-i sacrificiul fără sens şi moartea zadarnică. Nu va uita niciodată lucrurile acestea. Oricât de mult ar încerca.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Să nu treci niciodată pe un pod necunoscut călărind un elefant.
Proverb chinezesc

Decembrie: prima săptămână

Nu fusese o invitaţie neoficială, el nu făcea nimic neoficial. Fusese o chemare insistentă, aproape poruncitoare, de la un bărbat mai obişnuit să comande decât să linguşească. O aştepta la micul dejun şi nu-i trecuse prin minte că ar fi putut să-l refuze. Mai ales în acea zi, când schimbau prim-miniştrii, unul afară, altul la rând, şi trăiască voinţa poporului! Avea să fie o zi a judecăţii.

Benjamin Landless deschise uşa personal, ceea ce ei i se păru ciudat. Era un apartament făcut să impresioneze, proiectat cu prea multă grijă şi impersonal, unde te-ai aştepta să te întâmpine dacă nu un portar, atunci măcar o secretară sau un asistent personal, care să-ţi facă o cafea şi să te flateze în timp ce se asigură că nu fugi cu vreunul dintre tablourile impresioniste care împodobesc pereţii. Landless avea o faţă lată, roşie ca pruna, şi cărnoasă, care începea să se lase ca o lumânare ţinută prea aproape de flacără. Era masiv, iar mâinile îi erau aspre ca ale unui muncitor şi avea o reputaţie pe măsură. Imperiul ziarului *Chronicle* fusese construit spărgând greve şi distrugând cariere; chiar el, alături de alţii, distrusese şi cariera omului care, chiar atunci, aştepta să meargă la Palat ca să renunţe la puterea şi prestigiul postului de prim-ministru.

— Domnişoară Quine. Sally. Sunt atât de bucuros că ai putut să vii! Voiam să te cunosc de multă vreme.

Ştia că era o minciună. Dacă ar fi vrut s-o cunoască până acum, cu siguranţă ar fi aranjat asta. O însoţi în camera principală, în jurul căreia era construit apartamentul de lux. Pereţii exteriori erau în

întregime din sticlă rezistentă la impact, oferind o panoramă magnifică a clădirilor Parlamentului de dincolo de Tamisa, şi o jumătate de pădure părea să fi fost sacrificată ca să acopere podeaua cu modele complicate. Nu era rău pentru un băiat de pe străzile lăturalnice din Bethnal Green.

O conduse spre o canapea supradimensionată, din piele, în faţa căreia era o măsuţă de cafea încărcată cu tăvi cu mâncare fierbinte de micul dejun. Nu se vedea nicio urmă a angajatului ascuns care trebuie să fi preparat recent mâncarea şi să fi întins şerveţelele apretate de in. Ea refuză mâncarea, dar el nu se simţi ofensat. Îşi dădu jos sacoul şi se foi pe lângă farfuria lui, în timp ce ea luă o ceaşcă de cafea neagră şi aşteptă.

Îşi mâncă micul dejun foarte concentrat; eticheta şi manierele la masă nu erau punctele lui forte. Îi oferi puţină conversaţie, concentrându-şi atenţia mai mult pe ouă decât pe ea şi, pentru o vreme, ea se întrebă dacă el regreta că o invitase. Deja o făcea să se simtă vulnerabilă.

— Sally Quine. Născută în Dorchester, Massachusetts. La doar 32 de ani ţi-ai făcut deja o reputaţie ca realizatoare de sondaje de opinie. Şi tocmai în Boston, care nu e un oraş unde să-i fie uşor unei femei printre toţi acei irlandezi prostovani. Ştia totul despre asta; se căsătorise cu unul dintre ei. Landless îşi făcuse temele, îi scotocise prin trecut; şi voia să-i arate asta clar. Ochii lui îi căutară reacţia de sub nişte sprâncene uriaşe încâlcite ca nişte frânghii. Boston e un oraş frumos, îl cunosc bine. Spune-mi, de ce ai lăsat tot ce-ai construit acolo şi ai venit să o iei de la capăt în Anglia? De la zero?

Făcu o pauză, dar nu primi niciun răspuns.

— Din cauza divorţului, nu-i aşa? Şi a morţii copilului?

Observă grimasa de pe figura ei şi se întrebă dacă era începutul unei crize de furie sau dacă se va îndrepta spre uşă. Dar ştia că nu vor fi lacrimi. Nu era genul acela de femeie, iar asta se vedea limpede în ochii ei. Nu era nefiresc de slabă sau trasă prin inel cum

cerea moda actuală, frumuseţea ei era mai clasică, şoldurile poate erau cu vreun centimetru mai largi decât ar trebui, dar toate curbele erau bine definite. O prezenţă imaculată. Avea tenul neted, întunecat şi mai fin decât orice trandafir englezesc, iar trăsăturile îi erau desenate cu grijă, de parcă ar fi fost făcute cu dalta unui sculptor. Avea buze pline şi expresive, pomeţii înalţi, părul lung era des şi de o nuanţă atât de închisă de negru că se gândi că ar putea fi italiancă sau evreică. Totuşi, cea mai excepţională trăsătură a ei era nasul, drept şi un pic mai lung, cu un capăt turtit care îi zvâcnea când vorbea şi nări care se dilatau în funcţie de intensitatea emoţiilor. Era cel mai provocator şi senzual nas pe care-l văzuse vreodată; nu se putea abţine să nu şi-l imagineze pe o pernă. Cu toate astea, ochii îl deranjau, parcă nu-şi aveau locul pe faţa ei. Erau migdalaţi, plini de nuanţe tomnatice de căprui-arămiu şi verde, strălucitori ca ai unei pisici, dar ascunşi în spatele unor ochelari supradimensionaţi. Nu sclipeau cum ar fi trebuit să sclipească ochii unei femei, cum probabil sclipiseră odată, se gândi. Aveau o nuanţă de neîncredere, de parcă ar fi ţinut un secret.

Ea se uita pe fereastră, ignorându-l. Mai erau câteva săptămâni până la Crăciun, dar nu se simţea veselia în aer. Spiritul festiv zăcea aruncat în rigolele prin care curgea apa şi, cumva, nu părea o zi propice pentru a schimba prim-miniştrii. Un pescăruş adus pe continent de furtunile de pe Marea Nordului se roti în faţa ferestrei, iar ţipetele şi insultele lui străbătură prin geamul termopan, din invidie pentru micul lor dejun, înainte ca pasărea să se îndepărteze prăvălindu-se pe cerul învolburat. Îl urmări dispărând în cenuşiul cerului.

— Domnule Landless, să nu vă aşteptaţi să fiu supărată sau jignită. Faptul că aveţi destui bani şi putere să vă faceţi temele nu mă impresionează. Nici nu mă flatează. Sunt obişnuită cu oamenii de afaceri de vârstă mijlocie care flirtează cu mine. Insulta era intenţionată; voia ca el să ştie că nu putea să scape fără o ripostă.

Vreţi ceva de la mine. Nu ştiu ce, dar vă voi asculta. Atâta vreme cât e vorba de afaceri.

Îşi încrucişă picioarele încet şi intenţionat, ca el să observe. Din copilărie nu mai avea nicio îndoială că bărbaţii îi găseau corpul atrăgător, iar atenţia lor excesivă însemnase că nu avusese niciodată ocazia să-şi trateze sexul ca pe ceva ce trebuia preţuit, ci doar ca pe o unealtă pentru a-şi face drum printr-o lume dificilă şi meschină. Hotărâse de mult că, dacă sexul era valuta vieţii, atunci ea îl va transforma într-un activ de afaceri, care să-i deschidă uşile ce altfel ar rămâne închise. Şi bărbaţii puteau să fie nişte proşti de încredere.

— Eşti foarte directă, domnişoară Quine.

— Prefer să vorbesc direct decât pe ocolite. Şi pot intra în jocul dumneavoastră. Se aşează din nou pe canapea şi începu să-şi numere degetele cu manichiură perfectă de la mâna stângă. Ben Landless. Vârsta... ei bine, de dragul vanităţii dumneavoastră bine cunoscute, să zicem că n-aţi ajuns la vârsta a treia. Un ticălos dur care s-a născut în sărăcie şi acum controlează una dintre cele mai mari operaţiuni de presă din ţara asta.

— În curând, cea mai mare, o întrerupse el vorbind încet.

— În curând veţi prelua United Newspapers, spuse ea dând din cap, când prim-ministrul pe care l-aţi nominalizat, susţinut de dumneavoastră şi ales, practic, cu mâna dumneavoastră, va prelua puterea în câteva ore şi va da la o parte micile inconvenienţe ale politicii de fuziune şi monopol ale predecesorului său. Trebuie să fi sărbătorit toată noaptea, mă mir că aveţi apetit pentru micul dejun. Dar aveţi o reputaţie de om insaţiabil. În toate privinţele. Vorbea aproape seducător, cu un accent care fusese şlefuit şi înmuiat, dar nu eliminat. Voia ca oamenii s-o observe şi să le rămână întipărită în memorie, s-o poată recunoaşte dintr-o mulţime. Aşa că încă pronunţa vocalele ca în New England, cu o idee mai lungi şi mai leneşe decât la Londra, dând adesea senzaţia de duritate, de parcă

s-ar fi auzit direct de la cozile de ajutor de şomaj din Dorchester. Aşa că la ce te gândeşti, Ben?

Un zâmbet jucă pe buzele ca de cauciuc ale patronului de trust de presă, dar ochii lui rămaseră nemişcaţi, urmărind-o îndeaproape.

— Nu e nicio afacere. L-am susţinut pentru că am crezut că era cel mai bun pentru această slujbă. Nu există nicio răsplată privată. O să risc şi eu, ca toată lumea.

Ea bănui că era a doua minciună din conversaţie, dar o trecu cu vederea.

— Orice s-ar întâmpla, e o nouă eră. O schimbare a prim-ministrului înseamnă provocări noi. Şi noi oportunităţi. Cred că va fi mai relaxat decât a fost Henry Collingridge când va fi vorba să lase oamenii să facă bani. Asta ar însemna veşti bune pentru mine. Poate şi pentru tine.

— Cu toţi indicatorii economici care se duc la vale?

— Exact asta e ideea. Compania ta de sondaj de opinie activează de... cât, 20 de luni? Ai avut un început bun, eşti respectată. Dar eşti mică, şi bărcile mici, cum e a ta, pot fi scufundate dacă vine greul în următorii ani. Oricum, nu ai mai multă răbdare decât mine când e vorba de condus o operaţiune cu buget mic. Vrei să ajungi mare, să fii în vârf. Şi pentru asta ai nevoie de bani.

— Nu de banii tăi. Dacă un ziar ar turna bani în operaţiunea mea, mi-ar distruge complet credibilitatea pe care mi-am construit-o. Afacerea mea ar trebui să realizeze analize obiective, nu nişte defăimări şi sperieturi cu câteva starlete dezbrăcate aruncate ici şi colo ca să stimuleze circulaţia.

El îşi plimbă limba groasă prin jurul gurii de parcă ar fi încercat distrat să-şi scoată dintre dinţi o bucată din micul dejun.

— Te subestimezi, murmură el. Scoase o scobitoare pe care o folosi ca un înghiţitor de săbii ca să exploreze într-un colţ îndepărtat al fălcii. Sondajele de opinie nu reprezintă o analiză

obiectivă. Sunt ştiri. Dacă un editor vrea să vândă ediţia unui ziar, angajează nişte oameni ca tine să facă nişte studii. Ştie ce răspunsuri vrea şi ce titlu să pună, are nevoie doar de câteva statistici ca să dea o aparenţă de autenticitate. Sondajele sunt armele războiului civil. Distrug guvernul, arată că s-a dus naibii moralul naţiunii, stabilesc că toţi iubim palestinienii şi urâm plăcinta cu mere.

Se însufleţi pe măsură ce intra mai adânc în tema discuţiei. Mâinile îi coborâseră de la gură şi strângeau ceva din faţa lui, ca şi cum ar fi strangulat un redactor incompetent. Nu se vedea nici urmă de scobitoare; poate o înghiţise pur şi simplu, cum făcea cu majoritatea lucrurilor care-i stăteau în cale.

— Informaţia înseamnă putere, continuă el. Şi bani. De exemplu, munca ţi-o faci în cea mai mare parte în Boston, cu companii implicate în preluări licitate. Micile tale sondaje le spun cum ar putea reacţiona acţionarii şi instituţiile financiare, dacă le vor sprijini sau vor părăsi compania pentru nişte bani făcuţi rapid. Preluările licitate sunt războaie pe viaţă şi pe moarte pentru companiile implicate. Informaţiile tale au o mare valoare.

— Şi cerem un onorariu foarte bun pentru asemenea muncă.

— Nu vorbesc de mii sau de zeci de mii, lătră el dispreţuitor. Asta e mărunţiş în City[1]. Genul de informaţie despre care vorbim îţi permite să decizi tu suma. Se opri să vadă dacă urma un strigăt de protest la adresa atacului integrităţii profesionale; în schimb, ea întinse mâinile ca să-şi dea jos sacoul, care ajunse pe spătarul canapelei. Când făcu asta, îşi expuse şi accentuă curbele sânilor. Luă asta drept un semn de încurajare.

— Ai nevoie de bani. Ca să te extinzi. Ca să pui mâna pe industria sondajelor şi să devii regina lor incontestabilă. Altfel tentoarce recesiunea cu roţile-n sus. Ar fi mare păcat.

— Sunt flatată de interesul tău prietenesc.

1 Districtul financiar al Londrei. (n.red.)

— Nu eşti aici ca să fii flatată. Eşti aici ca să asculţi o propunere.

— Am ştiut asta din momentul în care ţi-am primit invitaţia. Deşi, pentru o clipă, am crezut că o să-mi ţii o predică.

În loc să răspundă, se ridică de pe scaun sprijinindu-se de braţe şi merse până la fereastră. Norii cenuşii şi ameninţători coborâseră şi mai jos şi începuse din nou să plouă. Un şlep se chinuia să înainteze prin curentul de reflux de sub podul Westminster, unde vânturile de decembrie transformaseră fluviul de obicei liniştit într-o supă noroioasă şi furioasă, plină de gunoaie urbane şi motorină de la bărci. Se uită în direcţia clădirii Parlamentului, cu mâinile vârâte ferm în buzunarele pantalonilor lui mari ca un cort, şi se scărpină.

— Conducătorii noştri de acolo, paznicii neînfricaţi ai bunăstării naţiunii. Slujbele lor sunt pline de confidenţe împărtăşite, informaţii care aşteaptă să fie transformate în articole senzaţionale şi abuzate. Şi fiecare dintre ticăloşii ăia le-ar trăda dacă ar servi scopurilor lor. Nu există niciun editor politic în City care să nu ştie fiecare cuvânt care s-a spus la o oră de la încheierea unei şedinţe de guvern şi niciun general care să nu fi dezvăluit vreun raport confidenţial înainte de a se război pentru bugetul apărării. Şi găseşte-mi un politician care n-a încercat să-şi compromită un rival stârnind bârfe despre viaţa lui sexuală. Mâinile lui fâlfâiră în buzunarele pantalonilor ca pânzele unei corăbii mari care încerca să prindă vântul. Prim-miniştrii sunt cei mai răi, pufni el cu dispreţ. Dacă vor să scape de un ministru care le face probleme, îl asasinează întâi în presă cu poveşti despre beţii şi lipsă de loialitate. Informaţia din interior. Asta face lumea să se învârtească.

— Poate de-asta nu am intrat niciodată în politică, spuse ea gânditoare.

Se întoarse spre ea, dar descoperi că era aparent preocupată de îndepărtarea unui fir de păr rătăcit pe pulover. Când fu sigură că

avea atenţia lui totală, nu se mai jucă cu el şi se ascunse din nou în faldurile sacoului ei din mătase şi bumbac.

— Aşadar, ce-mi sugerezi să fac?

Se aşează lângă ea pe canapea. Fără sacou, îmbrăcat doar cu o cămaşă bine croită, foarte aproape de ea. Prezenţa lui fizică fu, surprinzător pentru ochiul ei priceput la modă, într-adevăr impresionantă.

— Îţi sugerez să nu mai fii doar o concurentă, o femeie care încearcă ani de zile să ajungă în vârf şi nu reuşeşte niciodată. Îţi sugerez un parteneriat. Cu mine. Experienţa ta – amândoi ştiau că se referea la informaţia din interior – susţinută de puterea mea financiară. Ar fi o combinaţie formidabilă.

— Şi eu cu ce mă aleg din asta?

— Cu o garanţie de supravieţuire. O şansă de a face o grămadă de bani, de a ajunge unde vrei să ajungi, în vârful piramidei. Ca să-i arăţi fostului tău soţ nu numai că poţi supravieţui fără el, dar că ai şi succes. Asta vrei, nu-i aşa?

— Şi cum ar trebui să se-ntâmple toate astea?

— Ne punem la comun resursele. Informaţiile tale şi banii mei. Dacă se întâmplă vreo acţiune în City, vreau să fac parte din ea. Dacă ajungi acolo înaintea haitei, şi recompensele potenţiale sunt uriaşe. Vom împărţi profitul în mod egal întotdeauna.

Ea îşi uni degetul arătător şi cel mare şi împunse aerul cu ele. Nasul ei se mişcă rapid şi înţelegător.

— Scuză-mă, dar, dacă înţeleg eu bine, asta nu e un pic... ilegal?

El îi răspunse cu tăcere şi cu o privire care arăta o plictiseală fără margini.

— Vorbeşti ca şi cum tu îţi vei asuma tot riscul, continuă ea.

— Riscul e un fapt al vieţii. Nu mă deranjează să-mi asum un risc cu un partener pe care-l cunosc şi în care am încredere. Sunt sigur că vom avea mare încredere unul în altul.

El întinse mâna şi îi atinse dosul palmei; o sclipire de neîncredere străluci în ochii ei.

— Înainte să întrebi, să te bag în pat nu face parte din înţelegere – nu, nu face pe nevinovata şi jignita. Ţi-ai fluturat sânii prin faţa mea de când te-ai aşezat, aşa că, haide, cum spui tu, să trecem peste asta şi să ajungem la lucrurile cu adevărat importante. Ar fi o plăcere să te dau pe spate, dar asta e o afacere şi, pentru mine, afacerile sunt pe primul loc. Nu am nicio intenţie să stric ceea ce ar putea fi o înţelegere de primă clasă lăsându-mi creierul să-mi alunece între picioare. Suntem aici să i-o tragem competiţiei, nu unul altuia. Aşa că... ce zici? Eşti interesată?

Ca la un semnal, un telefon începu să sune într-o parte îndepărtată a camerei. Cu un mormăit de exasperare, se ridică cu greu şi, când traversă camera ca să răspundă la telefon, era clar că ştia despre ce era vorba; biroul lui primise cele mai stricte instrucţiuni ca să nu-l deranjeze decât dacă... Lătră puţin la telefon înainte de a se întoarce la musafira lui, cu braţele întinse.

— Extraordinar. Nu mai am timp. Am primit un mesaj de pe Downing Street[2]. Se pare că noul nostru prim-ministru doreşte să merg la el imediat ce se întoarce de la Palat, aşa că mă tem că trebuie să mă grăbesc. N-ar fi bine să-l las să aştepte. Figura precum ceara i se schimonosi într-un zâmbet. Ea avea să rămână în centrul atenţiei lui doar pentru câteva momente: alt loc şi alt partener îl chemau. Deja îşi lua haina. Aşa că fă-mi ziua specială. Acceptă.

Se întinse după poşeta de pe canapea, dar acolo era şi el, mâna lui uriaşă de muncitor acoperind-o complet pe a ei. Erau foarte aproape, iar ea simţi căldura corpului lui, îl mirosi şi simţi puterea greutăţii lui – putea s-o strivească instantaneu... dacă ar fi vrut. Dar nu era nimic ameninţător în comportamentul lui, atingerea era

2 Adresa reşedinţei prim-ministrului britanic. (n.red.)

surprinzător de blândă. Pentru o clipă se simţi dezarmată, aproape excitată. Nasul îi zvâcni.

— Du-te să rezolvi balanţa de plăţi a naţiunii. Eu o să mă gândesc la a mea.

— Gândeşte-te bine, Sally, şi nu prea mult.

— O să-mi consult horoscopul. Ţinem legătura.

În acel moment, pescăruşul atacă încă o dată ţipând şi croncănind, apoi se lovi de geam, pe care se prelinseră urme de găinaţ. El înjură.

— Se spune că e un semn norocos, râse ea uşor.

— Norocos? bombăni el când o conduse la uşă. Spune-i asta bietului spălător de geamuri!

CAPITOLUL 2

Un om n-ar trebui să doarmă liniştit în palatul lui dacă vrea să-l păstreze.

Nu fusese cum se aşteptase. Erau mult mai puţini oameni decât în anii trecuţi; într-adevăr, mai puţin de 25 de oameni stăteau în faţa porţilor Palatului, pitiţi ca nişte broaşte-ţestoase pe sub umbrele şi pelerine de ploaie din plastic, ceea ce cu greu putea fi considerat o mulţime. Poate marelui public britanic pur şi simplu nu-i mai păsa cine era prim-ministru.

Se urcă în spatele maşinii, un bărbat cu greutate şi distincţie pe scaunele de piele, zâmbetul lui obosit sugerând acceptarea nepăsătoare a sorţii, aproape împotriva voinţei lui. Avea faţa lungă, cu pielea ca pergamentul, dar încă bine întinsă sub bărbie; era auster ca un bust roman, cu părul drept şi argintiu-nisipiu pieptănat cu grijă, spre spate. Purta costumul lui obişnuit, gri-cărbune, cu doi nasturi şi batistă din mătase viu colorată, aproape fandosită, care-i ieşea din buzunarul de la piept, o cochetărie pe care o adoptase ca să se diferenţieze de hoardele din Westminster cu cravatele lor banale ca nişte ciorapi de Crăciun şi costumele de la Marks & Spencer. O dată la câteva secunde se apleca, întinzându-se în spatele scaunului ca să tragă din ţigara pe care o ţinea ascunsă sub linia geamului, singura manifestare exterioară a tensiunii şi emoţiei care fierbeau în interiorul lui. Îşi umplu plămânii cu nicotină şi, pentru o vreme, nu se mişcă, simţind cum i se usucă gâtul şi aşteptând să-i încetinească bătăile inimii.

Când intră în curtea Palatului Buckingham, cinstitul şi onorabilul Francis Ewan Urquhart, parlamentar, făcu indiferent cu mâna grupului îngrămădit de privitori, de pe bancheta din spate a noului lui Jaguar ministerial. Soţia lui, Mortima, încercă să coboare

geamurile pentru ca numeroşii cameramani să-i poată vedea mai bine, dar descoperi că geamurile maşinii oficiale erau mai groase de doi centimetri şi nu se puteau deschide. Fusese asigurată de şofer că nimic nu le-ar fi putut sparge, cu excepţia unei lovituri directe a unui obuz, capabil să treacă prin blindaj.

Ultimele ore nu fuseseră prea amuzante. După ce fusese anunţat rezultatul votului la ora şase în seara precedentă, se grăbise să ajungă înapoi pe Cambridge Street şi aşteptase acolo împreună cu soţia. Nu ştiuseră exact pentru ce. Ce trebuia să facă acum? Nu-i spusese nimeni. Se învârtise pe lângă telefon, dar acesta refuzase cu încăpăţânare să sune. Se aşteptase la un telefon de felicitare de la unii dintre colegii lui parlamentari, poate de la preşedintele Statelor Unite sau măcar de la mătuşa lui, dar noua prudenţă a colegilor lui faţă de un om cândva egalul lor şi acum stăpânul lor începea deja să se producă efecte; preşedintele nu-l va suna până nu va fi confirmat ca prim-ministru şi se părea că bătrâna lui mătuşă credea că telefonul lui va fi ocupat timp de zile întregi. Disperaţi să-şi împărtăşească bucuria cu cineva, el şi Mortima se apucară să se fotografieze în faţa uşii de la intrare şi să converseze cu jurnaliştii de pe trotuar.

Urquhart sau F.U., cum i se spunea adesea, nu era sociabil din fire; o copilărie petrecută hoinărind singur, doar cu un câine şi un ghiozdan plin cu cărţi printre buruienile de pe domeniile familiei din Scoţia, îl obişnuise cu propria companie, dar nu-i era niciodată de ajuns. Avea nevoie de alţii, nu doar ca să se amestece cu ei, ci şi ca să aibă cu cine să se măsoare. Asta îl adusese în sud, asta şi disperarea financiară a zonelor muntoase din Scoţia. Un bunic care murise fără să se gândească la corupţia Fiscului; un tată al cărui dureros sentimentalism şi ataşament pentru tradiţie aduseseră domeniul în pragul ruinei financiare. Văzuse averile şi poziţia socială a părinţilor ofilindu-se ca florile de măr în zăpadă. Urquhart plecase când încă mai era ceva de extras din terenurile lor ipotecate,

ignorând rugăminţile tatălui de a salva onoarea familiei care, din disperare, se transformaseră în acuzaţii plângăcioase. Nu-i mersese mult mai bine nici la Oxford. Relaţia din copilărie cu cărţile îi adusese o carieră academică strălucită şi un lectorat în economie, dar asta nu îl mulţumise în viaţă. Ajunsese să dispreţuiască uniformele mototolite de catifea reiată şi moralismul vag în care mulţi dintre colegii lui păreau că trăiau şi mureau şi se trezise pierzându-şi răbdarea cu ceţurile umede ale râului care trecea prin Cherwell şi cu discuţiile politice mărunte de la cinele profesorilor universitari. Într-o seară, Adunarea Profesorilor Universitari se bucurase de o adevărată orgie intelectuală când îl criticase sever pe un tânăr ministru de Finanţe, până când acesta aproape că-şi pierduse calmul; pentru majoritatea celor prezenţi era o simplă confirmare a inadecvărilor din Westminster, dar lui Urquhart îi mirosise doar a oportunitate. Aşa că întorsese spatele atât terenurilor roditoare, cât şi turlelor visătoare şi se ridicase repede, având grijă tot timpul să-şi păstreze şi reputaţia de academician. Îi făcuse pe ceilalţi bărbaţi să se simtă inferiori, iar în politică asta era jumătate din joc.

De-abia după a doua şedinţă foto, pe la opt şi jumătate seara, telefonul reveni la viaţă. Un apel de la Palat, de la secretarul personal. I s-ar fi părut convenabil să treacă pe-acolo pe la nouă a doua zi dimineaţă? Da, i s-ar fi părut foarte convenabil, mulţumesc. Apoi începură să curgă şi celelalte telefoane. Colegi parlamentari care nu mai puteau să-şi controleze anxietatea în legătură cu slujba pe care le-ar fi putut-o oferi sau răpi în dimineaţa aia. Redactori de ziar care nu erau siguri dacă trebuiau să-l linguşească sau să-l ameninţe ca să obţină primul interviu exclusiv cu el. Înalţi funcţionari ai serviciului civil, preocupaţi să nu lase vreun detaliu administrativ la întâmplare. Preşedintele agenţiei de publicitate a partidului, care băuse şi nu se mai putea opri din vorbit. Şi Ben Landless. Nu fusese o conversaţie reală, ci doar un râs vulgar pe

linia telefonică şi sunetul imposibil de confundat al pocnetului unui dop de şampanie. Lui Urquhart i se păru că auzise cel puţin o femeie chicotind în fundal. Landless sărbătorea şi avea tot dreptul s-o facă. Fusese primul şi cel mai sincer susţinător al lui şi, împreună, îl manevraseră, suciseră şi chinuiseră pe Henry Collingridge până când se pensionase prematur. Urquhart îi era dator peste măsură şi, după cum îi stătea în fire, patronul de ziar nu se sfiise să găsească imediat măsura potrivită.

Încă se gândea la acesta când Jaguarul trecu pe sub arcul din dreapta Palatului şi opri în curtea centrală. Şoferul frână cu grijă, conştient nu numai de decorul regal, ci şi de faptul că nu poţi opri cele mai bine de patru tone ale Jaguarului blindat în grabă, fără să faci viaţa foarte incomodă pentru pasageri şi să rişti să declanşezi dispozitivul automat de panică ce transmite o alertă prioritară Departamentului de Informaţii al Scotland Yardului. Maşina nu opri sub coloanele dorice ale Marii Intrări folosite de majoritatea vizitatorilor, ci lângă o uşă mult mai mică, într-o parte a curţii unde, cu un zâmbet de întâmpinare, aştepta secretarul personal. Cu mare viteză, dar fără să pară grăbit, secretarul deschise portiera şi trimise înainte un funcţionar regal ca s-o însoţească pe Mortima Urquhart pentru o cafea şi o conversaţie politicoasă, în timp ce el îl conduse pe Urquhart pe o scară mică, dar perfect aurită, până la o cameră de aşteptare cu puţin mai largă decât era de înaltă. Parcă plutiră pentru un minut, înconjuraţi de picturi în ulei înfăţişând scene victoriene de curse de cai şi admirând o statuie mică, dar fără inhibiţii, din marmură, ce reprezenta doi iubiţi din perioada Renaşterii, până când secretarul personal, aparent fără a-şi consulta ceasul, anunţă că era timpul. Păşi spre o pereche de uşi impozante, bătu uşor de trei ori, apoi le deschise, făcându-i semn lui Urquhart să înainteze.

— Cine îi urează bun venit?

— Se poate renunţa!!!

— Nu renunţăm.

Pe fundalul unei perdele grele din damasc purpuriu care acoperea una dintre ferestrele mari ale salonului, stătea regele. Dădu din cap cu respect ca răspuns la plecăciunea supusă a lui Urquhart şi îi făcu semn să înainteze. Politicianul traversă încăperea şi, când ajunse aproape de monarh, acesta făcu un mic pas în faţă şi întinse mâna. În urma lui Urquhart, uşile deja se închiseseră; cei doi bărbaţi, unul conducător prin drept ereditar şi celălalt prin cucerire politică, rămaseră singuri.

Urquhart remarcă în sinea lui cât de rece era camera, cu două sau trei grade bune sub ceea ce alţii ar considera confortabil, şi cât de surprinzător de moale era strângerea de mână regală. Rămaseră unul în faţa celuilalt, niciunul nu păru să ştie cum să înceapă. Regele trase nervos de manşete şi râse cu buzele strânse.

— Nu vă faceţi griji, domnule Urquhart. Amintiţi-vă, e prima dată şi pentru mine.

Regele, moştenitor timp de jumătate din viaţă şi monarh de mai puţin de patru luni, îl conduse spre două scaune care stăteau de fiecare parte a poliţei căminului din piatră albă, executat cu fineţe. De-a lungul pereţilor, coloane lucioase din marmură se înălţau ca să susţină un tavan boltit, acoperit cu reliefuri clasice şi elaborate de muze, în timp ce în firidele formate între coloanele de piatră atârnau portretele ale strămoşilor regali, supradimensionate şi grele, pictate în ulei de unii dintre cei mai mari artişti ai epocilor lor. Piese de mobilier lucrate manual erau aranjate în jurul unui covor Axminster uriaş, decorat cu flori roşii şi aurii, întinzându-se dintr-un capăt în celălalt al vastei camere. Acesta era un salon pentru un rege sau împărat, şi poate nu se schimbase de o sută de ani. Singura notă cu caracter personal era dată de un birou, plasat într-un colţ îndepărtat ca să prindă lumina ce intra pe una dintre ferestrele dinspre grădină, şi complet acoperit de o grămadă de hârtii, broşuri şi agrafe care aproape că ascundeau singurul telefon.

Regele avea o reputaţie de cititor sârguincios; după cum arăta biroului lui, părea o reputaţie câştigată pe drept.

— Nu ştiu sigur de unde să încep, domnule Urquhart, zise regele când se aşezară pe scaune. Ar trebui să facem istorie, dar se pare că nu avem niciun model pentru aceste ocazii. Nu am nimic să vă ofer, nici sfaturi preţioase, nici măcar un sigiliu oficial. Nu trebuie să vă invit să-mi sărutaţi mâna sau să faceţi vreun jurământ. Tot ce trebuie să fac e să vă rog să formaţi un guvern. Veţi face asta, nu-i aşa?

Seriozitatea evidentă a suveranului lui îl făcu pe oaspete să zâmbească. Urquhart avea puţin peste 60 de ani, cu zece ani mai mult decât regele, chiar dacă diferenţa părea mai mică; faţa bărbatului mai tânăr era lăbărţată şi obosită, avea un început evident de chelie şi umerii cocoşaţi. Se spunea că regele înlocuise lipsa completă de preocupări materiale cu o chinuitoare viaţă de căutări spirituale, iar tensiunea era evidentă. În timp ce Urquhart avea un zâmbet relaxat şi poseda arta de a face conversaţie măruntă a unui politician, rezerva intelectuală a unui universitar şi abilitatea de a destinde a unui om antrenat să disimuleze şi, dacă e necesar, să înşele, regele nu avea nimic din toate astea. Urquhart nu simţi nicio nervozitate, doar frigul; într-adevăr, începu să compătimească seriozitatea bărbatului mai tânăr. Se aplecă înainte.

— Da, Maiestate. Voi fi onorat să încerc să formez un guvern în numele dumneavoastră. Pot doar să sper că colegii mei nu s-au răzgândit de ieri până astăzi.

Regelui îi scăpă glumiţa pentru că se lupta cu propriile gânduri, un rid adânc apărând pe fruntea care decorase un milion de căni comemorative, farfurii, tăvi de ceai, tricouri, prosoape, scrumiere şi chiar, ocazional, oale de noapte, majoritatea făcute în Orientul îndepărtat.

— Ştiţi, sper că e un semn de bun augur, un nou rege şi un nou prim-ministru. Sunt atât de multe de făcut. Suntem în pragul unui

nou mileniu şi se întrezăresc noi orizonturi. Spuneţi-mi, care sunt planurile dumneavoastră?

Urquhart îşi întinse braţele.

— De-abia... Sire, a trecut atât de puţin timp. Voi avea nevoie de aproximativ o săptămână pentru a remania guvernul, pentru a stabili nişte priorităţi... Se codea. Cunoştea pericolele de a fi prea prescriptiv, iar anii de leadership îi aduseseră mai degrabă experienţă decât soluţii cuprinzătoare. Tratase toate dogmele cu un dispreţ academic detaşat şi privise cu satisfacţie macabră cum oponenţi mai tineri încercaseră să compenseze lipsa de experienţă cu planuri detaliate şi promisiuni, doar ca să descopere că înaintaseră prea mult şi-şi expuseseră flancurile ideologice vulnerabile. Strategia lui Urquhart pentru a face faţă întrebărilor agresive ale jurnaliştilor era să le ofere o platitudine despre interesul naţional şi să le sune redactorii-şefi; asta îl ajutase să treacă de cele douăsprezece zile tumultuoase ale cursei pentru alegeri, dar avea îndoieli cu privire la cât de mult putea să dureze un asemenea plan de joc. Mai mult ca orice, voi dori să ascult, adăugă.

De ce politicienii spuneau asemenea clişee groaznice pe care, cu toate astea, publicul părea să le accepte bucuros? Monarhul dădu din cap într-un acord tăcut, lăsând-se dintr-o parte în alta în scaun.

— În timpul campaniei dumneavoastră aţi spus că suntem la o răscruce, că trebuie să facem faţă provocărilor unui nou secol, pornind de la ce avem mai bun din cel vechi. Să încurajăm schimbarea în timp ce păstrăm continuitatea.

Urquhart recunoscu fraza.

— Bravo, domnule Urquhart, sunt perfect de acord. Asta exprima perfect ceea ce consider a fi şi slujba mea. Îşi împreună mâinile pentru a forma o catedrală de încheieturi osoase, fără să-i dispară încruntătura de pe frunte. Sper că voi putea să găsesc – că-mi veţi permite – vreun fel, oricât de mărunt, de a vă ajuta în

misiunea dumneavoastră. Se simţea teama în vocea lui, teama unui om obişnuit cu dezamăgirile.

— Bineînţeles, Sire, cu mare plăcere... vă gândiţi la ceva anume?

Degetele regelui se deplasară spre nodul demodatei lui cravate înguste, pe care-l răsuci jenat.

— Domnule Urquhart, detaliile sunt treaba politicii de partid, şi aceasta este de competenţa dumneavoastră. Nu poate fi a mea.

— Sire, v-aş fi recunoscător pentru orice idei aveţi... se auzi Urquhart spunând.

— Aţi fi? Într-adevăr aţi fi? Se simţea o notă de nerăbdare în vocea lui, pe care încercă s-o facă să dispară, prea târziu, cu un chicotit. Dar trebuie să fiu atent. Pe când eram doar moştenitor al tronului, mi s-a permis luxul de a avea propriile păreri şi mi s-a acordat privilegiul ocazional de a mi le exprima, dar regii nu se pot lăsa târâţi în dezbateri politice. Consilierii mei îmi ţin predici în fiecare zi pe acest subiect.

— Sire, îl întrerupse Urquhart, suntem singuri. Orice sfat e binevenit.

— Nu, nu pentru moment. Aveţi multe de făcut şi eu nu trebuie să vă împiedic. Se ridică pentru a indica sfârşitul audienţei, dar nu făcu nicio mişcare spre uşă. Ridică degetele în formă de V până la vârful nasului lui osos şi strâmb şi rămase adâncit în gânduri, ca un om care se ruga. Poate – dacă-mi permiteţi – aş avea o idee. Am citit ziarele. Flutură mâna spre haosul de pe biroul lui. Clădirile vechiului sediu al Ministerului Industriilor ar trebui să fie demolate. Clădirile actuale sunt hidoase, o reclamă foarte proastă pentru secolul XX, merită să dispară. Mi-ar plăcea să conduc chiar eu buldozerul. Dar terenul e unul dintre cele mai importante din City, chiar lângă clădirea Westminster şi la doi paşi de catedrală, unul dintre cele mai mari monumente ecleziastice ale noastre. Nu credeţi că e o oportunitate rară de care trebuie să profităm ca să creăm ceva demn de era noastră, ceva ce putem transmite

viitoarelor generaţii cu mândrie? Sper că dumneavoastră, guvernul dumneavoastră, veţi pune în valoare acest loc... cum să vă spun? Cu tonul lui de elev de internat căută o expresie potrivită. Cu înţelegere. Dădu din cap mulţumit de alegerea făcută şi păru încurajat de privirea atentă a lui Urquhart. Să stimulăm schimbarea în timp ce păstrăm continuitatea, cum bine spunea cineva? Ştiu că ministrul Mediului ia în considerare diferite propuneri şi, sincer, unele dintre ele sunt atât de ciudate că ar face de ruşine şi o colonie de deţinuţi. Nu putem, măcar o dată în vieţile noastre meschine, să facem o alegere care să respecte caracterul Catedralei Westminster şi să creăm ceva ce va onora realizările strămoşilor noştri şi nu-i va insulta permiţând unui modernist cu concepţii greşite să... – buzele îi tremurară de indignare – să construiască un mausoleu din inox în care să se înghesuie oamenii şi care să aibă măruntaiele mecanice afişate la vedere? Pasiunea începu să depăşească timiditatea şi emoţiile îi colorară obrajii.

Urquhart zâmbi încurajator, o expresie care-i ieşea la fel de uşor precum respira.

— Sire, vă pot asigura că guvernul – voi să spună „guvernul meu", dar cuvintele încă sunau prea seci în gura lui – va considera grija faţă de mediu o prioritate absolută. Mai multe platitudini, dar ce altceva ar fi trebuit să spună?

— Oh, sper că va fi aşa. Poate că ar trebui să-mi cer scuze că am adus în discuţie chestiunea, dar înţeleg că ministrul Mediului poate lua decizia finală oricând.

Pentru o clipă, Urquhart simţi nevoia să-i amintească regelui că era o chestiune cvasijuridică şi că multe luni şi mai multe milioane fuseseră cheltuite într-o anchetă oficială de planificare care aştepta o deliberare ca pe vremea regelui Solomon a ministerului în cauză. Dar asta ar fi sugerat că, pentru unii, intervenţia regelui n-ar fi fost cu nimic mai bună decât mituirea juriului. Dar nu zise asta.

— O să cercetez chestiunea. Aveţi cuvântul meu, Sire.

Ochii albastru-deschis ai regelui priveau mereu în jos, ceea ce îl făcea să pară întotdeauna sincer şi adesea trist, ca şi cum ar fi fost împovărat de un sentiment de vină, dar acum sclipeau datorită unui entuziasm evident. Îi întinse mâna celuilalt bărbat.

— Domnule Urquhart, cred că ne vom înţelege de minune.

Aparent nechemat, secretarul personal al regelui apăru din nou la uşile deschise şi, cu o plecăciune respectuoasă, Urquhart se îndreptă spre ieşire. Nici nu trecu pragul uşii când auzi cuvintele aruncate în urma lui.

— Mulţumesc încă o dată, domnule prim-ministru!

Prim-ministru. Asta era. Prima dată. Reuşise.

— Aşadar... ce-a zis? Erau în maşină, în drum spre Downing Street, înainte ca soţia lui să-l trezească din reverie.

— Ce? Oh, nu multe. Mi-a urat toate cele bune. A vorbit despre marile oportunităţi care ne aşteaptă. Apoi despre un teren pentru construcţii de lângă Catedrala Westminster. Vrea să mă asigur că se va construi ceva într-o imitaţie de stil Tudor sau o prostie de genul ăsta.

— O să-i faci pe plac?

— Mortima, dacă sinceritatea ar putea construi temple, atunci toată Anglia ar fi acoperită cu nebuniile lui, dar nu mai suntem în Evul Mediu. Treaba regelui e să dea petreceri în aer liber şi să ne scutească de deranjul de a alege un preşedinte, nu să-şi bage nasul peste tot.

Mortima pufni în semn de acord în timp ce cotrobăi prin geantă în căutarea rujului. Era o Colquhoun prin naştere, o familie care se trăgea direct din primii regi ai Scoţiei. Fuseseră de mult deposedaţi de domeniile feudale şi de moştenirile de familie, dar ea nu-şi pierduse niciodată conştiinţa poziţiei sociale sau credinţa că majoritatea aristocraţilor moderni erau nişte intruşi – inclusiv „actuala Familie Regală”, cum se exprima adesea. Regalitatea era

doar o trăsătură accidentală, dobândită prin naştere, prin căsătorie, prin moarte, prin ocazionala execuţie sau vreo crimă sângeroasă; la fel de bine ar fi putut să fie rege un Colquhoun în loc de un Windsor, şi ar fi fost un neam mai pur atunci. Uneori devenea extrem de plicticoasă pe acest subiect, iar Urquhart hotărî să schimbe subiectul.

— Bineînţeles că o să-i fac pe plac. Mai bine un rege cu conştiinţă decât unul fără, presupun, şi ultimul lucru de care am nevoie e să se umple Palatul de struguri acri. Oricum, am de luptat în alte bătălii şi îl vreau pe el şi popularitatea lui de partea mea. O să am nevoie de asta. Tonul lui era serios şi privirea îi era îndreptată spre un viitor plin de provocări anticipate. Dar, până la urmă, Mortima, *eu* sunt prim-ministrul şi el e regele. El face ce îi spun eu, nu invers. Slujba lui e doar o ceremonie şi o prefăcătorie, asta e tot. E un monarh, nu un afurisit de arhitect.

Trecură pe lângă Sala Banchetului din Whitehall, încetinind când se apropiară de barierele de la capătul străzii Downing, iar Urquhart fu uşurat să vadă că erau mai mulţi oameni aici ca să-l aplaude în văzul camerelor de filmat decât la Palat. I se păru că recunoaşte câteva feţe tinere, poate sediul partidului scosese la înaintare mulţimea închiriată. Soţia lui îşi netezi alene o şuviţă rebelă, în timp ce mintea lui se întoarse la remaniere şi la declaraţiile pe care avea să le dea în pragul uşii, televizate în lumea întreagă.

— Şi ce-o să faci? îl presă Mortima.

— Chiar nu contează, mormăi Urquhart din colţul gurii, în timp ce zâmbea camerelor de filmat, iar maşina oprea în dreptul numărului 10. Ca proaspăt rege, omul e lipsit de experienţă, ca monarh constituţional, e neputincios. Ameninţă şi muşcă de parc-ar fi o răţuşcă de cauciuc. Dar, din fericire, în chestiunea asta, întâmplător, sunt de acord cu el. Gata cu modernismul! Făcu un

semn cu mâna şi un poliţist veni să deschidă portiera grea a maşinii. Aşa că nu are nicio importanţă...

CAPITOLUL 3

Loialitatea e viciul claselor sociale inferioare. Sper că sunt deasupra acestor lucruri.

— David, pune hârtiile jos. Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ţi nasul din ele măcar pentru un minut în ziua noastră împreună. Vocea era tensionată, mai degrabă emoţionată decât agresivă.

Ochii cenuşii rămaseră impasibili, fără să-şi mişte privirea de la teancul de documente la care se uita de când se aşezase la masă pentru micul dejun. Singura reacţie fu o zvâcnire irascibilă a mustăţii tunse cu grijă.

— Fiona, trebuie să plec în zece minute, trebuie să termin de citit.

— Mai e ceva ce trebuie să terminăm. Aşa că pune jos blestematele alea de hârtii!

Fără tragere de inimă, David Mycroft ridică privirea la timp ca să vadă mâna soţiei lui tremurând atât de tare că vărsă cafeaua peste marginea ceştii.

— Care naiba-i problema?

— Tu. Şi eu. Asta-i problema. Se chinuia să se controleze. N-a mai rămas nimic din căsnicia noastră şi vreau să ies din ea.

Consilierul de presă al regelui şi principalul său purtător de cuvânt trecu imediat în modul diplomatic.

— Uite ce e, hai să nu facem un scandal, nu acum, mă grăbesc şi...

— Nu-ţi dai seama, niciodată nu facem scandal. Asta e problema!

Ceaşca fu trântită în farfurioară, răsturnându-se şi împrăştiind o pată maronie ameninţătoare pe faţa de masă. Pentru prima dată, lăsă jos teancul de hârtii, cu mişcări atente şi premeditate, cum era fiecare aspect al vieţii lui.

— Poate o să-mi iau puţin timp liber. Nu azi, dar... Am putea merge undeva împreună. Ştiu că a trecut mult timp de când am avut o ocazie reală să vorbim...

— David, nu e vorba că nu petrecem timp împreună! Am putea avea tot timpul din lume şi ar fi acelaşi lucru. E vorba de tine şi de mine. Motivul pentru care nu avem scandaluri e că nu avem pentru ce să ne certăm. Chiar nimic. Nu există pasiune între noi, nimic. Avem doar o carapace. Visam că odată ce copiii vor fi pe picioarele lor, totul se va schimba. Dădu din cap. Dar am obosit să mă tot amăgesc. Nu se va schimba nimic niciodată. Tu nu te vei schimba niciodată. Şi nu cred că o voi face nici eu. Era îndurerată şi îşi ştergea ochii, dar îşi păstra controlul. Nu dădea niciun semn de mânie.

— Te... simţi bine, Fiona? Ştii, femeile la vârsta ta...

Ea răspunse prostiei lui încrezute.

— David, femeile de 40 de ani au nevoile şi sentimentele lor. Dar de unde să ştii tu asta? Când te-ai uitat ultima dată la mine ca la o femeie? Când te-ai uitat ultima dată la orice femeie? îi întoarse insulta, intenţionând să-l rănească. Ştia că, pentru a ajunge la el, trebuia să dărâme zidurile pe care şi le construise în jur. Întotdeauna fusese foarte închis, secretos, un bărbat de statură mică ce încercase să facă faţă defectelor fizice, devenind extrem de formal şi de scrupulos în tot ce făcea. Niciun fir de păr nu stătea nelalocul lui pe capul mic şi băieţos, chiar şi şuviţele cărunte care începuseră să apară pe la tâmplele brunete arătau mai degrabă elegant decât bătrâneşti. Întotdeauna îşi mânca micul dejun cu sacoul încheiat.

— Uite ce e, nu putem avea discuţia asta mai târziu? Ştii că trebuie să ajung la Palat.

— Din nou blestematul de Palat. E casa ta, viaţa ta, iubirea ta. Singura emoţie pe care o arăţi zilele astea e pentru slujba ta ridicolă şi regele tău prăpădit.

— Fiona! Eşti necuviincioasă. Nu-l amesteca pe rege în treaba asta. Mustaţa cu nuanţa ei roşcată se zbârli de indignare.

— Cum să-l las deoparte? Tu îl serveşti pe el, nu pe mine. Nevoile lui contează mai mult decât ale mele. A contribuit la distrugerea căsniciei mele mai mult decât orice amantă, aşa că nu te aştepta să mă plec în faţa lui şi să mă gudur pe lângă el ca restul lumii.

Se uită neliniştit la ceas.

— Uite, pentru numele lui Dumnezeu, putem vorbi despre asta diseară? Poate mă întorc mai devreme.

Ea şterse pata de cafea cu un şerveţel, încercând să-i evite privirea. Vocea ei era calmă şi fermă.

— Nu, David. Diseară voi fi cu altcineva.

— Ai pe altcineva? Parcă-i stătea ceva în gât, era clar că nu luase niciodată în considerare această posibilitate. De când?

Ea ridică privirea de la mizeria de pe masă cu ochi sfidători şi fermi acum, fără a se mai feri. Spre asta se îndrepta de mult, nu mai putea să se ascundă.

— David, de la doi ani după ce ne-am căsătorit am avut pe altcineva. O succesiune de persoane. Tu n-ai putut să mă satisfaci niciodată. Nu te-am învinuit niciodată pentru asta, chiar n-am făcut-o, pur şi simplu n-am tras lozul câştigător. Dar ceea ce mă înfurie e că nici măcar n-ai încercat vreodată. Eu n-am fost niciodată destul de importantă pentru tine, nu ca femeie. N-am fost decât o menajeră, o spălătoreasă, sluga ta 24 de ore din 24, un obiect cu care ai făcut paradă la cinele oficiale. Cineva care să te facă respectabil la Curte. Chiar şi copiii au fost doar ca să faci impresie bună cu ei.

— Nu-i adevărat. Dar nu era nicio emoţie în protestul lui, la fel cum nu fusese nicio emoţie în căsnicia lor. Ea ştiuse dintotdeauna că erau incompatibili sexual; părea foarte dornic să-şi canalizeze energia fizică spre slujba lui, în timp ce, la început, ea se mulţumise cu prestigiul social pe care îl oferea munca lui la Palat. Dar nu

pentru mult timp. De fapt, nici nu ştia sigur cine era tatăl celui de-al doilea copil al ei, în timp ce el, dacă avusese vreodată îndoieli în privinţa asta, nu părea să-i fi păsat. Îşi „făcuse datoria", cum se exprimase odată, şi cu asta încheiase. Chiar şi acum, când îl batjocorea ca pe un încornorat, nu-l putea face să reacţioneze. Ar fi trebuit să fie o furie îndreptăţită pe undeva, cu siguranţă, nu asta îl învăţa minunatul lui cod cavaleresc? Dar el părea atât de gol pe dinăuntru. Căsnicia lor nu fusese decât un labirint de cobai în care amândoi duseseră vieţi fără legătură, întâlnindu-se ca din întâmplare înainte de-a merge din nou pe căile lor separate. Acum, ea se repezea spre ieşire.

— Fiona, nu putem să...

— Nu, David. Nu putem.

Telefonul începu să sune în felul lui insistent şi irezistibil, chemându-l la datorie, o slujbă căreia îi dedicase toată viaţa şi care acum îi cerea să-i predea căsnicia. „Am avut şi vremuri fericite, nu-i aşa", voi să spună, dar nu-şi putea aminti decât doar vremuri care fuseseră mai degrabă bune decât fericite, şi acelea fuseseră cu mult, mult timp în urmă. Ea venise întotdeauna pe un îndepărtat loc doi, nu în mod conştient, dar acum, că sosise acest moment, era un adevăr incontestabil. Se uită la Fiona cu ochii umezi care exprimau jale şi implorau iertare; nu-i purta pică. Dar îi era teamă. Căsnicia fusese ca o ancoră uriaşă în oceanul de emoţii intense, împiedicându-l să fie azvârlit dintr-o parte în alta de vânturi furtunoase, în direcţii nesăbuite şi fără limite. Căsătoria. Funcţionase exact pentru că fusese o formă fără fond, ca recitarea în continuu a psalmilor în timpul mizerabililor ani de şcoală petrecuţi în Ampleforth. Căsătoria fusese o povară, dar, pentru el, una necesară, o distracţie, o diversiune. Negare de sine, dar şi autoapărare. Şi acum lanţurile ancorei erau rupte.

Fiona rămase nemişcată dincolo de masa acoperită cu pâine prăjită, coji de ouă şi porţelanuri albe, dezordinea din gospodărie şi

firimiturile care reprezentau viaţa lor împreună. Telefonul încă suna. Fără a mai adăuga vreun cuvânt, se ridică pentru a răspunde.

CAPITOLUL 4

Cei mai mulţi oameni se lasă orbiţi de gustul victoriei.
Jocul nu se termină până când baioneta nu e înfiptă în duşman şi răsucită.

— Intră, Tim, şi închide uşa.

Urquhart stătea în cabinet, singur, cu excepţia noului sosit, ocupând unicul scaun din dreptul mesei în formă de coşciug, care avea suport pentru braţe. Înaintea lui se afla un dosar simplu din piele şi un telefon. Pe masă nu era nimic altceva.

— Nu e chiar luxos, nu-i aşa? Dar începe să-mi placă, chicoti Urquhart.

Tim Stamper se uită în jur, surprins să descopere că nu mai era nimeni prezent. El fusese – până în urmă cu jumătate de oră, când Urquhart schimbase poziţia de diriginte parlamentar cu cea de prim-ministru – adjunctul său loial. Rolul de diriginte parlamentar e misterios, cel al adjunctului lui e invizibil, dar împreună constituiau o forţă redutabilă, de vreme ce biroul dirigintelui e baza de unde este menţinută disciplina în interiorul partidului, printr-un amestec bine proporţionat de spirit de echipă, şantaj şi intimidare făţişă. Stamper avea calităţile ideale pentru această slujbă: cu o faţă slabă şi trasă, un nas proeminent şi ochi negri de o strălucire excepţională care îi dădeau înfăţişarea unui dihor de casă, avea capacitatea de a scotoci prin colţurile întunecate ale vieţilor intime ale colegilor lui pentru a le descoperi vulnerabilităţile private şi politice. Era o slujbă a vulnerabilităţilor, trebuia să şi-o păzească pe a lui în timp ce le exploata pe ale celorlalţi. Fusese protejatul lui Urquhart multă vreme; era cu cincisprezece ani mai tânăr, un fost agent imobiliar din Essex. La mijloc fusese atracţia contrariilor: Urquhart era sofisticat, elegant, intelectual, foarte rafinat; Stamper

nu era nimic din toate astea şi purta haine banale din magazinele British Home. Dar ceea ce aveau în comun era poate mai important: ambiţia, aroganţa, care pentru unul era intelectuală şi pentru celălalt instinctivă, şi o anumită înţelegere a puterii. Combinaţia acestora se dovedise uimitor de eficientă în urzirea ascensiunii lui Urquhart la funcţia de premier. Urma să vină şi rândul lui Stamper, asta fusese promisiunea implicită pentru bărbatul mai tânăr. Era acolo ca să-şi primească răsplata.

— Domnule prim-ministru. Îi oferi o plecăciune teatrală plină de respect. Domnule prim-ministru, repetă Stamper, abordând o intonaţie diferită, de parcă încerca să-i vândă o proprietate imobiliară. Avea un fel de intimitate, ca un coleg de tabără, care ascundea duritatea de oţel dinăuntru, şi cei doi colegi începură să râdă într-un fel atât batjocoritor, cât şi conspirativ, ca doi tâlhari după o noapte încununată de succes. Stamper avu grijă să se oprească primul din râs; nu ar fi dat bine să-l întreacă la batjocură pe prim-ministru. Trecuseră prin multe împreună în ultimul timp, dar era conştient că prim-miniştrii aveau tendinţa de a fi reţinuţi faţă de colegii lor, chiar şi faţă de tovarăşii lor conspiratori, şi Urquhart nu continuă să râdă prea mult.

— Tim, voiam să vorbim între patru ochi.

— Asta înseamnă că urmează să primesc nişte şuturi. Oricum, ce-am făcut? Tonul lui era relaxat, totuşi Urquhart observă colţul gurii lui Stamper lăsat în jos într-un fel plin de teamă şi descoperi că se bucura de senzaţia de putere dată de disconfortul colegului lui.

— Stai jos, Tim. În faţa mea.

Stamper se aşează şi se uită la vechiul lui prieten. Această privelişte îi confirmă cât de mult se schimbase relaţia lor. Urquhart stătea în faţa unui portret masiv în ulei al lui Robert Walpole, cel dintâi prim-ministru modern şi probabil cel mai bun, care veghease vreme de două secole asupra discuţiilor din această încăpere a celor măreţi şi mincinoşi sau jalnici şi mizerabil de slabi. Urquhart era

succesorul lui, înălţat de colegii lui, uns de monarhul lui şi acum instalat. Telefonul de lângă el putea hotărî soarta unor oameni de stat sau putea ordona ca ţara să intre în război. Era o putere pe care n-o împărţea cu nimeni altcineva; într-adevăr, nu mai era doar un om, ci aparţinea de acum istoriei. Dacă avea să fie doar o notă de subsol sau un întreg capitol în istorie, asta numai timpul putea s-o hotărască.

Urquhart intui vârtejul de sentimente din mintea celuilalt bărbat.

— E altfel, nu-i aşa, Tim? Şi nu vom putea întoarce niciodată timpul înapoi. Nu am realizat până acum o clipă, nici când eram la Palat, nici când presa era aici, la uşa de la intrare, nici măcar când am păşit înăuntru. Totul mi s-a părut o mare piesă de teatru în care mie, pur şi simplu, mi s-a desemnat unul dintre roluri. Dar, când am trecut pragul, toţi angajaţii de pe Downing Street erau adunaţi în hol, de la cel mai înalt funcţionar civil din ţinut până la oamenii de serviciu şi telefonişti, vreo 200. M-au salutat cu atât de mult entuziasm că aproape m-am aşteptat să arunce cu buchete de flori spre mine. Euforia aplauzelor, oftă el. Începea să mi se urce la cap, până când mi-am amintit că, de-abia cu o oră înainte, au trecut prin aceeaşi rutină cu predecesorul meu, când el a plecat şi a fost imediat uitat. Proştii ăştia or să aplaude şi la propriile lor înmormântări. Îşi umezi buzele subţiri, aşa îi era obiceiul când reflecta. Apoi m-au adus aici, în cabinet, de parcă aş fi căzut într-o capsulă a timpului. Totul era în ordine, aranjat meticulos, cu excepţia scaunului prim-ministrului, care era tras mai în spate. Pentru mine! De-abia când l-am atins şi mi-am plimbat degetele pe spătarul lui mi-am dat seama că nimeni nu va mai ţipa la mine dacă mă voi aşeza pe el, de-abia atunci am înţeles asta. Nu e doar un alt scaun sau o altă slujbă, e ceva unic. Ştii că nu sunt un om sentimental din fire, dar, la naiba, pentru o clipă m-am emoţionat. Urmă un moment de tăcere înainte ca palma lui să lovească masa. Dar nu-ţi face griji! Mi-am revenit!

Urquhart râse din nou în stilul acela conspirativ, iar Stamper putu doar să zâmbească discret în timp ce aşteptă ca Urquhart să termine cu amintirile şi să pronunţe hotărârea cu privire la soarta lui.

— Hai să ne-apucăm de treabă, Tim. Avem multe de făcut şi o să te vreau, ca de obicei, de partea mea.

Zâmbetul lui Stamper se lărgi.

— O să fii preşedintele partidului meu.

Zâmbetul dispăru rapid. Stamper nu-şi putu ascunde confuzia şi dezamăgirea.

— Nu-ţi face griji, o să-ţi găsim o sinecură ministerială ca să capeţi un scaun la masa guvernului – cancelarul ducatului de Lancaster sau o prostie de genul ăsta. Dar, pentru moment, vreau ca maşinăria partidului să fie în mâinile tale.

Falca lui Stamper se agită cu furie, încercând să articuleze obiecţiile.

— Dar au trecut de-abia şase luni de la ultimele alegeri şi mai e mult până la următoarele. Trei, poate patru ani. Francis, număratul agrafelor şi rezolvarea certurilor dintre preşedinţii circumscripţiilor electorale locale nu sunt punctele mele forte. Ar trebui să ştii asta după ce-am trecut împreună prin atâtea. Era un apel la vechea lor prietenie.

— Gândeşte-te bine, Tim. Avem o majoritate parlamentară de 22 şi un partid care a fost sfâşiat de luptele recente pentru conducere. Şi tocmai acum o să fim loviţi de o recesiune masivă. Nu stăm bine nici în sondajele de opinie şi majoritatea noastră nu va dura trei sau patru ani. O să fim făcuţi praf în toate alegerile locale[3], şi dacă pierdem doar zece locuri în parlament, guvernul ăsta va fi mort.

3 Se referă la alegerile care au loc în Marea Britanie pentru ocuparea poziţiilor rămase libere în parlament în timpul unei guvernări, desfăşurate doar în circumscripţia electorală respectivă. (n.red.)

Asta dacă nu cumva poţi tu să-mi garantezi că nu vor fi alegeri locale, că ai găsit nişte mijloace magice prin care poţi asigura că niciunul dintre stimaţii noştri colegi nu va fi prins făcând propagandă electorală prin vreun bordel, delapidând fondurile bisericii sau, pur şi simplu, sucombând din cauza senilităţii şi a bătrâneţii extreme?

— Nu sună prea distractiv nici pentru un preşedinte de partid.

— Tim, următorii ani vor fi groaznici şi probabil nu avem o majoritate suficientă ca să supravieţuim până trecem de recesiune. Dacă pentru preşedintele partidului va fi greu, pentru prim-ministru va fi agonie.

Stamper rămase tăcut, neconvins, dar fără să ştie ce să spună. Entuziasmul şi visurile lui din urmă cu câteva momente se destrămară brusc.

— Viitorul nostru poate fi măsurat în momente, continuă Urquhart. Vom avea o mică creştere de popularitate pe parcursul lunii de miere, când oamenii îmi vor acorda încrederea lor. Asta nu va dura mai mult de luna martie.

— Eşti foarte exact în legătură cu asta.

— Într-adevăr, sunt. Pentru că în martie trebuie să facem bugetul. O să fie groaznic. Am manevrat piaţa financiară ca să trecem prin ultima campanie de alegeri şi ziua judecăţii pentru trebuşoara asta e după colţ. Ne-am împrumutat de la Petru ca să cumpărăm de la Pavel, acum trebuie să ne întoarcem să le căutăm prin buzunare amândurora. Nu o să le pese de asta. Făcu o pauză, clipind rapid în timp ce-şi puse în ordine gândurile. Şi asta nu e tot. O să ne luăm bătaie de la Brunei.

— Ce?

— Sultanul acelui mic stat infestat de petrol e un mare anglofil şi unul dintre cei mai importanţi deţinători de lire sterline. Un prieten loial. Din păcate, nu numai că ştie în ce stare mizerabilă suntem, dar are şi problemele lui. Aşa că o să se lepede de o parte din lirele lui

sterline – cel puţin trei miliarde se vor revărsa prin pieţe ca orfanii în căutarea unui cămin. Asta o să distrugă moneda naţională şi probabil o să lungească recesiunea cu încă un an. De dragul trecutului nostru, spune că o să vândă numai cum şi când îi vom sugera noi. Doar înaintea următorului buget.

Stamper înghiţi cu dificultate, gura i se uscase.

Urquhart începu să râdă, dar fără cea mai mică urmă de umor.

— Şi mai e, Tim, mai e! Colac peste pupăză, biroul ministrului justiţiei a anunţat discret că procesul lui Sir Jasper Harrod va începe imediat după Paşte. Ceea ce înseamnă 24 martie, ca să te scutesc să cauţi în calendar. Ce ştii despre Sir Jasper?

— Probabil ce ştiu şi alţii. A ajuns multimilionar prin forţe proprii, e preşedintele celei mai mari companii de vânzări de computere. Lucrează mult cu departamentele guvernului şi autorităţile locale şi a fost acuzat că a dat mită din plin peste tot ca să-şi păstreze contractele. Dacă-mi amintesc bine, face multe acte de caritate, motiv pentru care a primit rangul de cavaler.

— Tim, a primit rangul de cavaler pentru că a fost unul dintre cei mai mari sponsori ai partidului. Loial şi discret timp de mulţi ani.

— Şi care-i problema?

— Pentru că ne-a sărit în ajutor oricând i-am cerut, acum se aşteaptă să-i fim la fel de loiali. Să tragem câteva sfori la procurorul general de pe lângă înalta Curte de Casaţie şi Justiţie. Ceea ce, bineînţeles, nu putem face, dar el refuză să înţeleagă asta.

— Asta nu e tot, ştiu că asta nu e tot...

— Şi insistă că dacă se ajunge la proces, va dezvălui donaţiile substanţiale pe care le-a făcut partidului.

— Şi?

— Care au fost plătite toate în bani gheaţă. Livraţi în valize.

— Of, la naiba.

— Destul cât să ne dea la toţi hemoroizi acuţi. Nu numai că a dat bani partidului central, dar a sponsorizat şi campaniile electorale

din circumscripţiile electorale pentru aproape fiecare membru al cabinetului.

— Nu-mi spune! Toţi banii au fost cheltuiţi pe lucruri care n-au fost raportate la capitolul cheltuieli în alegeri.

— În cazul meu, totul a fost înregistrat cu religiozitate şi va rezista verificării complete şi minuţioase a publicului. În alte cazuri... îşi arcui o sprânceană. Mi s-a spus că ministrul Comerţului, care, mai târziu, în după-amiaza asta, va fi trecut pe banca de rezervă, a folosit banii ca să plătească o amantă incomodă care-l ameninţa că o să facă publice anumite scrisori compromiţătoare. Plata s-a făcut, iar Sir Harrod încă are cecul anulat.

Stamper îşi împinse scaunul mai departe de masă până când se legănă pe picioarele din spate, de parcă ar fi încercat să se îndepărteze de o asemenea absurditate.

— Doamne, Francis, tot rahatul ăsta o să ne lovească cu 160 de kilometri pe oră şi tu vrei ca eu să fiu preşedintele partidului? Dacă ţi-e totuna, aş prefera să caut azil politic în Libia. Până la Paşte, spui? Va fi nevoie de mai mult decât o înviere ca să fie salvat cineva prins în mijlocul unei asemenea încurcături.

Dădu din mâini deznădăjduit, stors de energie şi vlagă, dar Urquhart se aplecă spre el cât se poate de serios, cu tot corpul încordat.

— Până la Paşte. Exact. Ceea ce înseamnă că trebuie să ne mişcăm până atunci, Tim. Foloseşte perioada de lună de miere, bate opoziţia, ia-o înaintea recesiunii şi obţine o majoritate care va dura până când vom lăsa toate atacurile cu mult în urma noastră.

Stamper vorbi fără răsuflare.

— Vrei să spui alegeri?

— Până la mijlocul lui martie. Ceea ce ne dă exact 14 săptămâni, doar zece până când trebuie să le anunţ public şi, în acest timp, te vreau pe tine la preşedinţia partidului pentru a controla maşinăria electorală cât se poate de strâns. Avem planuri de făcut, bani de

strâns, adversari care trebuie făcuţi de ruşine. Şi toate astea fără ca nimeni să aibă nici cea mai vagă idee ce-o să dezlănţuim asupra lor.

Scaunul lui Stamper se întoarse la loc zăngănind când el încercă să-şi recapete calmul.

— La dracu', preşedinte de partid.

— Nu-ţi face griji. O să dureze doar 14 săptămâni. Dacă totul merge bine, vei putea alege orice departament din guvern vei dori. Şi dacă nu, ei bine, niciunul dintre noi nu va trebui să-şi mai facă vreodată griji pentru vreo slujbă politică.

CAPITOLUL 5

Un politician nu are prieteni.

— Asta e într-adevăr îngrozitor. Mortima Urquhart strâmbă tare din nas când observă camera. Trecuseră câteva zile de când familia Collingridge îşi luase ultimele bunuri personale din micul apartament de pe Downing Street numărul 10, rezervat pentru prim-ministru, şi camera de zi avea ambianţa unui hotel de trei stele. Îi lipsea orice element personal, acestea fiind deja puse în cutii, iar ceea ce rămăsese era aşezat într-o perfectă ordine, dar cu aspectul unei săli de aşteptare dintr-o gară britanică.

— Pur şi simplu dezgustător. Aşa nu se poate, repetă ea holbându-se la tapet, unde se aştepta să ghicească formele şterse ale unui rând de raţe chinezeşti în zbor. Atenţia îi fu distrasă pe moment când trecu pe lângă o oglindă înaltă de perete, uitându-se pe furiş la nuanţa roşcat-intens pe care coafeza ei i-o aplicase în acea săptămână, în timp ce aştepta rezultatele votului. O nuanţă luminoasă, de sărbătoare, o numise stilistul, dar nimeni n-o mai putea confunda cu o culoare naturală, ceea ce o făcu să se joace la nesfârşit cu telecomanda, ajustând culoarea imaginii şi întrebându-se dacă era timpul să-şi schimbe televizorul sau salonul de coafură.

— Ce oameni extraordinari trebuie să fi fost, murmură ea, scuturându-şi un fir de praf imaginar de pe costumul Chanel, în timp ce secretara soţului ei din Camera Comunelor, care o însoţea în turul de inspecţie, mergea tăcută, având agenda pregătită. Se gândi că-i plăceau oarecum soţii Collingridge, dar despre Mortima Urquhart avea o opinie mult mai fermă, căci ochii reci ai acesteia îi dădeau un aspect de animal de pradă, iar nesfârşitele ei diete menite să-i ferească de celulită corpul îmbrăcat în haine scumpe

păreau să-i creeze o dispoziţie de permanentă nerăbdare, cel puţin cu alte femei, în special cu cele mai tinere decât ea.

— Află cum scăpăm de toate astea şi vezi care e bugetul pentru renovare, izbucni doamna Urquhart trecând mai departe în viteză pe coridorul scurt care ducea în adâncul întunecat al apartamentului, în timp ce cu degetele se lovea uşor, dar plin de reproş sub bărbie. Ţipă panicată când trecu pe lângă o uşă din stânga ei, în spatele căreia descoperi o bucătărioară de serviciu cu o chiuvetă din oţel inoxidabil, cu plăci de plastic roşii şi negre pe podea, în loc de gresie, şi fără cuptor cu microunde. Tristeţea ei ajunse la apogeu când inspectă sufrageria claustrofobică, cu atmosfera ei de coşciug încuiat şi cu vedere direct spre podul murdar şi acoperiş. Se întoarse în salon, se aşează pe unul dintre fotoliile acoperite cu trandafiri imprimaţi, de mărimea piciorului unui elefant, şi îşi scutură capul dezamăgită când se auzi un ciocănit în uşa holului de la intrare.

— Intră! porunci ea necăjită, amintindu-şi că uşa din faţă nu avea nici măcar o încuietoare – din motive de securitate, i se spusese, dar ea bănuia că era mai mult pentru confortul funcţionarilor de stat care mergeau încoace şi-ncolo cărând documente şi rapoarte. Şi ei numesc asta o casă, se văită ea luându-se teatral cu mâinile de cap.

Se lumină la faţă când ridică privirea pentru a-şi examina vizitatorul. Avea aproape 40 de ani, era suplu şi cu părul tuns foarte scurt.

— Doamnă Urquhart. Sunt inspectorul Robert Insall de la Forţele Speciale, anunţă el cu un puternic accent londonez. Am fost numit responsabil cu protecţia soţului dumneavoastră în timpul alegerilor şi acum m-au făcut responsabil cu securitatea aici, pe Downing Street. Avea un zâmbet şi un farmec natural care o încălzi pe Mortima Urquhart şi un fizic pe care era nevoită să-l admire.

— Sunt sigură că vom fi pe mâini bune, domnule inspector.

— Vom face tot posibilul. Dar lucrurile vor fi un pic diferite pentru dumneavoastră, acum că sunteţi aici, continuă el. Trebuie să vă explic câteva lucruri, dacă aveţi un moment.

— Vino şi stai pe un fotoliu din ăsta ridicol, inspectore, şi spune-mi tot ce trebuie să ştiu...

Landless flutură mâna în timp ce mulţimea aplauda. Privitorii habar n-aveau cine stătea în spatele geamurilor negre ale maşinii Silver Spur, dar era o zi istorică şi voiau să ia parte la ea. Porţile grele din metal care păzeau intrarea în Downing Street se retraseră cu respect şi poliţiştii aflaţi la datorie oferiră un salut elegant. Landless se simţi bine, chiar mai bine când văzu că trotuarul opus era plin de camere de filmat şi de reporteri.

— Ben, o să-ţi ofere o slujbă? se auzi un cor de voci când se extrase de pe bancheta din spate a maşinii.

— Deja am o slujbă, bombăni el aruncând faimoasa sa privire de patron şi simţindu-se nemaipomenit de bine. Încheie nasturii sacoului care fâlfâia pe lângă el.

— Poate un rang de pair? Un loc în Camera Lorzilor?

— Baronul Ben de Bethnal Green? Faţa lui cărnoasă se lăsă în jos dezaprobator. Sună mai degrabă ca numele unei trupe de cabaret decât ca o demnitate publică.

Se auzi un potop de râsete, iar Landless se întoarse şi intră pe uşa neagră şi lucioasă în holul de la intrare, dar fu depăşit de un curier care căra un buchet uriaş de flori. Înăuntru, holul era acoperit din abundenţă de buchete şi de coşuri, toate încă ambalate, altele continuând să sosească în fiecare minut. Florarii Londrei puteau uita de criza economică, măcar temporar. Landless fu condus de-a lungul covorului roşu-închis direct de la uşa de la intrare până la cabinetul din partea cealaltă a clădirii strâmte şi se trezi grăbindu-se. Încetini pasul, bucurându-se de fiecare moment. Nu-şi putea aminti când se simţise ultima oară atât de emoţionat. Fu condus

direct în cabinet de un funcţionar public atent şi plin de coşuri, care închise uşa fără zgomot în urma lui.

— Bine ai venit, Ben. Intră. Urquhart îl salută făcându-i semn cu mâna, dar nu se ridică. Îi mai făcu un semn cu mâna către un scaun de cealaltă parte a mesei.

— Grozavă zi, Francis. O zi grozavă pentru noi toţi. Landless dădu din cap spre Stamper, care stătea rezemat de un calorifer, supraveghindu-i ca o gardă pretoriană, iar Landless se simţi deranjat de prezenţa celuilalt bărbat. Toate înţelegerile lui cu Urquhart avuseseră loc între patru ochi; doar nu invitaseră public când îşi făcuseră planurile să-l hărţuiască şi să-l termine pe şeful ales al guvernului. Pe atunci, la început, Urquhart fusese întotdeauna cel cu jalba în proţap, iar Landless, puterea; dar acum, când se uită peste masă, nu putu să nu observe că lucrurile se schimbaseră, că rolurile lor se inversaseră. Dintr-odată stânjenit, întinse o mână ca să-l felicite pe Urquhart, dar fu un gest neîndemânatic. Urquhart trebui să pună stiloul jos, să-şi dea mai în spate scaunul mare, să se ridice şi să se întindă, doar ca să descopere că masa era prea lată şi putură doar să-şi atingă puţin degetele.

— Bravo, Francis, murmură Landless cu timiditate, şi se aşeză. Faptul că m-ai invitat aici în prima ta dimineaţă ca prim-ministru înseamnă mult pentru mine. Mai ales felul cum ai făcut-o. Am crezut că va trebui să mă furişez prin spate, pe lângă coşurile de gunoi, dar trebuie să-ţi spun că m-am simţit grozav când am trecut pe lângă toate acele lumini şi camere de televiziune. Francis, apreciez acest gest public de încredere.

Urquhart întinse larg mâinile, un gest menit să înlocuiască cuvintele pe care nu prea le găsea, în timp ce Stamper interveni.

— *Domnule prim-ministru,* începu el cu emfază. Era o mustrare pentru familiaritatea exagerată a omului de presă, dar aceasta

alunecă pe lângă Landless, fără să-l atingă. Scuzele mele, dar noul cancelar va fi aici în cinci minute.

— Iartă-mă, Ben. Deja descopăr că un prim-ministru nu e un stăpân, ci doar un sclav. Al orarului mai mult. Hai să trecem la treabă, dacă nu te deranjează.

— Aşa-mi place. Landless se mişcă mai în faţă pe scaunul lui, aşteptând.

— Tu controlezi grupul *Chronicle* şi ai făcut o ofertă de preluare pentru United Newspapers; se cade ca guvernul să decidă dacă o asemenea preluare ar fi în interesul publicului. Urquhart se holbă la sugativa de pe birou de parcă ar fi citit dintr-un scenariu, sau ca un judecător care pronunţa o sentinţă.

Lui Landless nu-i păsa de tonul dintr-odată formal, cu totul diferit de cel al discuţiilor precedente pe această chestiune.

Mâinile lui Urquhart se întinseră larg din nou în timp ce căută nişte cuvinte evazive. În cele din urmă, îşi încleştă pumnii.

— Îmi pare rău, Ben. Nu poţi s-o ai.

Cei trei bărbaţi se transformară în efigii când cuvintele circulară prin cameră şi se aşezară ca nişte păsări de pradă.

— Ce naiba vrei să spui, cum adică nu pot s-o am? Vorbise ca pe stradă, poleiala dispăruse.

— Guvernul nu crede că ar fi în interesul naţional.

— La naiba, Francis. Am avut o înţelegere.

— Prim-ministrul a fost atent pe timpul întregii campanii să nu ofere niciun angajament pentru preluare, registrul lui public e foarte clar în legătură cu asta, interveni Stamper. Landless îl ignoră, având toată atenţia îndreptată spre Urquhart.

— Am avut o înţelegere! *Tu* ştii asta. *Eu* ştiu asta.

— Ben, cum am mai spus, un prim-ministru nu e întotdeauna propriul lui stăpân. Argumentele în favoarea ofertei sunt irezistibile. Tu deja deţii mai mult de treizeci la sută din presa naţională; United ţi-ar da aproape patruzeci.

— Procentul meu de treizeci la sută te-a susţinut la fiecare pas, aşa cum va face şi cel de patruzeci. Asta a fost înţelegerea.

— Care tot lasă peste şaizeci la sută care nu va uita şi nu va ierta niciodată. Vezi, Ben, cifrele, pur şi simplu, nu se potrivesc. Nu în interesul naţional. Nu pentru un nou guvern care crede în competiţie, în servirea clientului mai degrabă decât în marile corporaţii.

— Rahat. Am avut o înţelegere! Pumnii lui uriaşi loviră în masa goală.

— Ben, e imposibil. Trebuie să ştii asta. Nu pot, în primul meu act ca prim-ministru, să te las să divizezi industria ziarelor britanice. Nu e o afacere bună. Nu e o decizie politică bună. Sincer, ar duce la nişte titluri destul de urâte pe primele pagini ale tuturor celorlalte ziare.

— Dar dacă mă tai pe mine în bucăţi o să faci titluri minunate, nu-i aşa? Capul lui Landless era împins înainte, ca al unui taur care ataca, iar fălcile îi tremurau de furie. Aşadar, de asta m-ai chemat pe uşa din faţă, nemernicule. M-au văzut intrând şi o să mă vadă şi ieşind. Cu picioarele înainte. Ai aranjat o execuţie publică în faţa camerelor de luat vederi ale lumii. Un capitalist gras pe post de miel de sacrificiu. Te avertizez, Frankie. O să mă lupt cu tine la fiecare pas, cu tot ce am.

— Ceea ce ne lasă cu şaptezeci la sută din ziare plus toate posturile de televiziune şi programele de radio aplaudând un prim-ministru cu spirit civic, interveni Stamper cu aroganţă, cercetându-şi unghiile. Unul care nu se teme să-şi refuze cei mai apropiaţi prieteni dacă interesul naţional o cere. O chestie grozavă.

Landless o încasa din ambele părţi, amândouă ca nişte ţevi de puşcă. Faţa lui roşie se înroşi mai tare şi tot corpul îi tremură de frustrare. Nu-şi găsea cuvinte cu care să se tocmească sau să convingă, nu putea nici să facă troc, nici să intimideze şi rămăsese doar cu argumentul fizic al lovitului în masă cu pumnii încleştaţi.

— Eşti un mizerabil de...

Brusc, uşa se deschise şi dădu buzna Mortima Urquhart.

— Francis, e imposibil, de-a dreptul imposibil. Apartamentul e îngrozitor, decoraţiunile sunt dezgustătoare şi mi-au spus că nu sunt destui bani rămaşi în buget... Se opri când observă pumnii lui Landless tremurând la cincisprezece centimetri de masă.

— Vezi, Ben, un prim-ministru nu e stăpân nici măcar în casa lui.

— Scuteşte-mă de predici.

— Ben, gândeşte-te bine. Încearcă să treci peste asta. Vor fi alte afaceri, vei urmări alte interese, în care o să pot să te ajut. Ţi-ar fi de folos un prieten pe Downing Street.

— Asta am crezut când te-am susţinut să fii prim-ministru. A fost greşeala mea. Landless îşi recăpătase controlul, mâinile îi erau ferme, privirea rece şi fixată pe Urquhart, doar tremurul laicilor îi dezvăluia tensiunea interioară.

— Îmi cer scuze dacă v-am întrerupt, spuse Mortima jenată.

— Cred că domnul Landless tocmai se pregătea să plece, interveni Stamper din postul lui de pază de lângă calorifer.

— Îmi cer scuze, repetă Mortima.

— Nu vă faceţi griji, îi răspunse Landless cu ochii încă pe soţul ei. Nu mai pot să stau. Tocmai am aflat că trebuie să particip la o înmormântare.

CAPITOLUL 6

Un monarh trăieşte într-o colivie aurită. Dacă este sau nu fericit, depinde de ce alege să privească mai mult: aurul sau grosimea gratiilor.

— Nici nu vreau să aud, David.

Era absurd. Mycroft era confuz; erau atâtea îndoieli neformulate şi temeri pe care nu putea şi nu îndrăznea să le precizeze, despre care trebuia să vorbească cu regele, de dragul amândurora. Dar reuşi să-i smulgă doar câteva cuvinte, printre înghiţituri de apă clorurată, pe când brăzdau valurile din piscina Palatului. Singura concesie pe care regele o făcu cu privire la imixtiunea în programului lui zilnic de exerciţii fizice fu trecerea de la stilul craul la bras, ceea ce-i permise lui Mycroft să ţină cât de cât pasul cu el. Disciplina rigidă îl menţinea pe rege într-o formă fizică excelentă şi îi silea pe toţi cei care-l serveau să ţină pasul cu el.

Regele era un apărător înverşunat al formalităţii căsătoriei – asta venea la pachet cu slujba lui, spunea el adesea –, iar Mycroft simţise că era necesar să-i facă el această propunere.

— E pentru binele tuturor, Sire, insistă el. Nu-mi pot permite să vă încurc cu problemele mele personale. Am nevoie de timp ca să-mi rezolv problemele. E mai bine pentru noi toţi dacă-mi dau demisia.

— Nu sunt de acord. Regele scuipă apa din gură, gata în sfârşit să termine conversaţia pe uscat, şi se îndreptă spre marginea de marmură a piscinei. Suntem prieteni din facultate şi nu o să arunc la gunoi ultimii 30 de ani doar pentru că un jurnalist de tabloid ar putea afla de problemele tale private. Mă mir că ai crezut că aş face aşa ceva. Se scufundă încă o dată şi ieşi la scară. Faci parte din comitetul de conducere al acestei societăţi şi aşa o să rămâi.

Mycroft scutură capul ca un câine, încercând să-şi limpezească vederea. Bineînţeles că nu era doar căsnicia, erau şi toate celelalte presiuni pe care le simţea adunându-se peste el şi care-l făceau să se simtă atât de speriat şi de nefericit. Dacă nu putea fi complet sincer nici măcar cu sine însuşi, cum se putea aştepta ca regele să înţeleagă? Dar trebuia să încerce.

— Brusc, totul arată diferit. Casa. Strada. Prietenii mei. Chiar şi eu, pentru mine însumi. Ca şi cum căsnicia mi-ar fi oferit în tot acest timp o perspectivă anume asupra lumii, ca o pereche de ochelari, iar acum nimic nu mai arată la fel. E de-a dreptul înspăimântător.

— Îmi pare rău, sincer, în legătură cu Fiona. Doar sunt naşul copilului vostru mai mare, sunt implicat. Regele întinse mâna după prosop. Dar, la naiba, femeile au felul lor ciudat de a fi şi nu pot să spun că le înţeleg. Ce pot eu să-ţi spun, David, e că n-ar trebui să treci singur prin asta, să renunţi nu numai la căsnicia ta, dar şi la ce ai aici. Puse o mână mică udă pe umărul lui Mycroft. Erau foarte aproape unul de celălalt, iar vocea regelui era plină de îngrijorare. Sunt sigur că înţelegi ce spun, David, tu întotdeauna ai înţeles. Toată lumea ştie cine sunt, cu toate astea, puţini sunt cei care mă înţeleg. Dar tu înţelegi. Am nevoie de tine. N-o să-ţi permit să demisionezi.

Mycroft se holbă la faţa ascuţită a prietenului lui. Se trezi gândindu-se că subţirimea regelui îl făcea să pară tras la faţă şi mai bătrân decât era de fapt, mai ales din cauza părului atât de rar. Era ca şi cum un foc interior îl consuma pe rege prea repede. Poate că-i păsa prea mult.

Să-i pese prea mult – era asta posibil? Fiona îl aruncase pe Mycroft înapoi în vârtej şi se chinuia în apele adânci, incapabil să atingă fundul apei. Realiză că nu ajunsese niciodată la fundul apei, nici măcar o dată în viaţa lui. Departe de a-i păsa prea mult, îşi dădu seama că niciodată nu-i păsase deloc şi această realizare

bruscă îl făcu să se panicheze şi să-şi dorească să scape înainte să se înece. Viaţa lui emoţională fusese fără formă, substanţă sau rădăcini. Cu excepţia Palatului, care-i oferea acum singurul sprijin. Omul pe care cândva îl aruncase complet îmbrăcat în apa îngheţată a unei fântâni de lângă facultate şi care se ridicase în picioare scuipând plante acvatice şi strângând în braţe un scaun de toaletă îi spunea, în singurul fel în care o viaţă de autocontrol îi permitea, că îi păsa. Dintr-odată conta, chiar foarte mult.

— Mulţumesc, Sire.

— Nu cunosc nicio căsnicie, regală, obişnuită sau pur şi simplu vulgară care să nu fi trecut prin greutăţi; e foarte uşor să crezi că eşti singur, să uiţi că, practic, toţi cei pe care-i cunoşti au trecut prin aceleaşi încercări.

Mycroft îşi aminti câte nopţi din căsnicia lor petrecuse departe de Fiona şi îşi imagină ce făcuse ea în fiecare dintre acele nopţi. Chiar fuseseră multe încercări. Nu-i păsase, nici măcar de asta. Aşa că de ce-i păsa?

— Am nevoie de tine, David. Am aşteptat toată viaţa să ajung unde sunt acum. Nu-ţi mai aminteşti nopţile nesfârşite de la universitate când stăteam la o sticlă de vin de Porto şi discutam despre ce vom face când vom avea ocazia? *Noi,* David, tu şi cu mine. Acum avem ocazia, nu-i putem da cu piciorul. Se opri în timp ce un valet cu livrea puse o tavă de argint cu două căni de ceai din plante pe masa de lângă piscină. Dacă s-a terminat cu adevărat cu Fiona, încearcă să laşi asta în urma ta. Priveşte înainte, alături de mine. Nu pot să încep cea mai importantă perioadă din viaţa mea pierzând unul dintre cei mai vechi şi de încredere prieteni. Avem atât de multe de făcut, noi amândoi. Începu să se şteargă cu prosopul atât de viguros de parcă ar fi fost gata să înceapă chiar atunci. Nu lua nicio decizie acum. Rămâi aşa câteva luni şi, dacă tot o să mai simţi că ai nevoie de o pauză, o s-o rezolvăm. Dar ai încredere în mine, rămâi cu mine. Totul va fi bine, îţi promit.

Mycroft nu era convins. Voia să fugă, dar nu avea unde şi nici la cine. Perspectiva a ceea ce ar fi putut descoperi dacă ar fi fugit prea departe îl copleşea. După atâţia ani, era liber şi nu ştia dacă putea să se descurce cu această libertate. Rămase pe loc, cu apa curgându-i de pe vârful nasului şi prin mustaţă, pentru a pune în cumpănă propriile îndoieli cu siguranţa suveranului. Nu avea idee încotro se îndrepta, doar sentimentul datoriei.

— Aşadar, cum te simţi, bătrâne prieten?

— Al naibii de îngheţat, Sire. Reuşi să zâmbească discret. Hai să mergem să facem un duş.

CAPITOLUL 7

Bineînţeles că am principii. Îmi place să le şterg de praf regulat. Cu o mistrie.

— Circulă, Francis. Şi zâmbeşte. Aminteşte-ţi că asta trebuie să fie o sărbătoare.

Urquhart acceptă instrucţiunile soţiei şi începu să-şi croiască încet şi cu forţă calea prin camera aglomerată. Detesta aceste evenimente. Trebuia să fie o petrecere de mulţumire pentru cei care îl ajutaseră să ajungă pe Downing Street, dar, inevitabil, Mortima intervenise şi o transformase într-una dintre seratele ei în care trebuia să-şi frece coatele de orice persoană din rubricile sociale pe care dorea ea s-o cunoască.

— Alegătorii adoră un pic de opulenţă, afirmase ea; ca orice Colquhoun care se respecta, întotdeauna îşi dorise să conducă propria curte regală. Aşa că, în loc de o adunare restrânsă de colegi, fusese aruncat într-un vârtej de actriţe, cântăreţi de operă, editori, oameni de afaceri şi diferiţi oameni cunoscuţi, iar el ştia că nu va putea face conversaţie toată seara.

Oaspeţii trăncăniră în noaptea întunecată de decembrie în limitele strâmte ale Străzii Downing, unde găsiră un mare pom de Crăciun în faţa uşii cu numărul zece, plasat acolo la ordinele Mortimei Urquhart ca să dea telespectatorilor impresia că erau o simplă familie care de-abia aştepta sărbătoarea Crăciunului. Înăuntrul locuinţei cu numărul 10, vedetele trecură pragul fără să ştie că fuseseră deja scanate pentru arme şi explozibili, de dispozitive ascunse. Îşi înmânară mantourile şi paltoanele în schimbul unui zâmbet şi al unui bilet la garderobă şi aşteptară răbdătoare la coada de pe scările care duceau la Salonul Verde, unde soţii Urquhart îşi primeau oaspeţii. Când trecură încet pe

scări, pe lângă pereţii acoperiţi cu portretele prim-miniştrilor anteriori, încercară să nu se holbeze prea tare la ceilalţi oaspeţi sau la împrejurimi. Dacă se holbau sugerau că nu mai făcuseră asta de vreo sută de ori. Majoritatea nu prea aveau legături cu politica, unii nici măcar nu erau susţinători ai guvernului, dar entuziasmul cu care îi întâmpină Mortima Urquhart îi impresionă. Atmosfera îi atrăgea, făcându-i membri de onoare ai echipei. Dacă puterea era o conspiraţie, voiau să facă şi ei parte din ea.

Timp de zece minute, cât Urquhart se chinui cu confuzia creată de oaspeţi, ochii lui nu se odihniră niciun moment, repezindu-se de la un punct fix la altul, de parcă ar fi fost tot timpul în defensivă sau în atac, forţat să asculte plângerile oamenilor de afaceri şi recomandările necoapte ale gazdelor de talk-show-uri. În cele din urmă, se întinse cu graţie după braţul lui Tim Stamper şi îl târî într-un colţ.

— Ai ceva pe suflet, Francis?

— Mă gândeam cât de uşurat trebuie să fie Henry că nu mai trebuie să suporte treburi dintr-astea. Chiar merită?

— Ambiţia ar trebui să fie făcută dintr-un material mai dur.

— Dacă trebuie să citezi din Shakespeare, pentru numele lui Dumnezeu, măcar fa-o cum trebuie. Şi aş prefera să alegi altă piesă, nu *Iulius Cezar.* Aminteşte-ţi că l-au măcelărit înainte de vreme.

— Ai dreptate. Pe viitor, în prezenţa ta, voi cita doar din *Macbeth.*

Urquhart zâmbi trist la umorul lui negru şi îşi dori să-şi petreacă restul serii stând de vorbă cu Stamper şi punând la cale alegerile anticipate. În mai puţin de o săptămână, sondajele deja îi plasaseră cu trei puncte înainte, alegătorii răspunzând cu optimism la prezenţa unor feţe noi la guvernare, la faptul că noul executiv părea pus pe fapte mari şi la expedierea figurilor antipatice din guvern.

— Le place cum arată lenjeria de pat din luna de miere, îi raportase Stamper. Proaspătă, aspră, cu destul sânge cât să arate că-ţi faci treaba. Stamper avea un stil unic.

Pe deasupra trăncănelii din camera aglomerată, o auziră pe Mortima Urquhart râzând. Era adâncită în conversaţie cu un tenor italian, unul dintre cei mai apreciaţi cântăreţi de operă şi cu siguranţă cel mai la modă star care venise la Londra în ultimii ani. Îl convingea printr-un amestec de flatare şi farmec feminin să le interpreteze o arie ceva mai târziu, în acea seară. Mortima avea aproape cincizeci de ani, dar se ţinea bine şi era o prezenţă plăcută, iar italianul deja acceptase. Se grăbi să se intereseze dacă aveau un pian acolo, în Downing Street.

— Ah, Dickie, cântă Urquhart, întinzându-se după braţul unui bărbat minion, cu un cap mare, disproporţionat şi cu ochi serioşi, care se aruncase intenţionat prin mulţime ca să ajungă la el. Dickie era noul ministru al Mediului, cel mai tânăr membru al noului cabinet, un alergător de maraton, un entuziast şi intervenţionist care fusese profund impresionat de observaţia lui Urquhart că el avea să fie apărătorul certificărilor ecologice ale guvernului. Numirea lui fusese deja primită cu aplauze de toată lumea, cu excepţia celor mai militante grupuri ecologiste de presiune; cu toate astea, în acel moment, nu arăta prea fericit. Avea broboane de sudoare pe frunte; ceva îl deranja.

— Speram să schimb o vorbă cu tine, Dickie, spuse Urquhart înainte ca celălalt să aibă o şansă să se descarce. Cum rămâne cu zona de dezvoltare de pe Strada Victoria? Ai avut o şansă să te uiţi la ea? O s-o acoperi cu beton sau ce?

— Doamne fereşte, nu, domnule prim-ministru. Am studiat toate opţiunile cu atenţie şi cred că ar fi mai bine să ne lipsim de opţiunile mai extravagante şi să alegem ceva tradiţional. Nu una dintre acele construcţii din oţel, sticlă şi aer condiţionat.

— Va oferi cel mai modern mediu pentru birouri? interveni Stamper.

— Se va potrivi cu împrejurimile din Westminster, continuă Dickie un pic nelinişţit.

— Asta nu prea e acelaşi lucru, răspunse preşedintele partidului.

— Dar grupurile pentru conservarea patrimoniului vor face un tărăboi uriaş dacă vom încerca să transformăm Westminster în centrul Chicagoului, răspunse Dickie apărându-se.

— Înţeleg. Planificare conform grupurilor de presiune, zâmbi cinic Stamper.

Ministrul Mediului fu zăpăcit de atacul neaşteptat, dar Urquhart îi sări repede în ajutor.

— Dickie, nu-ţi face griji în legătură cu Stamper. După doar o săptămână la sediul partidului, deja nu mai poate intra în contact cu un grup de presiune fără să-şi ridice rotula ca să-i întâmpine. Zâmbi, se distra mult mai bine decât dacă i-ar fi ţinut predici cele două femei dolofane care făceau muncă de caritate şi pluteau prin spatele lui Dickie, aşteptând să sară pe el. Şi, ce mai ai pe suflet?

— Virusul ăsta misterios de-a lungul coastei Mării Nordului care ucide focile. Oamenii de ştiinţă au crezut că a dispărut, dar tocmai am primit un raport despre carcasele de foci aduse de valuri peste tot prin jurul Norfolk-ului. Virusul s-a întors. Până mâine-dimineaţă vor fi echipaje de filmare şi vânători de ştiri care se vor târî pe plaje să facă poze cu foci moarte pentru toate buletinele de ştiri.

Urquhart făcu o grimasă.

— Vânători de ştiri! Nu mai auzise expresia aceea de ani de zile. Dickie era un om extraordinar de serios şi de plictisitor, exact persoana potrivită pentru a le ţine piept ecologiştilor. Ar fi putut să se plictisească unii pe alţii luni întregi cu zelul lor comun. Dar totul era să-i ţină în lesă până după martie... Uite ce-o să faci, Dickie. Când ajung ei pe plaje, mâine-dimineaţă, vreau ca tu să fii acolo deja. Să le-arătăm că guvernului îi pasă, să fii la dispoziţia lor, să te ocupi de întrebările... vânătorilor de ştiri. Cu coada ochiului, văzu rânjetul lui Stamper. Vreau să-ţi văd faţa mâine la ştirile de amiază.

Lângă toate focile alea moarte. Stamper îşi acoperi gura cu o batistă, ca să-şi înăbuşe râsul, dar Dickie dădu din cap cu seriozitate.

— Am permisiunea dumneavoastră să anunţ o anchetă guvernamentală dacă simt că e necesar?

— Ai. Într-adevăr ai, dragul meu Dickie. Dă-le ce vrei. Atât timp cât nu sunt bani.

— Atunci, dacă trebuie să ajung acolo până în zori, ar fi bine s-o iau din loc imediat. Mă scuzaţi, domnule prim-ministru?

În timp ce ministrul Mediului se repezi spre uşă plin de sentimentul propriei importanţe, Stamper nu se mai putu controla. Umerii i se scuturară de râs.

— Nu râde, îl mustră Urquhart cu o sprânceană arcuită. Focile sunt o chestiune serioasă. Mănâncă tot somonul, să ştii.

Amândoi izbucniră în râs chiar când cele două femei care făceau muncă de caritate se hotărâră să inspire adânc şi să se năpustească asupra lui. Urquhart le spionă sânii săltăreţi, dar se întoarse repede în altă parte şi se trezi uitându-se la o femeie tânără, atrăgătoare, cu o prezenţă foarte elegantă şi ochi mari, provocatori. Părea să fie o cunoştinţă mult mai interesantă decât matroanele bătrâne. Întinse mâna.

— Bună seara. Sunt Francis Urquhart.

— Sally Quine. Era rece, mai puţin entuziastă decât ceilalţi oaspeţi.

— Sunt încântat că aţi putut veni. Şi soţul dumneavoastră...?

— Sub o tonă de beton, chiar sper asta.

Acum remarcă accentul uşor nazal şi se uită discret, dar admirativ, la croiala sacoului ei lung în stilul începutului de secol XIX. Era roşu, cu manşete largi, singura decoraţiune fiind nasturii de metal, mici, dar ornamentaţi, ceea ce crea un efect frapant şi profesional. Părul ei negru ca pana corbului sclipea superb în lumina candelabrelor.

— E o plăcere să vă cunosc, doamnă...? Domnişoară Quine. Îi înţelegea limbajul puternic al trupului, care transmitea independenţă şi nu putu să nu observe expresia încordată din jurul gurii; ceva o deranja. Sper că vă simţiţi bine.

— Ca să fiu sinceră, nu prea. Mă supăr foarte tare când bărbaţii încearcă să mă pipăie şi să mă agaţe doar pentru că sunt o femeie neînsoţită.

Aşadar, asta o deranja.

— Înţeleg. Care bărbat?

— Domnule prim-ministru, sunt o femeie de afaceri. Nu ajung prea departe dacă sunt gură-spartă.

— Ei bine, atunci lăsaţi-mă să ghicesc. Mi se pare că e vorba despre un bărbat care e aici fără soţie. E încrezut. Probabil în politică, dacă se simte confortabil să-şi încerce norocul în locul acesta. Probabil un seducător, nu-i aşa?

— E un ciudat care are atâta putere de seducţie că nici măcar n-a avut decenţa să spună „vă rog". Cred că asta m-a supărat cel mai mult. Se aştepta să-i cad în braţe fără să aibă măcar amabilitatea să mă roage frumos. Şi eu credeam că voi, englezii, sunteţi gentlemeni.

— Aşa... Fără soţie aici. Încrezut. Politician. Fără maniere. Urquhart se uită prin cameră, încă încercând să evite privirile matroanelor care deveneau tot mai nervoase. Poate domnul gălăgios cu costumul din trei piese, cu dungi? Îi arătă un bărbat gras, între două vârste, care-şi ştergea fruntea cu o batistă cu picăţele în timp ce transpira în căldura care creştea rapid în camera aglomerată.

Ea râse surprinsă şi recunoscătoare.

— Îl cunoaşteţi?

— Ar fi şi cazul. E noul meu ministru al locuinţelor.

— Se pare că vă cunoaşteţi bine oamenii, domnule Urquhart.

— E principala mea calitate politică.

— Atunci sper că înţelegeţi femeile mult mai bine decât bădăranul acela de ministru al locuinţelor... În sensul politic, mai degrabă decât în sensul biblic, adăugă ea după un moment de reflecţie, oferindu-i un zâmbet uşor impertinent.

— Nu cred că vă-nţeleg.

— Femeile. Ştiţi, cincizeci şi doi la sută din electorat? Acele creaturi ciudate care sunt destul de bune ca să împartă patul cu voi, dar nu şi cluburile, şi care cred că guvernul dumneavoastră le susţine şi îşi face datoria la fel de bine ca un elastic rupt la chiloţi?

La o englezoaică, asprimea ei ar fi fost considerată lipsă de maniere, dar americanilor era normal să li se permită mai multă libertate de exprimare. Ei vorbeau, mâncau şi se îmbrăcau diferit, erau diferiţi chiar şi în pat, aşa i se spusese lui Urquhart, chiar dacă nu avusese nicio experienţă personală în sensul acesta. Poate ar fi trebuit să-l întrebe pe ministrul locuinţelor.

— Sunt sigur că nu e atât de rău...

— În ultimele două luni, partidul dumneavoastră s-a scindat şi şi-a ales un nou conducător. Niciunul dintre candidaţi nu a fost femeie. Şi, conform votanţilor de sex feminin, niciuna dintre problemele pe care le-aţi discutat nu a avut mare relevanţă pentru ele. În special pentru femeile tinere. Le trataţi de parcă ar fi simple apanaje ale soţilor lor. Nu le place asta şi aveţi de pierdut. Din păcate.

Urquhart îşi dădu seama că pierdea controlul asupra conversaţiei; era mai multă bătaie de cap decât s-ar fi aşteptat de la reprezentantele organizaţiilor de caritate, care acum se retrăseseră amarnic dezamăgite. Încercă să-şi amintească ultima dată când disecase un sondaj de opinie şi-i examinase măruntaiele, dar nu putu. Îşi tocise dinţii politici într-o epocă în care instinctul şi ideile,

mai degrabă decât psefologii[4] şi computerele lor, conduseseră scena politică, iar instinctele lui îl serviseră foarte bine. Până atunci. Cu toate astea, această femeie îl făcea să se simtă învechit şi rupt de realitate. Chiar atunci văzu un pian împins pe roţi într-un colţ îndepărtat al salonului uriaş de recepţie.

— Domnişoară Quine, mi-ar plăcea foarte mult să vă mai ascult părerile, dar mă tem că voi fi chemat la alte datorii. Soţia lui deja îl conducea pe tenor spre pian, ţinându-l de mână, iar Urquhart ştiu că, în orice moment, îl va căuta pentru a-l prezenta cum se cade. Poate aveţi puţin timp liber, cândva. Se pare că ştiu mult mai puţine lucruri despre femei decât credeam.

— Se pare că sunt la mare căutare printre miniştrii în seara asta, spuse ea meditativ. Sacoul i se deschise, dezvăluind o rochie croită elegant, dar simplu, prinsă la mijloc de o curea cu o cataramă supradimensionată, care, pentru prima dată, îi permise să-i zărească silueta. Ea văzu că el o observase şi o apreciase. Sper că măcar veţi putea spune „te rog”.

— Sunt sigur că voi putea, zâmbi el în timp ce soţia lui îi făcu semn să se apropie.

4 Psefologia este o ramură a ştiinţelor politice care se ocupă cu studiul şi analiza ştiinţifică a alegerilor.

CAPITOLUL 8

În palatele regale este periculos să dormi sau să lucrezi.
Au prea multe ferestre.

Decembrie: a doua săptămână

Semnele sărbătorilor erau mai discrete în acel an. Mycroft, simţind ceva mai puţină presiune la muncă, pentru că jurnaliştii renunţaseră la procesoarele de cuvinte de dragul jucăriilor de pe tejghelele magazinelor Hamley şi al barurilor de karaoke, mergea greoi şi fără ţintă pe străzile umede în căutarea... nici el nu ştia ce căuta. Ceva, orice, care să-l ţină departe de liniştea de mormânt din casa lui. Reducerile din magazine începuseră devreme, cu mult înaintea Crăciunului, şi cu toate astea, în loc de clienţi, pragurile magazinelor păreau pline de tineri cu accent nordic şi cu mâini murdare, care cereau bani. Sau, pur şi simplu, nu avusese niciodată timp să-i observe înainte?

Se prefăcu că făcea cumpărăturile de Crăciun de-a lungul King's Road, dar fu cuprins de frustrare. Nu avea nici cea mai vagă idee ce-şi doreau copiii lui, ce-i interesa şi, oricum, aveau să-şi petreacă Crăciunul cu mama lor. Mama lor, nu „Fiona". Observă cât de uşor alunecă în lexicul celor neiubiţi. Se holbă la fereastra unui magazin care oferea lenjerie provocatoare pentru femei, întrebându-se dacă şi fiica lui purta aşa ceva, când gândurile îi fură întrerupte de o tânără care, cu tot machiajul ei strident, nu arăta mai mare de şaisprezece ani. Era frig şi burniţa, cu toate astea, partea din faţă a pelerinei ei de ploaie era descheiată.

— Bună, frumosule. Crăciun fericit. Ai nevoie să pui ceva în vârful bradului? Fata îşi dădu la o parte pelerina, dezvăluind o

porţiune amplă de piele tânără şi rozalie. Reducere specială de Crăciun. Doar treizeci de lire.

Privi lung, dezbrăcând-o în mintea lui şi de restul pelerinei, descoperind o femeie care, sub plastic, sub pielea artificială şi sub fondul de ten, păstra toată vigoarea şi fermitatea atrăgătoare a tinereţii; avea dinţii albi şi un zâmbet pe care îl putea confunda uşor cu unul sincer. De mai bine de trei zile nu mai vorbise cu nimeni despre altceva decât despre afaceri şi ştia că-i era dor cu disperare de companie feminină. Chiar şi să se dondănească cu soţia lui pentru marca pastei de dinţi era mai bine decât liniştea totală, nimicul. Avea nevoie de contact uman, de o atingere, şi nu s-ar fi simţit vinovat, nu după ceea ce făcuse Fiona. Era o şansă să se răzbune pe ea într-un fel, să fie mai mult decât un prost încornorat. Se uită încă o dată la fată şi, chiar când se gândi la răzbunare, fu copleşit de scârbă. Gândul la goliciunea ei, la sfârcurile ei, la părul ei corporal, la firele care zgâriau de la subsuorile ei, chiar şi simplul ei miros îi făcu dintr-odată greaţă. Se panică de jenă că i se făcuse o asemenea propunere – dacă îl vedea cineva? –, dar mai mult din cauza intensităţii propriilor sentimente. I se părea respingătoare din punct de vedere fizic – oare pentru că era, pur şi simplu, de acelaşi sex ca Fiona? Găsi o bancnotă de cinci lire, i-o aruncă în faţă şi spuse printre dinţi:

— Pleacă! Pentru numele lui Dumnezeu... pleacă! apoi se panică şi mai tare şi, dându-şi seama că cineva l-ar fi putut vedea dându-i bani paţachinei, se întoarse şi fugi. Ea se luă după el şi începu să strige în urma lui temându-se să nu-i scape un client, mai ales unul care dădea bancnote de cinci lire pe degeaba. Fugi vreo cincizeci de metri până când îşi dădu seama că se făcea de râs pe stradă şi văzu uşa unui club. Dădu buzna în el, cu plămânii şi stomacul în spasme.

Ignoră privirea sarcastică a bărbatului care îi luă haina şi merse direct la bar, comandând un whisky mare. Îi trebui ceva timp ca să-şi recapete respiraţia şi calmul pentru a putea să se uite în jur şi a-şi

face curaj să dea ochii cu cineva. Clubul nu era mai mult decât un pub reamenajat, cu pereţi negri şi oglinzi şi lumini de discotecă din abundenţă. Într-o parte era un ring de dans uşor ridicat, dar nici luminile şi nici tonomatul nu funcţionau. Era încă devreme şi cei câţiva clienţi priveau distraţi la unul dintre multele ecrane de televizor pe care rula un film vechi cu Marlon Brando, cu sunetul oprit ca să nu se suprapună colindelor pe care angajaţii le puseseră pentru propria distracţie. Pe pereţi erau fotografii mari cu Brando în costum de motociclist, dintr-unul din primele lui filme, alături de postere cu Elvis, Jack Nicholson şi câteva staruri de cinema mai tinere pe care nu le recunoştea. Era ciudat, diferit, în contrast total cu cluburile din Pall Mall pentru domni cu care era obişnuit Mycroft. Nu erau scaune nicăieri; bodega era proiectată pentru stat în picioare şi mişcare, nu pentru petrecut toată seara stând melancolic cu o halbă de bere în faţă. Îi cam plăcea.

— Ai intrat cam grăbit. Un bărbat de vreo 30 de ani, prezentabil, din Birmingham după accent, stătea chiar lângă el. Te deranjează dacă mă bag în seamă?

Mycroft ridică din umeri. Încă era zăpăcit din pricina întâlnirii neaşteptate cu fata şi nu recăpătase suficientă încredere în sine pentru a fi nepoliticos şi a refuza o voce prietenoasă. Străinul era îmbrăcat în haine obişnuite, dar foarte curate, blugii decoloraţi erau călcaţi impecabil, aşa cum era şi cămaşa lui albă, cu mânecile suflecate strâns cu mare grijă până sus. Era evident că era în formă, pentru că se puteau vedea bine muşchii proeminenţi.

— Parcă fugeai de cineva.

Whisky-ul îl încălzea pe Mycroft, avea nevoie să se relaxeze. Râse.

— De o femeie. A încercat să mă agaţe!

Amândoi râseră, iar Mycroft observă că străinul îl cerceta cu atenţie. Nu se împotrivi; ochii lui păreau calzi, îngrijoraţi, interesaţi. Şi interesanţi. Aveau o nuanţă aurie de căprui.

— De obicei e invers. Femeile fug de mine, continuă el.

— Eşti un adevărat armăsar.

— Nu, nu asta am vrut să spun... Mycroft îşi muşcă buza, simţind brusc durerea şi umilinţa de a fi singur de Crăciun. Soţia m-a părăsit. După 23 de ani împreună.

— Îmi pare rău.

— De ce? N-o cunoşti nici pe ea, nici pe mine... Încă o dată, fu cuprins de confuzie. Scuze. Am fost nesimţit.

— Nu-ţi face griji. Poţi să şi strigi dacă te-ajută. Eu nu mă supăr.

— Mersi. S-ar putea să fac asta. Întinse o mână. David.

— Kenny. Dar ţine minte, David, nu eşti singur. Crede-mă, sunt mii de oameni ca tine. Care se simt singuri de Crăciun, deşi n-ar trebui. O uşă se închide, alta se deschide. Poţi să vezi asta ca un nou început.

— Mi-a mai spus o cunoştinţă ceva asemănător.

— Atunci înseamnă că aşa e. Avea un zâmbet larg şi relaxat, plin de viaţă, şi bea direct dintr-o sticlă de bere exotică mexicană cu o felie de lămâie verde îndesată în gâtul sticlei. Mycroft se uită la whisky-ul lui şi se întrebă dacă ar trebui să încerce ceva nou, dar se hotărî că probabil era prea bătrân ca să-şi schimbe obiceiurile. Se străduia să-şi amintească de când nu mai încercase ceva nou sau nu mai cunoscuse pe cineva în afara locului de muncă.

— Kenny, cu ce te ocupi?

— Sunt steward. Lucrez pentru British Aiways. Dar tu?

— Funcţionar public.

— Sună îngrozitor de plictisitor. Slujba mea sună extrem de fascinantă, dar nu e. Te plictiseşti să se tot dea la tine reginele filmului la clasa întâi. Călătoreşti mult?

Mycroft era gata să răspundă când tonurile de fluier ale *Jingle Bells* fură înlocuite de bocăniturile grele ale tonomatului. Atmosfera serii se încălzea. Trebui să se aplece mai aproape de el pentru a auzi ce-i spunea Kenny şi pentru a fi auzit. Kenny mirosea a proaspăt

spălat, cu o urmă de aftershave. Striga în urechea lui Mycroft ca să se facă auzit, sugerându-i să găsească un loc unde să poată mânca împreună, departe de tot zgomotul acela.

Mycroft tremură din nou. Nu doar din cauza perspectivei de a se întoarce singur pe străzile reci, poate de a o regăsi pe pipiţă gata să-l agaţe sau de a se întoarce în casa lui goală. Şi nu pentru că era prima dată după ani de zile când cineva se arătase interesat de el ca persoană, nu pentru că era un apropiat al regelui. Nici pentru că se simţea încălzit de zâmbetul relaxat al lui Kenny, ci pentru că era cea mai plăcută întâlnire de toată săptămâna aceea. Era din cauza faptului că, oricât de mult ar fi încercat să evite sau să se justifice, totuşi voia să-l cunoască pe Kenny mai bine. Chiar mult mai bine.

CAPITOLUL 9

Mintea lui regală progresează printr-o serie de răzgândiri. Păşeşte pe o sârmă care se întinde între Constituţie şi conştiinţa lui cu discernământul orb al unei sardine.

Cei doi bărbaţi mergeau în jurul lacului, unul îmbrăcat călduros cu un sacou de călărie şi cizme de cauciuc, celălalt tremurând în paltonul de caşmir şi se chinuindu-se să nu alunece cu pantofii din piele, cusuţi de mână pe iarba umedă, În apropierea lor, un tractor ara o bucată substanţială de peluză elegantă, marcată între frânghii, în timp ce, de partea cealaltă, doi muncitori puneau puieţi şi copaci tineri în gropi care continuau să urâţească peluza cândva graţioasă, deja desfigurată de urmele de cauciucuri ale echipamentului de răscolit pământul. Efectul era că împrăştiau noroiul negru de iarnă peste tot şi nici măcar entuziasmul regelui nu-l putu convinge pe Urquhart că grădinile Palatului Buckingham îşi vor recăpăta vreodată gloria pierdută.

Regele propusese această plimbare. La începutul primei audienţe săptămânale pentru a discuta chestiuni de stat, regele îi strânsese mâna lui Urquhart cu ambele mâini şi îi mulţumise fierbinte pentru decizia privind şantierul de lângă Catedrala Westminster, anunţată în acea dimineaţă, care fusese salutată drept o victorie a grupurilor pentru conservarea patrimoniului la fel de vehement precum fusese atacată de arhitecţii recunoscuţi. Dar câte voturi aveau arhitecţii, concluzionase Urquhart în faţa Comitetului Cabinetului? Regele înclina să creadă că intervenţia lui fusese probabil utilă, poate chiar crucială, iar Urquhart alese să nu-l deziluzioneze. Prim-miniştrii erau tot timpul înconjuraţi de plângerile celor dezamăgiţi şi era o schimbare înviorătoare să fie întâmpinat cu un entuziasm sincer şi pur.

Regele era exuberant şi, în maniera spartană caracteristică ce-l făcea să ignore disconfortul altora, insistase să-i arate lui Urquhart lucrarea care începuse să transforme grădinile Palatului.

— Atâţia acri de pajişte goală, cosită aproape de pământ, domnule Urquhart, fără niciun loc de adăpostit la vedere. Vreau să transform acest loc într-un sanctuar în inima oraşului, să recreez habitatul natural al Londrei dinainte de a fi sufocată de beton.

Urquhart îşi alegea drumul cu grijă în jurul gazonului proaspăt arat, încercând fără succes să evite pământul scârbos şi bulgării, în timp ce regele păşea entuziasmat pe terenul noroios.

— Aici vreau să fie grădina cu flori de câmp. O să le semăn chiar eu. Nu-ţi poţi imagina cât de împlinit mă simt când car o găleată cu pământ sau când pun mâna pe un copac.

Urquhart hotărî că ar fi de prost gust să menţioneze că ultimul suveran menţionat de istorie care avusese de-a face direct cu copaci fusese strămoşul îndepărtat al regelui, George al III-lea, care, într-un acces de nebunie, coborâse din trăsura lui în marele parc Windsor şi ridicase la rang de cavaler un stejar. Mai pierduse şi coloniile americane şi, în cele din urmă, fusese închis.

— Vreau să aduc mai multe animale sălbatice în grădină; se pot face atât de multe, cu atât de puţin efort. Doar să alegem combinaţia potrivită de copaci, permiţând unor zone de iarbă să crească la înălţimea lor naturală astfel încât să poată oferi adăpost vietăţilor. Iată, pun aceste cutii pentru cuibărit. Arătă spre un muncitor căţărat la jumătatea unei scări, care fixa nişte cutii de lemn pe gardul înalt de cărămidă din jurul grădinilor.

Regele mergea cu capul în jos şi cu degetele unite în postura de rugăciune pe care o adopta adesea când era adâncit în gânduri.

— Să ştiţi că asta se poate face în fiecare parc şi grădină mare din Londra. Va transforma fauna şi flora sălbatică din oraşul nostru şi din toate oraşele din ţară. Am pierdut atât de multe ocazii în trecut. Se întoarse spre Urquhart. Vreau să vă prezint o idee. Vreau să fac

din întâlnirile noastre săptămânale o ocazie de a discuta despre ce ar putea face guvernul pentru a promova asemenea chestiuni. Şi cum pot ajuta eu.

— Înţeleg, spuse Urquhart gânditor, frigul pătrunzător provocându-i spasme în piciorul stâng, în timp ce o pereche de raţe îşi luară zborul împroşcând în jurul lor cu apă din lac. „Ce ţinte minunate", îi trecu lui Urquhart prin cap. Sire, este foarte frumos din partea dumneavoastră să faceţi această ofertă, bineînţeles. Dar n-aş vrea ca ministrul Mediului să simtă că-i subminăm autoritatea în vreun fel. Trebuie să îi fac fericiţi pe toţi cei din echipa mea...

— Aveţi dreptate, sunt de acord. De-asta am luat măsura de precauţie de a vorbi despre asta personal cu ministrul Mediului. Nu am vrut să vă fac o propunere jenantă. A spus că va fi încântat şi s-a oferit să mă informeze chiar el.

Afurisitul de Dickie. Era clar că nu avea simţul umorului, acum se părea că nu era nici măcar în toate minţile.

— Astăzi, aici e doar un câmp noroios, continuă regele. Dar, în anii care vor veni, ar putea deveni un nou mod de viaţă pentru noi toţi. Nu vedeţi?

Urquhart nu vedea nimic de genul acesta. Vedea doar grămezi de noroi împrăştiate în jur ca nişte morminte proaspete. Umezeala se infiltra prin ramele pantofilor lui şi începea să se simtă mizerabil şi incomod.

— Trebuie să aveţi grijă, Sire. Chestiunile de mediu devin tot mai mult parte a politicii partidului. E important să rămâneţi deasupra unor chestiuni atât de sordide.

Regele râse.

— Nu vă temeţi, domnule prim-ministru. Dacă mi-ar fi fost sortit să mă implic în politica partidului, Constituţia mi-ar fi permis să votez! Nu, asemenea lucruri nu sunt pentru mine; în public voi rămâne strict la chestiuni de principiu. Doar pentru a încuraja, pentru a le aminti oamenilor că putem avea un viitor mai bun.

Urquhart devenea tot mai irascibil. Şosetele îi erau ude, iar gândul că i se va spune de sus publicului că exista o cale mai bună decât cea urmată în prezent, oricât de delicat ar fi fost formulată această sugestie, dădea apă la moară opoziţiei şi îl neliniştea. Cu toate astea, nu spuse nimic, sperând că tăcerea lui va încheia discuţia. Îşi dorea o baie caldă şi un whisky tare, nu încă alte sfaturi regale despre cum să-şi facă treaba.

— De fapt, m-am gândit că aş putea expune această idee într-un discurs pe care trebuie să-l fac peste zece zile pentru fundaţiile de caritate...

— Despre mediu? Iritarea şi nerăbdarea începeau să se arate în tonul lui Urquhart, dar regele păru să nu observe.

— Nu, nu, domnule Urquhart. Un discurs cu intenţia de a aduce oamenii împreună, pentru a le aduce aminte cât de multe am realizat şi putem continua să realizăm, ca naţiune. Principii generale, fără detalii.

Urquhart se simţi uşurat. Un apel la maturitate.

— Fundaţiile de caritate fac eforturi extraordinare când sunt atâtea forţe care încearcă să ne dezbine, continuă regele. Pe oamenii de succes de cei mai puţin avuţi. Sudul prosper de marginea celtică. Suburbiile de centrele oraşelor. N-ar fi rău să încurajăm familiile care sunt în siguranţă în casele lor de Crăciunul acesta să se gândească puţin şi la cei care sunt nevoiţi să doarmă pe străzi. În grabă, atât de mulţi par a fi lăsaţi în urmă şi în perioada asta a anului se cuvine să le întindem o mână de ajutor celor mai puţin norocoşi, nu crezi? Pentru a ne aminti că trebuie să conlucrăm ca să fim o singură naţiune.

— Intenţionaţi să spuneţi asta?

— Ceva asemănător.

— Imposibil!

Era o greşeală, o izbucnire bruscă provocată de frustrare şi de frigul tot mai pătrunzător. De vreme ce nu era nicio carte cu reguli

şi nicio Constituţie scrisă care să le ordone comportarea, era vital să menţină ficţiunea acordului, să discute, dar să nu fie în dezacord niciodată, oricât de mari erau diferenţele dintre ei, pentru că, într-un castel din cărţi de joc, fiecare carte îşi are locul ei. Un rege nu trebuie să pară că e în dezacord cu prim-ministrul şi nici prim-ministrul cu regele. Cu toate astea, se întâmplase. O vorbă pripită subminase autoritatea unuia dintre ei şi îi ameninţa pe amândoi.

Faţa regelui se înroşi rapid; nu era obişnuit să fie contrazis. Cicatricea de pe obrazul stâng provocată de o căzătură de pe cal deveni dintr-odată vizibilă şi vânătă, în timp ce ochii lui îl priviră cu o supărare evidentă. Urquhart încercă să se justifice.

— Nu puteţi vorbi despre o singură naţiune de parcă ea n-ar exista. Asta implică faptul că există două naţiuni, două clase sociale, o diviziune între noi, elitele şi asupriţii. Termenul acesta duhneşte a inechitate şi nedreptate. E inacceptabil, Sire!

— Domnule prim-ministru, exageraţi. Eu doar vă atrag atenţia asupra principiului – exact acelaşi principiu pe care guvernul tocmai l-a susţinut în cuvântarea mea de Crăciun în faţa Commonwealth-ului. Nordul şi Sudul, lumea întâi şi lumea a treia, nevoia de a asigura ameliorarea condiţiilor celor săraci, de a apropia diferitele părţi ale comunităţii lumii.

— Asta e ceva diferit.

— Cum aşa?

— Pentru că...

— Pentru că sunt negri? Pentru că trăiesc în colţuri îndepărtate ale lumii? Pentru că nu au voturi, domnule prim-ministru?

— Subestimaţi puterea cuvintelor dumneavoastră. Nu e vorba despre ce înseamnă cuvintele, ci despre cum le vor interpreta ceilalţi. Îşi agită braţele exasperat şi încercă să-şi pompeze viaţă în picioarele îngheţate. Cuvintele dumneavoastră vor fi răstălmăcite ca un atac la adresa guvernului în fiecare circumscripţie electorală marginală din ţară.

— Să vezi o critică la adresa guvernului în câteva generalităţi sentimentale de Crăciun ar fi ridicol. Crăciunul nu e doar pentru cei care au cont în bancă. Fiecare biserică din ţară va răsuna de poveştile bunului rege Wenceslas. Aţi vrea să-l interziceţi pe motiv că e controversat din punct de vedere politic? Oricum, circumscripţii marginale, cum bine aţi spus... Tocmai am avut alegeri. Nu e ca şi cum ar trebui să ne facem deja griji pentru următoarele.

Urquhart realiză că era timpul să dea înapoi. Nu putea să-şi dezvăluie planurile electorale – funcţionarii Palatului erau bârfitori notorii – şi nu avea chef de o dispută personală cu monarhul. Simţi pericolul care îl pândea în această situaţie.

— Iertaţi-mă, Sire, poate frigul m-a făcut un pic cam sensibil. Lăsaţi-mă doar să spun că există potenţiale pericole cu orice subiect atât de emoţional şi de complex ca acesta. Aş putea sugera să ne permiteţi să vedem o ciornă a discursului ca să verificăm detaliile pentru dumneavoastră? Să ne asigurăm că statisticile sunt corecte şi că e puţin probabil ca limbajul să fie interpretat greşit? Cred că aşa e obiceiul.

— Să-mi verificaţi discursul? Cenzură, domnule Urquhart?

— Doamne fereşte, nu. Sunt sigur că veţi găsi sfatul nostru foarte util. Vom avea o atitudine pozitivă, vă pot garanta. Îi reveni pe buze zâmbetul său de politician, încercând să dezgheţe atmosfera, dar ştia că va avea nevoie de mai mult decât simple linguşiri. Regele era un om cu principii rigide; muncise din greu timp de mulţi ani ca să le descopere şi nu avea de gând să permită să fie compromise de un zâmbet şi de promisiunile unui politician.

— Permiteţi-mi să vă explic altfel, continuă Urquhart, piciorul fiindu-i cuprins de spasme din nou. În curând, în următoarele săptămâni, Camera Comunelor trebuie să voteze noua Listă Civilă. Ştiţi că, în ultimii ani, suma de bani oferită Familiei Regale a devenit treptat un subiect de dispută. Nu ne va ajuta pe niciunul

dintre noi dacă ne vom implica într-o chestiune de controversă politică într-o vreme în care Camera vrea să vă revizuiască finanţele într-o manieră calmă şi constructivă.

— Încercaţi să-mi cumpăraţi tăcerea! izbucni regele. Niciunul din ei nu era considerat un tip răbdător, iar acum se întărâtau reciproc.

— Dacă doriţi o dezbatere semantică, atunci vă spun că tot conceptul unei monarhii constituţionale şi al Listei Civile este exact acesta – noi vă cumpărăm tăcerea şi cooperarea activă. Asta face parte din slujba noastră. Dar, de fapt... Exasperarea prim-ministrului era evidentă. Vă ofer doar nişte mijloace raţionale ca să evităm amândoi o potenţială problemă. Ştiţi că este un lucru rezonabil.

Regele se întoarse şi privi pajiştile noroioase. Îşi ţinea mâinile la spate, degetele lui jucându-se nervoase cu inelul cu sigiliu de pe degetul lui mic.

— Ce s-a-ntâmplat cu noi, domnule Urquhart? În urmă cu câteva clipe vorbeam despre un viitor luminos, acum ne certăm pentru bani şi sensul cuvintelor. Se uită înapoi spre Urquhart, care putu vedea suferinţa din ochii lui. Sunt un om foarte pătimaş şi, uneori, patima o ia înaintea raţionalului. Aceste cuvintele erau cea mai bună aproximaţie a unei scuze pe care Urquhart avea să o primească. Bineînţeles că veţi vedea discursul, la fel cum guvernele au văzut dintotdeauna discursurile monarhilor. Şi bineînţeles că voi accepta orice sugestie simţiţi că trebuie să faceţi. Cred că n-am de ales. Vă rog doar să-mi permiteţi să am un rol, cât de mic şi de discret, în a transmite mai departe acele idealuri la care ţin atât de mult. În limitele convenţiilor. Sper că nu vă cer prea mult.

— Sire, sper că în numeroşii ani care vor urma, dumneavoastră şi cu mine, ca prim-ministru şi monarh, vom putea să ne amintim de neînţelegerea de astăzi şi să râdem.

— Aţi vorbit ca un adevărat politician.

Urquhart nu ştiu sigur dacă aceste cuvintele reprezentau un compliment sau o mustrare.

— Şi noi avem principiile noastre.

— La fel şi eu. Puteţi să-mi închideţi gura dacă doriţi, domnule prim-ministru, e dreptul dumneavoastră. Dar nu mă veţi face să-mi neg principiile.

— Fiecărui om, chiar şi unui monarh, i se permite să aibă principiile lui.

Regele zâmbi discret.

— Sună ca un concept constituţional nou şi interesant. De-abia aştept să mai discutăm despre el. Audienţa se terminase.

Urquhart se aşeză în spatele Jaguarului lui blindat, încercând în zadar să răzuiască noroiul de pe pantofi. Îşi aminti că George al III-lea, după ce terminase cu stejarul, îşi făcuse şi calul general. Mintea lui era plină de viziunea satelor întoarse la jug şi plug şi a străzilor oraşelor pline de balegă putrezită de cal, prin decret regal. Picioarele îi erau îngheţate şi simţea că îl păştea o răceală, ministrul Mediului era un prostănac şi mai erau doar nouă săptămâni până când voia să ceară alegeri anticipate. Nu putea risca, nu era vremea pentru greşeli. Nu va exista nicio sugestie de dezbatere privind existenţa a două naţiuni, cu guvernul inevitabil pe post de personaj negativ. Era imposibil, nu-şi putea asuma acest risc. Regele trebuia oprit.

CAPITOLUL 10

În politică, principiile politice sunt ca femeile dintr-un harem. Trebuie să le îmbraci, să le pui să facă paradă des şi, ocazional, să alegi una căreia să-i acorzi atenţie specială. Dar să nu petreci prea mult timp şi să nu cheltuieşti prea mulţi bani cu ele, căci vei ajunge tu în posesia lor.

Taxiul o luă de acasă cu o întârziere de şapte minute, ceea ce o înfurie. Se hotărî că va fi ultima dată; întârziaseră de trei ori în acea săptămână. Sally Quine nu voia să fie confundată cu alte femei, genul care ajung întotdeauna târziu la întâlnirile cu clienţii, îşi arată un picior drept scuză şi râd mult. Nu o deranja să-şi arate un picior, dar nu suporta să-şi ceară scuze şi întotdeauna se asigura că ajungea oriunde cu cinci minute înaintea celorlalţi, ca să fie pe deplin pregătită şi să aibă totul sub control. Cine se scoală de dimineaţă întotdeauna deturnează ordinea de zi. Urma să concedieze firma de taxi în următoarea dimineaţă, la prima oră.

Închise uşa casei în urma ei. Era o casă cu grădină într-o parte modernă a Islingtonului, cu camere mici şi tavan rezonabil de înalt. Doar atât reuşise să stoarcă după dezastrul pe care îl lăsase în urmă în Boston. Dar, în viziunea băncii, era o garanţie destul de bună pentru împrumuturile făcute pentru afacerea ei. Asta era mai important pentru ea decât să stea într-un palat plin cu gin şi cu salon de distracţie, aşa cum preferau majoritatea competitorilor ei mai mari. Casa avea două dormitoare, unul dintre ele aranjat, la început, ca o cameră pentru copil. Fusese prima cameră distrusă; nu putea suporta să mai vadă ursuleţi ţopăind pe tapet şi amintirile pe care le aduceau cu ei. Camera era acum acoperită cu dulapuri impersonale pentru acte şi cu rafturi pline de teancuri groase de foi printate în loc de pudră de talc şi tuburi de alifie. Nu se gândea

prea des la bebeluşul ei, nu-şi putea permite. Nu fusese vina ei, de fapt nu fusese vina nimănui, dar asta nu oprise potopul de vinovăţie. Stătuse şi privise mânuţa care-i strânsese degetul mic, singura parte a corpului ei destul de mică pentru ca el să se poată agăţa de ea, cu ochii închişi, luptându-se pentru fiecare respiraţie, cufundat sub tuburile impersonale şi echipamentul chirurgical anonim. Stătuse şi tot stătuse, privise şi tot privise cum treptat pierdea lupta, iar puterea şi spiritul micuţului ghemotoc se stinseră, nimicite. Nu era vina ei, toată lumea îi spusese asta. Toată lumea, cu excepţia ticălosului ei de soţ.

— Downing Street, aţi spus, comentă taximetristul, ignorând observaţia cu privire la întârzierea cu care sosise. Lucraţi acolo, nu-i aşa? Părea uşurat să descopere că şi ea era doar un om simplu şi chinuit şi începu să comenteze şi să se plângă de politicieni. Nu neapărat pentru că ar fi fost împotriva guvernului, care nu părea să aibă nimic de-a face cu viaţa lui de zi cu zi, de vreme ce îşi încasase toate onorariile în bani gheaţă şi, prin urmare, practic, nu plătea niciun impozit pe venit. Doar că străzile arată urât, dragă. Mai e o săptămână până la Crăciun şi nu se-ntâmplă nimic. Magazinele sunt pe jumătate goale, tot mai puţini oameni au nevoie de taxiuri şi cei care au se zgârcesc la bacşişuri. Nu ştiu ce spun amicii tăi de pe Downing Street, dar spune-le din partea mea că vremuri grele ne-aşteaptă după colţ. Bătrânul Francis Urquhart ar face bine să-şi suflece mânecile şi să se-apuce de treabă sau n-o să dureze mult până o să-l urmeze pe cum îl cheamă... ăă, Collingridge.

Trecuse mai puţin de o lună de când nu mai era în funcţie şi deja amintirea lui începea să se şteargă inexorabil din minţile oamenilor.

Ignoră pălăvrăgeala şoferului în timp ce merseră şerpuind pe străzile întunecate ale Covent Garden, pe care acum cădea burniţa, pe lângă monumentul restaurat Seven Dials care străjuia ceea ce fusese una dintre cele mai rele mahalale ale Londrei lui Dickens, cu febră tifoidă şi tâlhari, şi care acum trona deasupra zonei teatrelor

londoneze. Trecură pe lângă un teatru încă întunecos şi gol; spectacolele se încheiaseră în perioada anului care ar fi trebuit să fie cea mai aglomerată. „Paie în vânt, se gândi ea, amintindu-şi avertismentul lui Landless, sau poate căpiţe mari de fân."

Taxiul o lăsă în capătul Downing Street şi, în ciuda aluziilor lui evidente, refuză să-i lase un bacşiş. Poliţistul de la poarta din fier forjat consultă staţia radio vârâtă sub pelerina de ploaie, auzi un răspuns pârâit şi o lăsă să treacă. La vreo sută de metri distanţă se vedea uşa neagră, care se deschise chiar înainte ca ea să păşească pe trepte. Semnă în registrul vizitatorilor din holul de la intrare, în care se aflau doar câţiva poliţişti. Nu văzu nimic din animaţia şi activitatea la care se aşteptase, nici îmbulzeala din seara în care-l cunoscuse pe Urquhart. Se părea că aici Crăciunul venise mai devreme.

În trei minute trecu prin tot atâtea perechi de mâini, fiecare funcţionar public încercând să pară mai important decât ultimul, în timp ce fu condusă pe scări, prin coridoare, pe lângă vitrine pline de porţelanuri, până când fu introdusă într-un birou şi uşa se închise în urma ei. Erau singuri.

— Domnişoară Quine. Mă bucur că ai venit. Francis Urquhart stinse ţigara şi întinse mâna, conducând-o spre scaunele confortabile din piele plasate în colţul biroului lui de la etajul întâi. Camera era întunecată, ticsită de cărţi şi foarte masculină, fără lumină de deasupra, singurele surse de lumină fiind o lampă de birou şi două becuri laterale. Îi amintea de atmosfera plină de fum şi suspendată în timp a clubului pentru domni de pe strada Pall Mall pe care-l vizitase într-o seară rezervată doamnelor.

În timp ce-i oferi o băutură, ea îl studie cu atenţie. Avea tâmple proeminente şi ochi obosiţi, dar îndrăzneţi, care păreau să nu se odihnească niciodată. Era cu 30 de ani mai în vârstă decât ea. De ce o adusese acolo? Ce fel de analize îl interesau cu adevărat? În timp ce el se ocupa pregătirea paharelor de whisky, ea observă că avea

mâini moi, cu forme perfecte, cu degete subţiri şi unghii cu manichiură impecabilă. Foarte diferite de ale fostului ei soţ. Nu-şi putea imagina acele mâini încleştate şi strânse lovindu-i faţa sau burta până la pierderea sarcinii, actul final al nebuniei lor matrimoniale. La naiba cu toţi bărbaţii!

Amintirile o tulburau când luă paharul de cristal oferit şi sorbi din whisky. Se strâmbă dezgustată.

— Aveţi nişte gheaţă şi apă minerală?

— E whisky *single malt*, protestă el.

— Iar eu sunt o fată singură. Mama mi-a spus să nu-l beau niciodată sec.

Părea amuzat de sinceritatea ei.

— Nicio problemă. Dar permite-mi să îţi cer să ai puţină răbdare. E un whisky foarte special, distilat lângă locul naşterii mele, în zona muntoasă, şi orice altceva ai pune în el, în afară de puţină apă, i-ar strica aroma. Încearcă doar câteva guri, să-i prinzi gustul şi, dacă tot nu-ţi place, o să-l înec în toată apa minerală şi în toate cuburile de gheaţă pe care le pot găsi.

Ea sorbi din nou, era mai puţin aprig. Dădu aprobator din cap.

— Am învăţat ceva în seara asta.

— Unul dintre nenumăratele beneficii ale înaintării în vârstă este că am învăţat multe despre bărbaţi şi whisky. Cu toate astea, se pare că sunt destul de ignorant în privinţa femeilor. După părerea ta.

— Am adus nişte cifre... Se aplecă şi se întinse după geanta ei.

— Înainte să ne ocupăm de asta, am altă temă de discuţie. Se aşează din nou pe scaun, cu o expresie meditativă, ţinându-şi paharul cu ambele mâini, ca un profesor care examinează un elev. Spune-mi, cât de mult respect ai pentru Familia Regală?

Ea strâmbă din nas când adulmecă întrebarea neaşteptată.

— Din punct de vedere profesional, sunt complet neimplicată. Nu sunt plătită să respect nimic, doar să analizez. Şi personal...?

Ridică din umeri. Sunt o americancă din ţinutul lui Paul Revere. Acolo, pe vremuri, când vedeau unul dintre oamenii regelui, îl împuşcau. Acum avem alte moduri de a ne distra. E vreo problemă cu asta?

El evită întrebarea.

— Regele doreşte să ţină un discurs despre unitatea naţiunii, despre depăşirea dezbinării din ţară. O temă populară, nu crezi?

— Bineînţeles. E genul de discurs pe care lumea îl aşteaptă de la liderii unei naţiuni.

— Asta înseamnă că e şi o temă puternică?

— Depinde. Dacă vrei să candidezi pentru postul de arhiepiscop de Canterburry, atunci te va ajuta. Conştiinţa morală a naţiunii şi toate poveştile astea. Făcu o pauză, aşteptând un semn că se îndrepta în direcţia corectă. Tot ce primi fu sprânceana arcuită a unui profesor în bârlogul lui; nu avea de ales decât să se încreadă în propriile instincte. Dar politica, asta e cu totul altceva. Publicul aşteaptă genul ăsta de discurs de la politicieni, dar cam cum se aşteaptă la muzica de fundal dintr-un lift. Ce contează pentru votanţi nu e muzica, ci dacă liftul urcă sau coboară – sau, mai bine zis, dacă ei *percep* liftul ca urcând sau coborând.

— Aş vrea să aud mai multe despre percepţiile astea. O studie cu un interes care nu putea fi doar profesional. Îi plăcea ce auzea şi ce vedea. Când vorbea şi, în special, când era însufleţită, vârful nasului ei sălta de parcă ar fi dirijat o orchestră de gânduri. I se părea fascinant, aproape hipnotic.

— Dacă ai fi fost crescut pe o stradă unde nimeni nu-şi putea permite pantofi şi cu toate astea acum ai avea un sac de pantofi, însă familia ta ar fi singura de pe stradă fără maşină şi vacanţe pe continent, ai simţi că ai sărăcit. Ţi-ai aminti de copilărie ca de vremurile bune, ce distractiv era să alergi până la şcoală cu picioarele goale, în timp ce ţi-ar fi ciudă că nu poţi să mergi cu maşina la muncă la fel ca toţi ceilalţi oameni.

— Şi guvernul ar fi de vină.

— Desigur. Dar ce contează din punct de vedere politic e câţi oameni de pe stradă simt la fel. Odată ce sunt la ei acasă sau singuri în cabina de vot, ce le spune conştiinţa în legătură cu fericirea celor mai nevoiaşi contează mult mai puţin decât dacă maşina lor e ultimul model. Nu poţi hrăni o familie sau umple o butelie cu conştiinţa morală.

— N-am încercat asta niciodată, spuse el gânditor. Dar celelalte diviziuni? Marginalii celtici contra Sudului prosper. Proprietarii de case contra oamenii fără adăpost.

— O să vă spun fără ocolişuri, oricum mai puţin de douăzeci la sută din electoratul din Scoţia vă susţine pe dumneavoastră, nu aveţi multe locuri în parlament de pierdut pe-acolo. În ceea ce-i priveşte pe oamenii fără adăpost, e greu să ajungi în registrul electoral cu o adresă cum ar fi Cutia Trei, Rândul D, Oraşul de Carton. Din punct de vedere logic, ei nu sunt o prioritate.

— Unii ar spune că asta este un pic cinic.

— Dacă vreţi judecăţi morale, chemaţi un preot. Eu analizez, nu judec. Există diviziuni în fiecare societate. Nu poţi să faci totul pentru toată lumea şi e o pierdere de vreme să încerci. Nasul ei se zbătu agresiv. Ce e important e să devii ceva pentru majoritate, să-i faci măcar pe cei care aparţin majorităţii să creadă că sunt de partea corectă a diviziunii.

— Aşadar, acum şi în următoarele săptămâni, de care parte se va afla majoritatea?

Ea se gândi bine, amintindu-şi discuţiile cu Landless şi cu taximetristul şi teatrul închis.

— Aveţi un avans discret în sondaje, dar e destul de şubred. Volatil. Lumea încă nu ştie ce să creadă despre dumneavoastră. Dezbaterea ar putea evolua în orice direcţie.

Se holba la ea direct peste marginea paharului.

— Uită de dezbatere. Hai să vorbim despre un război deschis. Ar putea sondajele tale de opinie să-mi spună cine ar câştiga un asemenea război?

Ea se aplecă înainte în scaunul ei, de parcă ar fi vrut să se apropie de el ca să-i facă o confidenţă.

— Sondajele de opinie sunt ca nişte globuri de cristal tulburi. Te pot ajuta să vezi viitorul, dar depinde ce întrebări pui. Şi cât de bună e ţiganca pe care-o întrebi.

Ochii lui sclipiră de admiraţie.

— N-aş putea să-ţi spun cine ar câştiga un astfel de război. Dar aş putea să te ajut să-l porţi. Sondajele de opinie sunt arme, câteodată foarte puternice. Pui întrebarea potrivită la timpul potrivit, primeşti răspunsul corect, îl laşi să transpire la presă... Dacă plănuieşti o campanie alături de cineva cu experienţă, poţi să-ţi consideri oponentul mort înainte ca el să-şi dea seama că războiul a început.

— Spune-mi, ţiganco, de ce nu aud lucrurile astea de la alţi oameni care se ocupă cu sondajele de opinie?

— În primul rând, pentru că majoritatea oamenilor care se ocupă cu sondajele sunt preocupaţi de ce gândesc oamenii acum, în acest moment. Noi acum vorbim despre deplasarea opiniei de unde este în prezent până unde vrem să fie în viitor. Asta se numeşte direcţie politică şi e o calitate rară.

Ştia că era linguşit şi îi plăcea.

— Şi al doilea motiv?

Ea sorbi din pahar, îşi încrucişă din nou picioarele şi îşi dădu jos ochelarii, scuturându-şi părul negru.

— Pentru că sunt mai bună decât ceilalţi.

El îi zâmbi drept răspuns. Îi plăcea să aibă de-a face cu ea, atât ca profesionist, cât şi ca femeie. Downing Street putea fi un loc singuratic. Avea un cabinet plin cu miniştri aşa-zis experţi, a căror datorie era să ia majoritatea deciziilor, lăsându-l pe el doar să tragă

sforile şi să fie ţapul ispăşitor dacă ei făceau vreo boacănă. Puţine acte guvernamentale ajungeau la el dacă nu le cerea. Era protejat de lumea din afară de un personal foarte profesionist, o armată de paznici, geamuri antiglonţ şi porţi de fier uriaşe. Iar Mortima era tot timpul plecată la cursurile ei blestemate de seară... Avea nevoie să se destăinuiască cuiva, să-şi adune ideile şi să le aranjeze într-o ordine coerentă, cineva încrezător, care nu-i datora slujba pe care o avea şi care arăta şi bine. Cineva care credea că era cel mai bun.

— Şi eu cred că eşti.

În ochi li se citi că se bucurau de acest moment.

— Francis, crezi că va fi un război? Pentru unitatea naţiunii? Cu opoziţia?

Se lăsă pe spate în scaunul lui, holbându-se în depărtare, chinuindu-se să vadă viitorul. Ăsta nu mai era doar un schimb energic de idei abstracte, nici masturbarea intelectuală a unor bătrâni cinici în jurul unei cine dintr-un salon al unui azil de bătrâni. Duhoarea oribilă a realităţii se agăţă de nările lui. Când îi răspunse, cuvintele veniră încet şi gândite cu grijă.

— Nu doar cu opoziţia. Poate şi cu regele – dacă-l las să-şi ţină discursul. Fu încântat când nu văzu nicio urmă de teamă în ochii ei, ci doar interes intens.

— Război cu regele...?

— Nu, nu... Nu dacă pot evita asta. Vreau să evit orice confruntare cu Palatul, chiar vreau asta. Am destui oameni cu care să mă lupt şi fără să-mi pun în cap Familia Regală şi pe toţi monarhiştii conservatori din ţară. Dar... Făcu o pauză. Hai să presupunem. Dacă se ajunge la asta, Sally, voi avea nevoie de multă vrăjitorie ţigănească.

Buzele ei erau strânse şi cuvintele la fel de chibzuite.

— Dacă asta vrei, ţine minte – trebuie doar să spui „te rog”. Şi la fel dacă te pot ajuta cu orice altceva.

Mişcările vârfului nasului ei deveniră aproape ca ale unui animal şi, pentru Urquhart, extrem de senzuale. Se uitară unul la celălalt în tăcere pentru un lung răstimp, având grijă să nu spună niciun cuvânt, în caz că unul din ei ar fi distrus magia aluziei pe care amândoi o savurau. Doar o dată – nu, de două ori, Urquhart amestecase consultaţiile profesionale cu sexul. Ar fi fost concediat dacă ar fi fost prins, cu toate astea, riscul îi oferise cele mai bune partide de sex din viaţa lui, ridicându-l nu doar deasupra corpurilor uşoare ale studentelor lui, ci, în acelaşi timp, şi deasupra banalităţii şi meschinăriei jalnice ale instituţiei universitare. El era diferit, mai bun, întotdeauna o ştiuse, dar niciodată mai clar decât pe canapeaua uriaşă Chesterfield din biroul lui de la facultate cu vedere la parc.

Sexul îl ajutase să depăşească şi amintirea fratelui lui mult mai în vârstă, Alistair, care murise apărând o bucată nenorocită de pământ din Franţa, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. După aceea, Urquhart trăise în umbra fratelui mort. Nu trebuia doar să-şi realizeze propriul potenţial substanţial, dar, în ochii mamei lor îndoliate, trebuia să-l împlinească şi pe cel a primului născut, căruia timpul şi durerea îi oferiseră puteri aproape mitice. Când Francis trecuse examenele, mama lui îi amintise că Alistair fusese comandantul şcolii. Când Francis devenise unul dintre cei mai rapid avansaţi profesori universitari de vârsta lui, în ochii mamei lui, Alistair l-ar fi depăşit deja. Când era doar un băieţel, se urca în patul mamei lui pentru alinare şi căldură, dar găsea doar lacrimi tăcute care se prelingeau pe obrajii ei. Îşi amintea doar sentimentul de respingere, de a fi, cumva, insuficient. Nu putuse elimina niciodată din mintea lui privirea nefericită şi opacă a mamei lui, care părea să-l bântuie în fiecare dormitor în care intra. Când fusese adolescent, nu dusese niciodată o fată în pat, asta i-ar fi amintit că, pentru mama lui, el fusese întotdeauna al doilea născut şi al doilea după cel mai bun. Fusese cu fete, bineînţeles, dar niciodată în pat –

pe podele, în corturi, stând în picioare pe lângă pereţii unei case părăsite din sat. Şi, în cele din urmă, pe canapelele Chesterfield, în timpul consultaţiilor. Ca acum.

— Mulţumesc, spuse el încet punând capăt acelui moment şi amintirilor vii, şi apoi amestecă whisky-ul în pahar cu mişcări circulare şi îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură. Dar trebuie să mă ocup de discursul ăsta. Luă un teanc de hârtii şi îl flutură în faţa ei. Paza bună trece primejdia rea sau cum s-o spune pe la voi.

— Francis, ciornele pentru discursuri nu sunt specialitatea mea.

— Dar sunt a mea. Şi îi voi acorda toată atenţia. Ca un chirurg. Va rămâne un text frumos şi respectabil, plin de sentimente înalte şi fraze înălţătoare. Doar că nu va mai avea coaie când o să-l trimit înapoi...

CAPITOLUL 11

Cele mai distructive trei forţe din viaţa politică sunt: consensul, compromisul şi copulaţia.

Decembrie: a treia săptămână

Detectivul se agită pe bancheta lui în timp ce încercă să-şi dezmorţească picioarele. Stătuse blocat în maşină timp de patru ore, burniţa îl împiedica să facă o plimbare în jurul maşinii şi îşi simţea gura ca o vizuină de şoareci din cauza ţigărilor fumate. Voia să se lase de mahoarcă. Din nou. „Mâine", îşi jură, aşa cum făcea întotdeauna. *„Mañana."* Se întinse după termosul cu cafea proaspătă şi turnă o cană pentru el şi una pentru şoferul de lângă el.

Stăteau nemişcaţi şi se holbau la căsuţa din zona numită exotic Grajdurile lui Adam şi Eva. Era în spatele uneia dintre cele mai moderne zone de cumpărături din Londra, dar străduţele erau ferite de agitaţia capitalei şi liniştite, retrase şi, pentru privitori, extrem de plictisitoare.

— Iisuse Hristoase, cred că vorbeşte italiana la perfecţie deja, bombăni şoferul distrat. Îşi spuneau aceleaşi lucruri pe care şi le spuseseră deja în cele cinci vizite în zonă pe care le făcuseră în ultimele două săptămâni, iar detectivul de la Forţele Speciale şi şoferul descoperiseră că discuţiile lor se învârteau în cerc.

Detectivul trase un vânt drept răspuns. Valul de cafea îi ajunsese în burtă şi simţea o nevoie disperată de a urina. În instructajul de bază primise indicaţii despre cum să urineze discret lângă maşină în timp ce se prefăcea că face reparaţii, pentru a fi permanent în preajma vehiculului şi a staţiei radio, dar dacă ar fi părăsit maşina, burniţa l-ar fi udat leoarcă. Oricum, ultima dată când încercase,

şoferul pornise maşina, lăsându-l îngenuncheat, cu jetul curgând din plin, în mijlocul străzii blestemate. Un glumeţ dat naibii.

Fusese entuziasmat când îi oferiseră o slujbă ca agent de protecţie pe Downing Street. Dar nu-i spuseseră că va fi pentru Mortima Urquhart, în rundele ei nesfârşite de cumpărături, distracţie şi socializare. Şi la cursul de italiană. Îşi aprinse încă o ţigară, deschise un pic geamul ca să intre puţin aer proaspăt şi tuşi când fumul îi ajunse la plămâni.

— Nu, răspunse el. Cred că o s-o ţinem aşa câteva săptămâni. Pun pariu că profesorul ei e genul acela foarte lent şi metodic.

Rămaseră holbându-se la grajdul transformat în case de locuit, cu iedera golaşă căţărată pe ziduri, cu coşul de gunoi în nişa lui mică şi curată şi cu un pom de Crăciun în miniatură în fereastra din faţă, cu tot cu luminiţe şi decoraţiuni, la 44,95 £, în magazinul Harrod's. Înăuntru, în spatele perdelelor trase, Mortima Urquhart stătea întinsă pe un pat, goală şi transpirată, luând încă o lecţie lentă şi metodică de la cântăreţul ei italian de operă cu voce frumoasă de tenor.

Era încă întuneric când Mycroft fu trezit de clinchetul sticlelor de lapte care erau livrate pe treptele din faţa uşii. Afară se crăpa de ziuă şi se simţi târât înapoi spre ceva asemănător cu realitatea. Era prizonierul ei fără voie. Kenny încă dormea, cu un ursuleţ de pluş din colecţia lui imensă proptit precar lângă pernă şi cu ceilalţi aruncaţi pe podea lângă şerveţelele Kleenex, victime ale unei lungi nopţi de amor. Fiecare bucăţică din corp îl durea şi tot cerea mai mult. Avea să se asigure cumva că şi primeşte înainte să se întoarcă la lumea reală care-l aştepta dincolo de uşa de la intrare a lui Kenny. Ultimele zile fuseseră ca o nouă viaţă pentru el, îl cunoscuse pe Kenny, se cunoscuse pe el însuşi, se pierduse în misterele şi ritualurile unei lumi pe care nu o cunoştea aproape deloc. O făcuse de câteva ori la Eton şi la universitate, bineînţeles, în acele zile de

fumat haşiş şi regulat orice din anii '60, dar asta se dovedise a fi o călătorie limitată de autodescoperire, prea uşuratică şi lipsită de direcţie ca să fie completă. Nu se îndrăgostise niciodată, nu avusese niciodată şansa asta, aventurile lui fuseseră toate prea scurte şi hedoniste. Cu timpul ar fi putut să se cunoască mai bine pe el însuşi, dar venise telefonul de la Palat, o misiune care nu permitea experimente sexuale exhaustive şi, la vremea aceea, ilegale. Şi aşa, mai bine de 20 de ani, se prefăcuse. Se prefăcuse că se uita la bărbaţi ca şi cum ar fi fost doar nişte colegi. Se prefăcuse că era fericit cu Fiona. Se prefăcuse că nu era ce ştia că era. Fusese un sacrificiu necesar, dar acum, pentru prima oară în viaţa lui, începea să fie complet sincer cu el însuşi, să fie ce era cu adevărat. În sfârşit, picioarele lui atinseseră fundul prăpastiei. Era una adâncă şi nu-şi dădea seama dacă fusese împins de Fiona sau sărise singur, dar nici nu conta. Era acolo. Ştia că se putea îneca în adâncuri, dar era mai bine decât să se înece într-o falsă respectabilitate.

Ar fi vrut ca Fiona să-l vadă şi spera că va fi rănită, chiar dezgustată; era ca şi cum şi-ar fi bătut joc de toată căsnicia lor şi de tot ce însemna ea. Dar ei probabil nu i-ar fi păsat. În ultimele zile avusese parte de mai multă pasiune decât pe tot parcursul căsniciei lui, poate destulă pentru tot restul vieţii, deşi spera că avea să mai urmeze. Mult mai multă.

Lumea reală îl aştepta afară şi ştia că trebuia să se întoarcă în curând la ea. Să-l părăsească pe acest Kenny-Întârziatul, probabil pentru totdeauna. Nu-şi făcea iluzii despre noul lui amant, cu un ursuleţ în fiecare port „şi un Franky şi un Miguel", aşa cum se lăudase. După ce adrenalina iniţierii se consumase, Mycroft se îndoi că vigoarea lui fizică putea ţine pas cu un bărbat cu 20 de ani mai tânăr decât el, cu piele catifelată şi cu o limbă care era atât neobosită, cât şi cu totul lipsită de inhibiţii. Dar ar fi fost amuzant, înainte de a se întoarce în lumea reală...

Ar fi putut un însoţitor de zbor incorigibil şi dezinhibat ca un câine maidanez de pe străzile Calcuttei să coexiste cu datoriile şi obligaţiile celeilalte lumi a lui? Ar fi vrut să fie aşa, dar ştia că alţii nu-i vor permite, nu dacă ar fi aflat, nu dacă l-ar fi găsit acolo, în dezordinea de ursuleţi de pluş, chiloţi şi prosoape murdare. Ar fi spus că nu-l slujea pe rege cum ar fi trebuit. Dar dacă ar fi fugit, atunci s-ar fi dezamăgit pe sine însuşi şi nu ar fi fost asta cu mult mai rău?

Încă era confuz, dar fericit, mai euforic decât îşi amintea să se fi simţit vreodată, şi avea să fie fericit atât timp cât ar fi rămas sub plapumă şi nu s-ar fi aventurat dincolo de uşa de la intrare. Kenny începu să se mişte, bronzul lui de cursă lungă întinzându-se de la barba nerasă de câteva zile până la linia taliei de deasupra feselor lui albe. La naiba, să decidă Kenny. Se aplecă, îşi plimbă buzele pe gâtul lui Kenny, chiar unde vertebra ieşea în afară şi începu să-şi croiască drum mai jos.

În timp ce aştepta, Benjamin Landless se holbă la tavanul boltit, iluminat de şase candelabre mari, unde heruvimii italieni cu obrăjori bucălaţi se urmăreau printr-o abundenţă de nori, stele aurite şi spirale spectaculoase. Nu mai fusese la un spectacol de colinde de mai bine de 30 de ani şi nu mai intrase niciodată în biserica St. Martin-in-the-Fields, dar, după cum spunea el adesea, viaţa e plină de noi experienţe. Sau măcar de noi victime.

Ea avea reputaţia de a întârzia la orice, în afară de mese, şi acea seară nu făcea excepţie. Drumul cu maşina era mai scurt de cinci kilometri, de la Palatul Kensington până la frumoasa biserică hanoveriană cu vedere la Trafalgar Square, şi avea escorta motorizată a poliţiei, dar probabil tot ar fi găsit o scuză ridicolă pentru întârziere, cum ar fi că fusese blocată în trafic. Sau poate, ca prinţesă, nu se mai deranja să inventeze scuze.

Landless nu o cunoştea bine pe Alteţa Sa Regală Prinţesa Charlotte. Se mai întâlniseră de două ori înainte, la recepţii publice, şi voia s-o întâlnească într-un cadru mai puţin oficial. Nu era genul de om care să accepte întârzierile sau scuzele, mai ales de la fiul nevoiaş al unui nobil mărunt pe care-l plătea cu douăzeci de mii pe an pentru „servicii de consultanţă" – ceea ce presupunea aranjarea cinelor private şi seratelor cu oricine voia el să se întâlnească. Cu toate astea, chiar şi Landless trebuia să accepte de această dată un compromis; programul de Crăciun al prinţesei era atât de încărcat pentru că se pregătea pentru activităţile de sezon şi pentru pista austriacă de schi, aşa că nu putea obţine ceva mai bun decât să împartă o lojă privată cu ea şi chiar şi asta îl costase o donaţie substanţială pentru organizaţia ei favorită pentru copii. Totuşi, donaţiile caritabile veneau dintr-un trust privat făcut de contabilii lui ca să-i reducă taxele şi descoperise că nişte donaţii bine ţintite îi puteau aduce dacă nu acceptare, atunci măcar acces şi invitaţii. Şi merita să plătească pentru ele, mai ales că era un băiat din Bethnal Green.

În sfârşit, sosi şi ea; organistul cântă primele note ale *Mesiei* lui Handel, şi clerul, coriştii şi tot alaiul păşiră pe coridorul central. Când se răsfirară ca să-şi ocupe poziţiile, în loja regală de deasupra capetelor lor, Landless făcu un semn respectuos cu capul, iar ea zâmbi de sub borul larg al unei pălării de matador şi slujba începu. Loja era, într-adevăr, intimă, la nivelul balconului şi dedesubtul unei bolte din secolul al XVIII-lea frumos pictate, de unde corul putea fi văzut cu uşurinţă, în timp ce ea rămânea la distanţă de majoritatea congregaţiei, care era formată în mare parte din turişti veniţi cu ocazia Crăciunului şi din oameni care se adăpostiseră de frigul de afară. Ea se aplecă într-o parte ca să şoptească ceva, în timp ce corul începu interpretarea lui *O, vino, o, vino, Emanuel.*

— Fac pe mine. A trebuit să vin aici repede direct de la masa de prânz.

Landless nu avea nevoie să se uite la ceas ca să ştie că era deja trecut de ora cinci şi jumătate. Ce mai prânz! Simţea mirosul vinului vechi în respiraţia ei. Prinţesa era renumită pentru stilul ei direct: îi relaxa pe oameni, spuneau cei care-i ţineau partea, în vreme ce detractorii ei, mult mai numeroşi, susţineau că asta demonstra fondul ei vulgar şi lipsa constitutivă de autenticitate. Ajunsese să facă parte din Familia Regală prin căsătorie, era fiica unei familii care nu se distinsese prin nimic şi care avea mai mulţi actuari decât aristocraţi printre membrii ei, un fapt pe care cei mai puţin respectabili membri ai presei nu încetau să-l amintească cititorilor lor. Cu toate astea, îşi făcuse datoria, permiţând ca numele ei să fie folosit de nenumărate organizaţii de caritate la deschiderea noilor secţii de spital, la tăierea panglicilor inaugurale şi pentru umplerea rubricilor mondene. Oferise naţiunii o fiică şi doi fii, cel mare putând moşteni tronul dacă vreo zece dintre rudele lui regale mai în vârstă ar fi sucombat brusc. „Un dezastru în aşteptarea unui alt dezastru", aşa o descrisese cu răutate *Daily Mail* după o cină la care fusese auzită sugerând că fiul ei ar fi un monarh excelent.

Se uită mirată la Landless. Avea cearcăne mici şi fragile şi riduri în colţurile ochilor ei verzi ca ardezia, care deveneau mai evidente când se încrunta, şi carnea din partea de jos a gâtului ei începea să-şi piardă elasticitatea, aşa cum se întâmpla la femeile de vârsta ei, dar încă-şi păstra mare parte din frumuseţea şi farmecul pentru care prinţul se însurase cu ea în urmă cu mulţi ani, ignorând sfatul celor mai apropiaţi prieteni ai lui.

— N-ai venit aici ca să scrii vreo aberaţie scandaloasă despre mine, nu-i aşa? întrebă ea pe un ton tăios.

— Există destui jurnalişti de scandal care profită de numele familiei dumneavoastră şi fără să mă alătur şi eu lor.

Ea dădu din cap în semn de acord, borul pălăriei ei săltându-i în faţă.

— Riscurile meseriei. Dar ce poţi să faci? Nu poţi să ţii închisă o familie întreagă, nici măcar una regală, nu în zilele şi în era noastră. Trebuie să ni se permită să trăim la fel ca toţi ceilalţi oameni.

Cu refrenul ăsta se văita şi se justifica întotdeauna: lăsaţi-ne să fim o familie normală. Totuşi, dorinţa ei de a fi normală n-o împiedicase să îmbrăţişeze paparazzi, târând toate primele doamne de pe Fleet Street în culise, în spatele luminilor rampei, ca să scrie omagii entuziaste sau să fie văzută mâncând la cele mai moderne restaurante londoneze şi asigurându-se cu asiduitate că primea mai multe rânduri la rubrica mondenă decât majoritatea membrilor Familiei Regale, inclusiv soţul ei. Cu fiecare an care trecea, dorinţa ei de a nu dispărea din lumina reflectoarelor devenea tot mai evidentă. Asta însemna o monarhie modernă, susţinea ea, să nu fie izolată, să se poată alătura lumii. Era un argument împrumutat de la rege, dinainte să urce pe tron, dar era unul pe care ea nu-l înţelese niciodată. El încercase să găsească un rol concret, dar constituţional, pentru moştenitor, în timp ce ea îl vedea în termenii găsirii unei forme de împlinire personală şi o distracţie care să ocupe locul unei vieţi de familie care încetase să existe, în mare parte.

Dădură din cap cu respect în timpul unei rugăciuni înainte de a relua conversaţia în timpul citirii unei învăţături din Isaia – „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat şi domnia va fi pe umărul Lui; îl vor numi...”

— Despre asta voiam să vă vorbesc, despre presa de scandal.

Ea se aplecă mai aproape, iar el încercă să-şi mişte corpul greu în scaunul strâmt, dar era o luptă inegală.

— Mă tem că circulă o poveste care vă poate face rău.

— Nu cumva îmi numără iar sticlele goale de lichior din coşul de gunoi?

— O poveste despre cum luaţi haine de designer în valoare de mii de lire de la case de modă de top şi, cumva, uitaţi să le plătiţi.

— Prostii vechi! Circulă de ani de zile. Uite cum stă treaba, eu sunt cea mai bună reclamă pentru acei designeri. Pentru ce alt motiv ar continua să-mi trimită haine? Primesc de la mine atât de multă publicitate gratuită că eu ar trebui să le cer bani.

„Şi ţi-au oferit darurile cele mai rare, la leagănul Tău simplu şi gol", cântă corul.

— Asta e doar o parte, doamnă. Se mai spune în povestea asta că luaţi aceste haine care au fost, să zicem, donate şi le vindeţi pe bani prietenilor dumneavoastră.

Urmă un moment de tăcere vinovată înainte ca ea să răspundă, profund iritată.

— Ce ştiu ei? E absurd. Nu pot avea nicio dovadă. Cine, spuneţi-mi cine. Cine se presupune că are aceste haine blestemate?

— Amanda Brathwaite. Fosta dumneavoastră colegă de apartament, Selena Chiselhurst. Doamna Olga Wickham-Fumess. Onorabila doamnă Pamela Orpington. Ca să numesc doar patru. Ultima doamnă a primit o rochie de seară unicat de la Oldfield şi un costum de la Yves Saint Laurent, cu tot cu accesorii. Aţi primit o mie de lire. Conform raportului.

— Nu există nicio dovadă pentru acuzaţiile astea, izbucni prinţesa într-o şoaptă înăbuşită. Acele femei niciodată n-ar...

— Nici nu trebuie s-o facă. Acele haine sunt cumpărate ca să fie purtate, să fie arătate. Probele sunt într-o serie de fotografii cu dumneavoastră şi cu aceste doamne făcute în ultimele luni, cum se cuvine, în locuri publice. Făcu o pauză. Şi există un cotor de carnet de cecuri.

Ea se gândi în tăcere pentru un moment, descoperind că ar fi avut nevoie de ceva care să o liniştească, în timp ce corul cânta despre sentimentele date de o iarnă tristă, cu vânturi geroase.

— Nu va da prea bine, nu-i aşa? O să fie un scandal urât. Părea descurajată, îşi pierdea încrederea în sine. Îşi cercetă mănuşile cu atenţie un moment, netezindu-le distrată cutele. Lumea se aşteaptă

de la mine să fiu în cinci locuri diferite într-o zi, dar să nu port niciodată aceeaşi îmbrăcăminte de două ori. Lucrez din greu ca să fac alţi oameni fericiţi, să aduc puţină plăcere regală în vieţile lor. Ajut să se strângă milioane, literalmente milioane, în fiecare an pentru acţiuni caritabile. Pentru alţii. Şi se aşteaptă să fac toate astea pe salariul de mizerie pe care-l primesc prin Lista Civilă. E imposibil. Vocea ei deveni o şoaptă când înţelese cât de inevitabil era ceea ce-i spusese Landless. Of, la naiba cu toate, oftă ea.

— Nu vă faceţi griji, doamnă. Cred că sunt în poziţia de a pune mâna pe acele poze şi de a mă asigura că nu vor vedea niciodată lumina zilei.

Ea îşi ridică privirea, cu ochii plini de uşurare şi recunoştinţă. Nu-şi dădu seama niciun moment că Landless deja avea fotografiile, că fuseseră făcute după instrucţiunile lui explicite, după un pont de la o menajeră spaniolă nemulţumită, care îi ascultase o conversaţie telefonică şi care îi furase cotorul carnetului ei de cecuri.

— Dar nu asta e ideea, continuă Landless. Trebuie să găsim o cale de a ne asigura că nu veţi mai avea niciodată astfel de probleme. Ştiu cum este să fii victima batjocurii constante a presei. Simt că suntem în aceeaşi barcă. Eu sunt britanic, născut şi crescut aici şi mândru de asta, şi nu am timp pentru târâturile astea străine care deţin jumătate din presa noastră, dar nu înţeleg şi îi doare-n cot de ceea ce face ţara noastră măreaţă.

Umerii ei se încordară din cauza impactului flatării lui bombastice, în timp ce vicarul începu un apel pentru ajutorarea oamenilor fără adăpost construit în mare parte în jurul imaginilor cu hangii indiferenţi şi citate din raportul anual al unei organizaţii caritabile care le oferea adăpost.

— Aş vrea să vă ofer consultanţă printr-una dintre companiile mele. În întregime confidenţial, doar noi doi vom şti despre asta. Eu o să vă ofer un onorariu potrivit şi, în schimb, dumneavoastră o să-

mi oferiţi câteva zile din timpul dumneavoastră. O să inauguraţi unu sau două dintre noile noastre birouri. O să vă întâlniţi cu unele dintre cele mai importante contacte de afaceri străine la cină. Poate o să găzduiţi ocazional o cină la Palat. Şi mi-ar plăcea să fac ceva asemănător pe iahtul regal, dacă e posibil. Dar spuneţi-mi dumneavoastră.

— Cât?

— Poate de zece-douăsprezece ori pe an.

— Nu. Pe câţi bani?

— O sută de mii. Plus o garanţie de acoperire favorabilă şi interviuri exclusive în ziarele mele.

— Şi cu ce vă alegeţi dumneavoastră din asta?

— Cu şansa de a vă cunoaşte. De a-l întâlni pe rege. De a obţine un mare sprijin în relaţiile cu publicul pentru mine şi afacerea mea. De a avea acel gen de acoperire regală exclusivă care vinde ziarele. Aveţi nevoie de mai mult?

— Nu, domnule Landless. Nu-mi prea pasă de slujba mea, nu mi-a adus nicio mare fericire personală, dar, dacă fac ceva, îmi place s-o fac cum se cuvine. Fără să fac prea mare caz de asta, am nevoie de mai mulţi bani decât cei disponibili prin Lista Civilă. În aceste împrejurări, atât timp cât rămâne un aranjament în întregime privat şi nu presupune nimic care să aducă atingere Familiei, aş fi încântată să accept. Şi vă mulţumesc.

Era mai mult, bineînţeles. Dacă l-ar fi cunoscut pe Landless mai bine, ar fi ştiut că întotdeauna era mai mult. O legătură regală ar fi avut foloasele ei, umplând golul făcut de comunicarea tăiată cu Downing Street, ar fi fost o unealtă pentru a-i impresiona pe cei care încă mai credeau că regalitatea conta. Dar era o legătură versatilă. Ştia că prinţesa era neobişnuit de indiscretă, ocazional lipsită de înţelepciune, frecvent fără inhibiţii – şi infidelă. Era disperarea care aştepta să fie expusă în inima Familiei Regale şi când, în sfârşit, disperarea ar fi devenit prea mare ca să mai poată fi

ascunsă – şi s-ar fi asigurat el ca, în cele din urmă, să fie –, atunci ziarele lui ar fi fost în fruntea haitei de şacali, înarmate cu informaţiile lor exclusive, gata s-o sfâşie în bucăţi.

CAPITOLUL 12

Un editor va lua, de obicei, toate în mâna lui, mai ales legea şi reputaţia soţiilor altor bărbaţi.

Camera avea o atmosferă discretă, aproape respectuoasă. Era un loc de reculegere, o evadare din lumea exterioară cu telefoanele ei insistente şi întreruperi, un refugiu în care oamenii de afaceri se puteau reface după o masă grea, ca să-şi adune gândurile. Cel puţin asta le spuneau secretarelor lor, dacă nu cumva, bineînţeles, secretarele lor nu îi aşteptau într-unul dintre dormitoarele simple de la etaj. Baia turcească a Clubului Automobilistic Regal din Pall Mall e una dintre numeroasele instituţii londoneze care nu-şi făceau niciodată reclamă pentru toate serviciile minunate pe care le ofereau. Nu era un caz de modestie englezească, ci, pur şi simplu, dacă o instituţie e destul de bună, reputaţia ei circula din gură în gură fără să provoace năvala a ceea ce se numeşte „genul nepotrivit de oameni". E imposibil de definit ce înseamnă genul nepotrivit de oameni, dar cluburile pentru domni au experienţă de generaţii întregi în a-i depista imediat pe cei care intră pe uşă şi a-i conduce înapoi afară. Printre aceşti oameni nu se numără, în mod normal, politicieni sau editori de ziare.

Politicianul Tim Stamper şi editorul Bryan Brynford-Jones stăteau într-un colţ al saunei. Era încă dimineaţă şi nu era prea aglomerat; în orice caz, aburii făceau ca vizibilitatea să scadă sub un metru şi jumătate, luminile slabe de pe pereţi semănau cu ceaţa londoneză şi înăbuşeau orice sunet. Nu aveau să fie nici văzuţi, nici auziţi. Era un loc bun pentru a face schimb de informaţii sensibile. Cei doi bărbaţi se aplecară înainte pe banca lor de lemn şi se şterseră pe faţă, transpiraţia picurându-le de pe nas şi prelingându-se pe gât în jos. Stamper se acoperise cu un prosop mic purpuriu, în

timp ce BBJ, cum îi plăcea editorul să i se spună, rămăsese complet gol. Era supraponderal şi cărnos, spre deosebire de Stamper, care era sfrijit, iar burta îi acoperea, practic, părţile intime când se apleca în faţă. Era extrovertit, încăpăţânat, nesigur, de vreo 45 de ani şi părea a fi la trecerea delicată dintre maturitate şi decrepitudine fizică.

Era şi profund nemulţumit. Stamper tocmai îi arătase lista titlurilor oferite de Anul Nou şi el nu era pe ea. Mai rău, unul dintre cei mai feroce rivali ai lui dintre editorii naţionali urma să primească un grad de cavaler, alăturându-se altor doi cavaleri de pe Fleet Street.

— Nu atât că aş merita gradul de cavaler, explicase el. Dar când toţi rivalii tăi sunt pe listă, asta îi face pe oameni să arate cu degetul spre tine, ca şi cum n-ai fi la fel de bun. Nu ştiu ce naiba trebuie să fac ca să-mi stabilesc acreditările cu guvernul ăsta. Până la urmă, am transformat *The Times* în cel mai mare suporter al vostru din presa de calitate. Poate n-aţi fi reuşit la ultimele alegeri dacă v-aş fi atacat cum au făcut alţii.

— Te înţeleg, chiar te înţeleg, îi răspunse preşedintele partidului, părând nu foarte sincer când oferea această consolare, în timp ce citea concentrat *The Independent.* Dar ştii că lucrurile astea nu depind în întregime de noi.

— Aiurea.

— Trebuie să fim imparţiali, ştii...

— Ziua în care un guvern începe să fie imparţial cu prietenii şi cu duşmanii lui e ziua în care nu mai are prieteni.

— Toate recomandările trebuie să ajungă înaintea Comisiei de Control. Ştii, control şi echilibru între puteri, ca sistemul să nu se împută. Noi nu le controlăm deliberările. Adesea, ei recomandă împotrivă...

— Nu iar prostia aia veche, Tim. Brynford-Jones începea să se simtă tot mai indignat pe măsură ce ambiţiile lui erau date la o

parte, fără ca Stamper să-şi ridice măcar ochii de pe ziar. De câte ori trebuie să-ţi explic? S-a întâmplat acum mulţi ani. A fost un delict minor. Am pledat vinovat doar ca să scap. Dacă m-aş fi împotrivit, toată treaba ar fi fost târâtă până la tribunal şi reputaţia mea ar fi fost pătată mult mai rău.

Stamper îşi ridică privirea încet din ziar.

— Bryan, să pledezi vinovat la o acuzaţie de a-ţi fi arătat părţile intime unei femei într-un loc public nu este o bună recomandare în faţa grozavilor şi cinstiţilor membri din Comisa de Control.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu era un loc public. Stăteam la fereastra băii mele. Nu ştiam că pot fi văzut din stradă. Femeia a minţit când a spus că am făcut gesturi obscene. Tim, totul a fost o înscenare dezgustătoare.

— Ai pledat vinovat.

— Avocaţii mei mi-au spus să fac asta. Era cuvântul meu împotriva cuvântului ei. Aş fi putut lupta pentru cazul ăla un an şi tot aş fi pierdut, cu fiecare ziar din ţară sărbătorind pe socoteala mea. Aşa cum a fost, a căpătat doar câteva rânduri într-o rubrică dintr-un ziar local doi bani. Doamne, probabil atât a şi vrut baba aia băgăcioasă, câteva rânduri. Poate ar fi trebuit să i le dau.

Stamper se chinuia să îndoaie paginile ziarului *The Independent* care se fleşcăise în atmosfera umedă, aparenta lui lipsă de interes înfuriindu-l şi mai tare pe Brynford-Jones.

— Sunt persecutat! Plătesc pentru minciunile unei bătrâne stafidite din urmă cu aproape cincisprezece ani. Am muncit pe brânci încercând să repar greşeala aia, s-o las în urmă. Dar se pare că nu pot să mă bazez nici pe sprijinul prietenilor. Poate ar trebui să mă trezesc şi să-mi dau seama că nu sunt cu adevărat prietenii mei. Că nu sunt oamenii care credeam că sunt.

Amărăciunea şi ameninţarea implicită că-şi va retrage sprijinul editorial fură imposibil de înţeles greşit, dar Stamper nu-i răspunse imediat, încercând întâi să îndoaie ziarul cu grijă, fără niciun

succes: *Independent* începea să se dezintegreze printre norii de aburi şi Stamper îl aruncă, în cele din urmă, ud cum era, într-o parte.

— Bryan, nu e o chestiune de prietenie. Ca să treci peste obiecţiile Comisiei de Control şi să suporţi atacul care va rezulta ai nevoie de un prieten foarte bun. Ca să fiu sincer, Henry Collingridge nu a fost niciodată genul ăsta de prieten pentru tine, nu şi-ar fi riscat gâtul pentru tine. Făcu o pauză. Francis Urquhart, pe de altă parte, e altfel de animal. Seamănă mult cu un terrier. Şi chiar acum, cu recesiunea după colţ, crede mult în prietenie.

Făcură o pauză când, prin ceaţă, apăru umbra unui corp, dar atmosfera densă fu prea mult pentru noul venit şi, după două respiraţii adâncii, tuşi şi plecă.

— Continuă.

— Hai să nu ne mai învârtim în jurul cozii, Bryan. N-ai nicio şansă să câştigi dacă nu găseşti un prim-ministru dispus să lupte până la ultima suflare pentru tine. Un prim-ministru nu o să facă asta dacă nu eşti dispus să-l răsplăteşti. Îşi şterse fruntea cu mâna ca să-şi limpezească vederea. Cu sprijinul tău total şi cooperarea ta până la următoarele alegeri. În schimbul întâlnirilor informative, informaţiilor exclusive, al primului loc pentru cele mai bune articole. Şi un grad de cavaler la sfârşit. Bryan, e o şansă de a-ţi şterge greşelile şi de a uita trecutul. Nimeni nu se pune cu un cavaler.

Brynford-Jones continuă să se holbeze drept înainte, cu coatele pe genunchi şi cu pliurile burţii strânse unele peste altele. Un zâmbet începu să i se deseneze pe faţa umedă, ca o rază de lumină în acea lume întunecoasă şi ceţoasă plină de piepturi căzute şi scroturi lăsate.

— Ştii ceva, Tim?

— Ce?

— Cred că tocmai mi-ai redat credinţa.

CAPITOLUL 13

Regalitatea e o instituţie care se bazează, până la urmă, pe nimic mai mult decât pe spermă şi linguşeală.

Palatul Buckingham
16 decembrie

Dragul meu fiu, în curând vei fi iar cu noi de Crăciun, dar am simţit nevoia să împărtăşesc asta cu cineva. Sunt atât de puţini oameni în care pot avea încredere.

Viaţa mea, la fel cum va fi şi a ta, e plină de frustrare. Lumea se aşteaptă ca noi să fim nişte exemple – dar pentru ce! Se pare că pentru slugărnicie. Uneori mă apucă disperarea.

După cum am discutat când ai venit ultima dată la Eton, am plănuit să ţin un discurs ca să atrag atenţia naţiunii asupra diviziunilor din ţară, care continuă să ia amploare. Dar politicienii mi-au „reformulat" unele gânduri, aşa că nu le mai recunosc ca fiind ale mele. Încearcă să mă transforme într-un eunuc şi să mă forţeze să-mi neg bărbăţia.

Oare rolul regelui e să domnească mut peste o naţiune condusă spre dezintegrare şi diviziune? Mi se pare că există puţine reguli clare, cu excepţia prudenţei. Furia mea provocată de modul cum a fost tratat discursul meu de către guvern trebuie să rămână secretă. Dar nu pot fi monarh fără să-mi păstrez respectul de sine ca bărbat – după cum vei afla şi tu când îţi va veni vremea.

Dacă nu avem libertatea de a apăra acele lucruri în care credem cu pasiune, atunci măcar putem evita să participăm la acele acţiuni cărora ne opunem şi pe care le considerăm extrem de nedrepte. Nu-i lăsa niciodată să-ţi pună vorbe în gură. Am omis, pur şi simplu, părţi mari din ciorna guvernului.

Sarcina mea, care va fi şi a ta, e o povară grea. Suntem sortiţi să fim conducători numai cu numele, să simbolizăm virtuţile naţiunii. Asta devine tot mai dificil într-o lume modernă care ne înconjoară cu multe tentaţii, dar cu atât de puţine sarcini constructive. Dar, dacă e să însemnăm ceva, atunci ar trebui, cel puţin, să ni se permită să avem o conştiinţă. Aş semna un document prin care să proclam ţara asta drept republică şi mâine dacă mi l-ar aproba cele două Camere, dar nu voi susţine absurdităţile politicienilor ca şi cum ar fi ale mele.

Tot ce fac, fiecare greşeală pe care o fac, fiecare bucăţică de respect pe care o câştig, toate îţi vor fi transmise ţie, în timp. N-am reuşit să fiu întotdeauna genul de tată care aş fi vrut să fiu. Formalitatea, convenţia şi distanţa au intervenit prea des între rege şi fiul lui – între noi doi, la fel ca între mine şi tatăl meu. Dar nu te voi trăda şi nu voi trăda nici moştenirea ta, ai cuvântul meu pentru asta. În vremuri de mult apuse, ne-au luat strămoşii, i-au dus într-un loc public şi le-au tăiat capetele! Măcar ei au avut demnitatea de a muri cu conştiinţa împăcată.

Lumea mi se pare întunecată acum. De-abia aştept bucuria reîntoarcerii tale pentru sărbătorile sezonului.

Cu cea mai caldă afecţiune pentru tine, fiul meu,
Tata

CAPITOLUL 14

Avea două calităţi. Nu mi-o amintesc pe prima şi a trecut foarte mult timp de când a dat cu nasul de a doua.

Mycroft îşi petrecuse seara plimbându-se neconsolat prin casa lui rece şi goală, căutând ceva care să-l liniştească. Fusese o zi mizerabilă. Kenny fusese invitat pe neaşteptate într-o călătorie de zece zile prin Orientul Extrem, aşa că nu avea să fie prin preajmă de sărbători. Mycroft era cu regele când sunase Kenny, aşa că primise doar un mesaj, prin secretara lui, în care Kenny îi ura Crăciun fericit. Stând cu ochii pe pereţi, Mycroft şi-l imagină pe Kenny făcându-şi de cap deja pe o plajă însorită, râzând şi distrându-se cu alţii.

Nici regele, care scotea flăcări pe nas din cauza discursului masacrat de guvern, nu-i făcuse ziua mai uşoară. Mycroft se simţea oarecum responsabil. Nu era treaba lui să se asigure că opiniile regelui erau respectate? Simţea că dăduse greş. Era încă o mustrare de conştiinţă care-l chinuia când nu mai era în preajma lui Kenny şi sub vraja lui.

Casa era atât de curată, ordonată şi impersonală, că îi era dor să vadă un pic din dezordinea Fionei, dar nu era nici măcar o farfurie murdară în chiuvetă. Se învârtise prin casă toată seara, incapabil să stea într-un loc, simţindu-se tot mai singur, şi băuse prea mult, în încercarea zadarnică de a uita, înecându-se încă o dată. Când se gândea la Kenny, simţea doar gelozie. Încercă să-şi distragă atenţia gândindu-se la cealaltă viaţă a lui, dar simţi doar intensitatea zbuciumului regelui şi supărarea lui din cauza prim-ministrului.

— Dacă n-aş fi fost atât de deschis cu el! Am crezut că el va fi diferit de ceilalţi. E vina mea, spusese regele. Dar Mycroft se considera chiar el vinovat.

Se aşează la biroul lui, pe care stăteau ciorna mutilată a discursului regelui, poza Fionei în rama argintie, jurnalul său deschis, cu un cerc în jurul datei întoarcerii lui Kenny, şi paharul cu alcool care lăsase cercuri umede pe masa acoperită cu piele. Doamne, avea nevoie să vorbească cu cineva, să-şi amintească de lumea care exista undeva, să spargă tăcerea apăsătoare din jurul lui şi să-şi distragă atenţia de la sentimentele de vinovăţie şi eşec. Se simţea confuz şi vulnerabil, iar băutura nu-l ajuta, încă se mai simţea confuz şi vulnerabil când sună telefonul.

— Bună, Trevor, îl salută el pe corespondentul regal de la *Chronicle.* Speram să mă sune cineva. Cum te pot ajuta? Dumnezeule, ce-ai auzit...?

— Asta nu-mi convine. La dracu', asta nu-mi convine deloc. Editorul de la *Sun,* un om subţire şi mic de statură, de prin văile Yorkshire, începu să înjure încet, ca pentru sine, când citi articolul principal din prima ediţie a *Chronicle.* Înjurăturile deveniră mai zgomotoase pe măsură ce parcurgea articolul, până când nu-şi mai putu controla frustrarea. Sally! Fă-mi legătura cu nemernicul de Incest!

— E în spital. Tocmai i-au scos apendicele, se auzi vocea unei femei prin uşa deschisă.

— Nu-mi pasă nici dacă e într-un blestemat de sicriu. Dezgroapă-l şi dă-mi-l la telefon.

Roderick Motherup, cunoscut ca Incest în lumea ziariştilor, era corespondentul regal al ziarului, omul plătit să ştie cine cu cine o făcea în spatele faţadelor discrete ale reşedinţelor regale. Chiar şi când zăcea întins pe un pat de spital.

— Incest? De ce naiba am pierdut povestea asta?

— Ce poveste? se auzi o voce slabă în telefon.

— Ţi-am dat o căruţă de bani să împărţi pe la servitori, şoferi şi turnători de la Palat să ştim ce se-ntâmplă. Dar ai dispărut şi ţi-a scăpat.

— Ce poveste? interveni vocea din nou, şi mai slabă.

Editorul începu să citească despre faptele şocante.

Fragmentele din ciorna discursului regelui eliminate de guvern. Fragmentele pe care guvernul sugerase ca regele să le introducă în locul celor eliminate, pline de date economice şi optimism, şi pe care regele refuzase să le folosească. Concluzia că în spatele recentului discurs al regelui în faţa Societăţii Naţionale a Fundaţiilor Caritabile zăcea un mare scandal.

— Aşa că vreau articolul, Incest. Cine i-a tras-o cui. Şi îl vreau pentru următoarea ediţie, în patruzeci de minute. Pe o ciornă deja nota variante de titluri.

— Dar nici măcar n-am văzut articolul, protestă corespondentul.

— Ai un fax?

— Sunt în spital! protestă el plângăcios.

— Ţi-l trimit cu un curier. Între timp, pune mâna pe telefon şi sună-mă cu ceva în zece minute.

— Eşti sigur că-i adevărat?

— Nu-mi pasă dacă-i adevărată porcăria asta. E o poveste fantastică şi o vreau pe prima pagină în patruzeci de minute!

În birourile editoriale din toată Londra, cuvinte asemănătoare de motivare fură transmise corespondenţilor regali băgaţi în sperieţi. Se simţea mirosul declinului în aer, veniturile din publicitate începeau să scadă, iar asta însemna că patronii îngrijoraţi ar fi fost mai bucuroşi să-şi sacrifice editorii decât câştigurile. Fleet Street avea nevoie de o poveste ca lumea, care să crească tirajul ziarelor. Asta ar fi adăugat multe zeci de mii la cifrele vânzărilor de a doua zi şi promitea să fie o poveste care ar fi continuat să vândă. Şi să tot vândă.

CAPITOLUL 15

El o dă cotită toată ziua în lux. Eu o dau cotită, foarte rar, în Camera Comunelor – sau, cel puţin, distribui adevărul un pic inegal. Asta mă ajută să-mi dau seama ce vulnerabilităţi am.

În urmă cu mult timp, într-o perioadă pierdută în negura vremurilor, un incident avu loc pe parcursul unui război purtat în Canada între britanici şi francezi. Probabil că era în Canada, dar ar fi putut avea loc în aproape orice loc de pe glob unde se înfruntau două naţiuni teribil de imperialiste, dacă într-adevăr a avut loc vreodată. Conform rapoartelor, cele două armate, britanică şi franceză, mărşăluiră de o parte şi de alta a aceluiaşi deal, descoperind că în vârf îi aştepta o confruntare neprevăzută. În rânduri compacte, infanteriştii se priviră unii pe alţii, pregătindu-se pentru bătălie, pregătindu-şi în grabă muschetele într-o cursă mortală pentru a vărsa primit sângele.

Dar trupele erau conduse de ofiţeri care erau şi gentlemeni. Ofiţerul englez, văzându-şi omologul la câţiva metri, se grăbi să respecte normele curtoaziei şi, dându-şi jos pălăria şi făcând o plecăciune, îl invită pe francez să tragă primul. Francezul nu putu fi mai puţin galant decât duşmanul lui englez şi, cu o plecăciune şi mai adâncă, îi făcu următoarea ofertă:

— Nu, domnule. Insist. După dumneavoastră.

La care infanteriştii englezi traseră şi îi făcură praf pe francezi.

Pentru prim-ministru, sesiunea interpelărilor în Camera Comunelor semăna foarte mult cu acea confruntare legendară din Canada. Tuturor membrilor parlamentului li se spune „onorabile” şi tuturor celor care poartă pantaloni „domnule”, chiar şi de către cei mai înverşunaţi duşmani. Sunt aşezaţi faţă în faţă, pe mai multe rânduri, la o distanţă de doar două lungimi de sabie şi, în ciuda

scopului aparent de a pune întrebări şi de a cere informaţii, adevărata intenţie e de a lăsa cât mai multe cadavre ale oponenţilor sângerând pe podeaua Camerei. Dar există două diferenţe cruciale faţă de confruntarea din vârful dealului. Cel care loveşte al doilea, prim-ministrul cu ultimul lui cuvânt, e în mod normal avantajat. Iar membrii parlamentului de pe ambele laturi învaţă că nu e cazul să fii gentleman în mijlocul unei bătălii.

Vestea disputei legate de discursul regelui ajunse în ziare în ultima zi de lucru înainte de vacanţa de Crăciun. Cu greu puteai găsi o oarecare bună dispoziţie de sărbători pe undeva, iar opoziţia loială Maiestăţii Sale realiză că avea o bună ocazie pentru a testa caracterul noului prim-ministru. La trei şi un sfert după-amiaza, ora stabilită pentru ca prim-ministrul să răspundă întrebărilor, sala Camerei Comunelor era arhiplină. Băncile opoziţiei erau acoperite cu ziare din acea dimineaţă, de pe ale căror prime pagini ţipau titlurile scrise cu litere de-o şchioapă. Editorii lucraseră din greu noaptea precedentă, întrecându-se unul pe altul cu titluri ca „UN ADEVĂRAT SCANDAL REGAL”, care făcură loc unora ca „CIORNA REGELUI E PROASTĂ, SPUNE PRIM-MINISTRUL”, pentru a deveni, în cele din urmă, „REGELE ORAŞULUI DE CARTON”. Totul era foarte amuzant şi plin de speculaţii sinistre.

Liderul opoziţiei, Gordon McKillin, se ridică să-şi rostească întrebarea în mijlocul unui freamăt de nerăbdare venind din toate părţile. La fel ca Urquhart, McKillin se născuse la nordul graniţei, dar aici se oprea orice asemănare. Era mult mai tânăr, cu talia mai groasă, cu părul mai negru, cu opinii politice mai ideologice, iar accentul mai puternic. Nu se făcea remarcat prin farmec, dar avea mintea unui avocat, ceea ce-i făcea cuvintele întotdeauna precise, şi îşi petrecuse dimineaţa cu consilierii săi, întrebându-se cum era mai bine să ocolească regulile Camerei care interziceau orice menţionare controversată a Familiei Regale. Cum să aducă vorba de subiectul discursului regelui fără să se atingă de rege?

Zâmbi când se întinse ca să rezeme de tribuna oficială din lemn care-l separa de adversarii lui, la mai puţin de doi metri.

— Oare ne va spune prim-ministrul dacă e de acord – privi teatral la notiţele lui – că e vremea să recunoaştem că mai mulţi oameni ca niciodată sunt nemulţumiţi în societatea noastră şi că sentimentul crescând de diviziune e un motiv serios de îngrijorare?

Toţi recunoscură citatul direct din partea cenzurată a discursului regelui.

— De vreme ce întrebarea este una simplă, pe care până şi dânsul ar trebui s-o înţeleagă, un simplu da sau nu va fi suficient. Chiar foarte simplă. Nu aveţi cum să evitaţi un răspuns direct.

Se aşeză într-un cor de aprobări ale parlamentarilor care îi erau colegi de partid şi în zgomotul ziarelor fluturate în aer. Când Urquhart se ridică pentru a răspunde şi zâmbi relaxat, unora li se păru că văd indignare pe faţa prim-ministrului. Dar nu părea să vrea să evite situaţia. Cu toate astea, singurul curs logic al acţiunii era să respingă direct întrebarea, pentru a nu risca o avalanşă de alte întrebări cu privire la opiniile regelui, cu toate că nu-i plăcea să pară că se fereşte de ceva. Dar ce putea face?

— După cum ştie şi onorabilul domn, nu stă în obiceiul acestei Camere să discute chestiuni legate de monarh şi nu intenţionez să-mi fac un obicei din a comenta scurgerile de informaţii.

Nici nu se aşeză bine că un strigăt de furie prefăcută se ridică de pe băncile dinaintea lui. Nemernicii se bucurau de asta. Liderul opoziţiei era din nou în picioare, cu un zâmbet încă mai larg pe buze.

— Prim-ministrul a înţeles probabil că am pus o altă întrebare. Nu-mi amintesc să o fi menţionat pe Maiestatea Sa. Dacă prim-ministrul alege să cenzureze şi să taie părţi din remarcile Maiestăţii Sale, este o chestiune în întregime între Domnia Sa şi Palat. Nici n-aş visa să aduc în discuţie asemenea chestiuni în acest loc. Un urlet batjocoritor fu îndreptat spre Urquhart din băncile opoziţiei. Sub

peruca ei lungă de judecător, preşedinta Camerei Comunelor îşi scutură capul în semn de dezaprobare faţă de o asemenea eludare evidentă a regulilor Camerei, dar hotărî să nu intervină. Aşa că ar putea să se întoarcă prim-ministrul la întrebarea care a fost pusă de fapt şi să dea un răspuns direct?

Membrii opoziţiei din parlament arătară cu degetele către Urquhart, încercând să-l scoată din sărite.

— E un laş, fuge! strigă unul.

— Nu poate să dea socoteală, – spuse altul.

— Crăciun fericit, Francis, glumi altul.

Cei mai mulţi se bâţâiau pe băncile din piele de bucuria provocată de disconfortul prim-ministrului. Urquhart îi aruncă o privire preşedintei, sperând că ea va pune capăt unui asemenea comportament şi, odată cu el, întregii discuţii, dar ea găsi brusc ceva de mare interes de studiat în documentul privind ordinea de zi. Urquhart era pe cont propriu.

— Scopul întrebării este clar. Răspunsul meu rămâne acelaşi.

Tot iadul se dezlănţui şi liderul opoziţiei se ridică pentru a treia oară. Se sprijini cu un cot pe tribuna oficială, aşteptând momente întregi fără să vorbească, savurând înflăcărarea publicului, aşteptând ca zarva să se domolească, bucurându-se să-l vadă pe Urquhart prins în cârligul lui.

— N-am cum să ştiu ce s-a-ntâmplat între prim-ministru şi Palat. Ştiu doar ce am citit în ziare – flutură o copie a ziarului *Sun* pentru beneficiul camerelor de filmat – şi am încetat de mult să cred tot ce citesc aici. Dar întrebarea e simplă. Preocuparea privind diviziunea în creştere din societatea noastră este împărtăşită de milioane de oameni obişnuiţi, fie că este sau nu înţeleasă de cei care sunt, să spunem, mai puţin obişnuiţi. Dar, dacă prim-ministrul are probleme cu această întrebare, permiteţi-mi s-o reformulez. Este de acord prim-ministrul – McKillin se uită în jos, cu o copie a ziarului *Chronicle* în mână – cu ideea că nu putem să stăm liniştiţi în timp ce

zeci de mii de concetăţeni dorm pe străzile noastre, dar nu din vina lor? Acceptă el că, într-un regat cu adevărat unit, sentimentul de apartenenţă al agricultorilor şomeri din Munţii Scoţiei este la fel de vital ca şi al proprietarilor de case din suburbiile din sud? Ar subscrie la noţiunea că e un semn de îngrijorare, mai degrabă decât de sărbătorire, că mulţi oameni conduc Rolls-Royce-uri pe străzile noastre, în timp ce persoanele cu dizabilităţi, în scaunele lor cu rotile, sunt lăsate pe marginea drumului pentru că nu se pot urca încă în autobuzul 57? Toţi recunoscură rândurile care fuseseră eliminate din discursul cenzurat. Şi dacă nu-i plac aceste întrebări, am mai multe.

Acum îi întindeau o capcană lui Urquhart. Nu voiau răspunsuri, voiau doar sânge şi, în convenţiile din parlament, îl şi obţineau. Dar Urquhart ştia că odată ce ar fi răspuns oricărei întrebări care avea legătură cu discursul regelui, urma să piardă tot controlul asupra chestiunii şi să deschidă calea atacului fără reţineri.

— Nu mă voi lăsa târât. Mai ales de o haită de şacali. Din băncile din spate ale guvernului, care deveniseră tot mai tăcute în timpul schimbului de replici, se auzi un mormăit de sprijin. Acesta semăna mai mult cu schimburile de replici cu care erau obişnuiţi şi insultele începură să zboare prin Cameră în timp ce Urquhart continuă, strigând ca să se facă auzit prin hărmălaia generală. Înainte de se preface că îi pasă prea mult de condiţia oamenilor fără adăpost şi a şomerilor, poate onorabilul domn ar trebui să vorbească cu patronii sindicatelor şi să le spună să mai renunţe la revendicările salariale inflaţioniste, acest lucru face doar ca britanicii decenţi să-şi piardă slujbele şi casele. Strigătele erau aproape asurzitoare. Onorabilul domn vorbeşte despre problemele altora cu pofta cu care un gropar vorbeşte despre decese!

Era o strategie abilă de apărare. În sfârşit, insultele distraseră atenţia de la chestiune şi o furtună de proteste străbătu Camera, creând valuri de braţe ridicate şi de noi insulte, care se sparseră de

ambele laturi ale sălii. Liderul opoziţiei se ridică în picioare pentru a patra încercare, dar doamna preşedintă, conştientă că poate ar fi trebuit să facă mai mult ca să pună capăt interogatoriului şi să-l protejeze pe prim-ministru, decise că era suficient şi îi oferi cuvântul lui Tony Marples. Acesta era un gardian de închisoare ales să reprezinte circumscripţia electorală marginală din Dagenham la ultimul scrutin, care se considera salvatorul „cetăţeanului de rând" şi care nu făcea un secret din ambiţia lui de a primi o slujbă de ministru. Bineînţeles că n-ar fi primit-o, nu doar pentru că, probabil, nu ar fi rezistat mult timp în Cameră şi nici pentru că era homosexual, ci pentru că un fost iubit se răzbunase recent pe el distrugându-i apartamentul din Westminster, înainte de a fi luat de poliţie. Iubiţii nemulţumiţi trăseseră în jos mulţi oameni mai buni decât Marples şi niciun prim-ministru nu i-ar fi dat şansa de a le călca pe urme, oricât ar fi fost de bătătorite. Dar, în ochii doamnei preşedinte, ambiţia lui îl făcea pe Marples omul potrivit care să-i paseze prim-ministrului o minge uşor de lovit şi să le ofere membrilor Camerei o şansă de a reveni la ordine.

— Oare prim-ministrul va fi de acord cu mine, începu Marples, cu un puternic accent muncitoresc londonez (nu-şi pregătise întrebarea în avans, dar avea o idee cum să-şi ajute liderul atacat), că acest partid stă mai bine decât oricare altul când vine vorba de respectul pentru instituţiile acestei ţări şi, în special, cu respectul, dragostea şi devotamentul pentru minunaţii membri ai Casei noastre Regale?

Dar se opri brusc. Acum, că se ridicase în picioare, dintr-odată, nu mai ştia cum să termine. Tuşi, ezită îndelung, expunând un gol într-o armură medievală. Opoziţia sări la atac. Se auziră strigăte de pretutindeni la adresa lui, derutându-l şi mai tare, până când mintea i se blocă complet. Falca i se lăsă în jos şi ochii i se măriră de groaza cuiva care se trezeşte dintr-un coşmar doar ca să constate că visul a devenit realitate şi e gol într-un loc public.

— Minunaţii membri ai Casei noastre Regale, repetă el mai încet.

Un parlamentar al opoziţiei îi dădu lovitura finală, curmându-i suferinţa cu o şoaptă care se răspândi în toate părţile Camerei.

— Mai ales reginele noastre!

Nici măcar cei care erau de partea lui Marples nu putură să-şi reţină rânjetele arogante. Marples văzu un membru al opoziţiei trimiţând în direcţia lui o bezea în batjocură, îşi pierdu încrederea în văzul tuturor şi se lăsă cu un aer jalnic înapoi pe locul lui în timp ce opoziţia ajunse din nou într-o stare de euforie.

Urquhart închise ochii disperat. Sperase că va opri vărsarea de sânge; acum avea nevoie de un bandaj de compresie. Se gândi că l-ar fi aplicat pe gâtul lui Marples.

CAPITOLUL 16

Un rege nu-şi poate cumpăra principiile de la Tesco.
Cum poate să sângereze pentru popor în papuci cu monogramă?

Regele stătea lângă fereastra salonului, cum îi era obiceiul. Se juca stingher cu inelul cu sigiliu de pe mâna stângă şi nu făcu nicio mişcare spre Urquhart. Prim-ministrul fusese lăsat să aştepte pentru o perioadă în limitele politeţii, dar considerabil mai lungă ca de obicei, iar după aceea fu nevoit să străbată întreaga încăpere înainte ca regele să-i întindă mâna. Încă o dată, Urquhart fu surprins de strângerea sa de mână, remarcabil de moale pentru cineva care se mândrea cu condiţia lui fizică. Era un semn de slăbiciune sufletească? Sau un accident de muncă? La îndemnul tăcut al regelui, se aşezară pe cele două scaune de lângă şemineu.

— Maiestatea Voastră, trebuie să încheiem acest conflict deschis.

— Sunt de acord, domnule prim-ministru.

Caracterul neoficial al primelor lor întâlniri fusese înlocuit de o precizie aproape teatrală, care-i făcea să pară doi jucători de şah care-şi aşteptau răbdători rândul la mutarea pieselor. Stăteau la o distanţă de un metru unul de altul, cu genunchii apropiaţi, fiecare aşteptând să înceapă celălalt. În cele din urmă, Urquhart fu nevoit să facă prima mutare.

— Trebuie să vă cer să nu se mai întâmple asta niciodată. Asemenea materiale care emană de la Palat îmi fac sarcina imposibilă. Şi, dacă scurgerea a provenit de la un servitor din Palat, atunci ar trebui să fie disciplinat ca un exemplu pentru alţii în viitor.

— Controlaţi-vă insolenţa!

— Pardon?

— Aţi venit aici să-mi contestaţi integritatea, să sugeraţi că eu sau cineva din personalul meu a lăsat să se scurgă acele documente blestemate!

— Doar nu credeţi că *eu* le-am deconspirat, nu după toată paguba pe care au provocat-o...

— Asta, domnule Urquhart, este politica şi e jocul dumneavoastră, nu al meu. Downing Street e faimoasă pentru scurgerea informaţiilor când serveşte scopurilor ei. Eu nu particip la acest joc!

Regele plecă înainte capul, ca un taur gata să atace, iar tâmplele pleşuve îi luceau din pricina indignării, în timp ce rădăcina osoasă a nasului lui lung şi rupt de mai multe ori ieşea în evidenţă. Strângerea moale de mână fusese înşelătoare. Urquhart remarcă sinceritatea furiei lui şi îşi dădu seama că apreciase greşit situaţia. Roşi şi înghiţi în sec.

— Îmi... cer scuze, Sire. Vă asigur că nu am jucat niciun rol în scurgerea acestor informaţii şi am presupus că, poate, un servitor din Palat...? Am interpretat greşit. Încheieturile mâinilor lui încleştate trosniră din cauza frustrării, în timp ce regele pufni pe nas de câteva ori, lovindu-şi cu mâna genunchiul drept, de parcă ar fi vrut să-şi consume furia şi să-şi recapete controlul. Amândoi rămaseră tăcuţi câteva clipe, adunându-şi gândurile.

— Sire, nu ştiu ce diavol e de vină pentru scurgere şi pentru neînţelegerea noastră.

— Domnule prim-ministru, sunt foarte conştient de datoriile şi restricţiile mele constituţionale. Le-am studiat în profunzime. Un război deschis cu prim-ministrul nu e una dintre prerogativele mele şi nici dorinţa mea. Un asemenea curs al acţiunii poate fi doar dăunător, poate chiar dezastruos, pentru amândoi.

— Paguba deja a fost făcută pentru guvern. După sesiunea de interpelări din această după-amiază, nu mă îndoiesc că ziarele de mâine vor fi pline de articole care vor susţine ceea ce cred că e

opinia dumneavoastră şi vor ataca dur ceea ce vor descrie ca fiind un guvern insensibil şi tiranic. Vor spune că e cenzură.

Regele zâmbi trist, pentru a marca faptul că Urquhart apreciase corect partea de care se plasa opinia publică.

— O astfel de expunere mediatică ne face rău amândurora, Sire. Va pune un obstacol între noi şi va expune acele părţi ale Constituţiei care ar rămâne mai bine în obscuritate. Ar fi o gravă eroare.

— Din partea cui?

— Din partea tuturor. Trebuie să facem tot ce putem ca să evităm asta. Urquhart lăsă declaraţia să plutească în aer în timp ce încercă să judece reacţia bărbatului din faţa lui, dar văzu doar încreţiturile de exasperare din jurul ochilor lui. Trebuie să împiedicăm ziarele să ne saboteze relaţia.

— Ei bine, ce aşteptaţi să fac? Să ştiţi că nu eu am început scandalul public.

Urquhart inspiră adânc pentru a-şi domoli vârful limbii.

— Ştiu, Sire. Ştiu că nu l-aţi început. Dar puteţi să-l opriţi.

— Eu? Cum?

— Puteţi să-l opriţi sau măcar să limitaţi paguba, de aici, din Palat. Secretarul dumneavoastră de presă trebuie să sune la birourile editorilor în această seară ca să le spună că nu există nicio dispută între noi.

Regele dădu din cap în timp ce lua în considerare propunerea.

— Să menţinem ficţiunea constituţională că regele şi guvernul sunt uniţi, nu-i aşa?

— Exact. Şi trebuie să sugereze că speculaţiile din presă pe baza scurgerilor de informaţii au fost greşite, că ciorna nu reprezintă opiniile dumneavoastră. Ar putea să sugereze că discursul a fost pregătit pentru dumneavoastră de un anume consilier?

— Să-mi neg cuvintele?

— Să negaţi că există un dezacord între noi.

— Permiteţi-mi să fiu clar în legătură cu asta. Vreţi să-mi reneg propriile credinţe. Urmă o pauză. Vreţi să mint.

— E mai mult o netezire a crăpăturilor. Pentru a repara paguba produsă...

— O pagubă pe care nu eu am cauzat-o. Nu am spus nimic în public care să conteste poziţia dumneavoastră şi nici nu o să fac asta. Opiniile mele sunt în întregime intime.

— Nu sunt intime când sunt răspândite pe prima pagină a tuturor ziarelor! Urquhart nu-şi mai putu controla exasperarea; câştigarea discuţiei era crucială.

— Asta e problema dumneavoastră, nu a mea. Am discutat despre ideile mele doar cu un mic cerc din familia mea, la cină. Fără servitorii Palatului. Fără jurnalişti. Şi, cu siguranţă, fără politicieni.

— Atunci aţi discutat despre ele.

— În intimitate. Aşa cum trebuie s-o fac, dacă vreau ca sfatul meu pentru guvern să fie de vreun folos.

— Există anumite sfaturi de care guvernul se poate lipsi. Până la urmă, noi suntem aleşi să conducem ţara.

— Domnule Urquhart! Ochii lui albaştri erau aprinşi de indignare, iar mâinile i se albiseră în timp ce strângeau braţele scaunului. Permiteţi-mi să vă aduc aminte că nu aţi fost ales ca prim-ministru, nu de către popor. Nu aveţi un mandat. Până la următoarele alegeri, nu sunteţi mai mult decât un intendent constituţional. Între timp, eu sunt monarh şi am un drept acordat de tradiţie şi de toate cărţile despre legislaţia constituţională scrise vreodată de a mă consulta cu dumneavoastră şi de a vă da sfaturi.

— În intimitate.

— Nu am nicio datorie constituţională de a minţi în public pentru a salva pielea guvernului.

— Trebuie să ne ajutaţi cu editorii.

— De ce?

— Pentru că... Pentru că dacă n-o făcea, Urquhart ar fi eşuat şi ar fi fost distrus din prima rundă a alegerilor anticipate. Pentru că nu puteţi părea că dezbateţi chestiuni politice cu guvernul.

— Nu-mi voi nega propriile opinii. Ar fi ceva o ofensă pentru mine, nu doar ca monarh, ci şi ca simplu cetăţean. Şi nu aveţi niciun drept să-mi cereţi asta!

— În calitatea dumneavoastră de monarh, nu aveţi dreptul la opinii personale, nu în chestiuni sensibile politic.

— Îmi negaţi drepturile de cetăţean? De tată? Cum vă puteţi privi copiii în ochi?

— În asemenea chestiuni nu sunteţi un simplu cetăţean, sunteţi o instituţie constituţională...

— O ştampilă de cauciuc pentru nebunia dumneavoastră? Niciodată!

— ...care trebuie să sprijine în public în toate chestiunile guvernul ales democratic.

— Atunci vă sugerez, domnule Urquhart, să fiţi ales de popor. Spuneţi-le oamenilor că nu aveţi nicio grijă pentru viitorul lor. Spuneţi-le că sunteţi mulţumit să-i vedeţi pe scoţieni îndepărtându-se nemulţumiţi şi disperaţi. Că nu vi se pare groaznic să vedeţi că mii de englezi nu au altă casă decât o cutie de carton într-un pasaj subteran urban infect. Părţi mari din centrele oraşelor noastre sunt zone calamitate, inaccesibile atât poliţiei, cât şi asistenţilor sociali. Spuneţi-le că nu vă pasă de nimic altceva în afară de a umple buzunarele celor care vă susţin. Spuneţi-le toate astea, faceţi-i să vă aleagă şi apoi întoarceţi-vă aici şi daţi-mi ordine. Dar, până atunci, nu voi fi aici pentru dumneavoastră!

Regele se ridică în picioare, propulsat mai degrabă de energia furiei lui incontrolabile decât de intenţia asumată de a pune capăt audienţei. Dar Urquhart ştia că nu avea niciun rost să continue. Regele era neclintit, nu ar fi fost de acord să se plece, cel puţin până când Urquhart ar fi câştigat un scrutin care să-l facă prim-ministru

de drept. Şi, pe când Urquhart ieşi încet din încăpere, realiză că intransigenţa regelui îi făcuse praf orice şansă de a organiza alegerile anticipate şi de a câştiga.

CAPITOLUL 17

Cei care vor să călărească o prinţesă ar trebui să folosească un frâu lung.

Telefonul sună în apartamentele private ale Palatului Kensington. Era trecut de opt seara şi Landless nu se aşteptase s-o găsească pe prinţesă acasă. Soţul ei era plecat în Birkenhead, la deschiderea unei centrale de gaz, şi presupunea că va fi ori cu el, ori în oraş, sărbătorindu-şi libertatea. Dar răspunse chiar ea la telefon.

— Bună seara, Alteţa Voastră Regală. Sunt încântat că vă găsesc.

— Benjamin, ce surpriză plăcută. Părea rezervată, un pic distrată, ca şi cum s-ar fi abţinut să spună ceva. Mă recuperez după o zi solicitantă, petrecută alături de două mii de membri ai Institutului Femeilor. Nu-ţi poţi imagina cât de obosit poţi să fii după ce strângi atâtea mâini şi după ce asculţi atâtea opinii sincere. Sunt în mijlocul unui masaj.

— Atunci îmi cer scuze că vă deranjez, dar am nişte veşti bune.

Îşi petrecuse după-amiaza gândindu-se la cum va reacţiona ea la furorile cauzate de discursul pe care tot ea îl pasase ca urmare a proaspetei lor înţelegeri. Intenţia ei fusese să ilustreze discret integritatea şi grijile profunde ale regelui; nu-i trecuse prin minte că va fi publicat şi habar n-avea de furtuna pe care avea s-o provoace. Ar fi putut să urmeze şi o anchetă oficială. I se făcuse frică?

— Voiam doar să ştiţi că mâine ziarele vor fi pline de articole care-l vor lăuda pe rege. E remarcabil, i-am făcut foarte mult bine. Şi totul pentru că ne-am ocupat de chestiune cum trebuie. Aţi făcut o treabă bună.

Ea se întinse pe masa de masaj în căutarea unui pahar cu şampanie.

— Suntem o echipă grozavă, nu-i aşa, Benjamin?

— Da, doamnă, o echipă grozavă. Ea încă ezita; oare deja stricase înţelegerea? se întrebă Landless. Şi, mă gândeam, am făcut o recalculare. Ştiţi, acum, că am avut şansa să vă întâlnesc şi am văzut cât de eficientă sunteţi, cred că valoarea ajutorului dumneavoastră va fi mai mare decât am considerat la început. Cu încă cincizeci de mii de lire. Cum vi se pare?

— Benjamin, vorbeşti serios? Mi se pare super.

El tresări la tentativa ei de a vorbi în argou, rezultatul unei culturi a consumului permanent de ştiri mondene, reviste de modă şi benzi desenate pentru adulţi. Landless abandonase şcoala la cincisprezece ani şi îşi croise calea prin viaţă împovărat de grosolănia lui, de vorba simplă şi de accentul dur. Cu toate astea, îşi câştigase singur stima de sine, dar fusese un drum greu, pe care nu şi-l dorea pentru cele trei fiice ale lui, care-şi găsiseră drumul în viaţă presărat cu cele mai rafinate oportunităţi educaţionale. Şi de aceea nu-i putea nici înţelege, nici suporta pe cei care, asemenea prinţesei, avuseseră parte de la naştere de toate avantajele, dar îşi băteau joc de ele. Totuşi, ştia că-şi găsise femeia. Chicoti amabil în telefon.

După ce puse receptorul la loc, prinţesa sorbi încă o dată din pahar. Se întrebă dacă se afunda prea tare în povestea asta. Învăţase de multă vreme că niciun membru al Societăţii Regale nu primea nicio masă pe gratis, darămite cincizeci de mii de lire. Se trăgeau sfori pretutindeni peste tot şi bănuia că Ben Landless va trage tare de ele.

— Sunteţi încordată, doamnă.

Ea se rostogoli, prosopul alunecându-i de pe corp în timp ce-şi examină sânii proaspăt întăriţi.

— Brent, uită de muşchii de la umeri. E timpul să te ocupi de femeia din mine.

Locotenentul Brentwood Albery-Hunt, un gardian de un metru şi nouăzeci detaşat la Palat ca ordonanţă personală a prinţesei, o

salută iute şi luă poziţia de drepţi, în timp ce prosopul din jurul lui căzu la podea, iar prinţesa păru că îl inspectează în glumă. Locotenentul ştia din experienţă că prinţesa era un colonel exigent şi că schimbul lui de noapte sub supravegherea ei va fi greu.

CAPITOLUL 18

Scopul alegerilor este să-i separe pe fraieri de restul. Nu şi-l ating întotdeauna. O monarhie ereditară nici nu se mai deranjează să încerce.

Decembrie: săptămâna Crăciunului

— Francis, nu se poate.

— Eu nu numesc miniştri ca să-mi spună că nu se pot face anumite lucruri. Urquhart urla pe dinăuntru. Dar ministrul de Finanţe era insistent şi Urquhart ştia că avea dreptate.

Erau înghesuiţi în colţul unei săli de primire de la sediul partidului, unde greii partidului economiseau bani şi timp sărbătorind Crăciunul şi luându-şi rămas-bun de la un funcţionar care se pensiona după o îndelungată carieră în serviciul public. Funcţionarii erau plătiţi mizerabil, iar condiţiile lor de muncă erau, de obicei, demne de milă şi nimeni nu aştepta de la ei prea multă independenţă în comportament sau în gândire. În schimb, ei se aşteptau, după mulţi ani de serviciu public, să primească recunoaştere sub forma unei invitaţii la petrecerile în aer liber de la Palatului Buckingham, a unei modeste distincţii oficiale sau a unei petreceri de rămas-bun la care miniştrii ocupaţi se adunau să bea vin dulce nemţesc şi să înfulece cârnăciori în timp ce funcţionarul pensionat şi decrepit era sărbătorit. Dar Urquhart fusese convins să participe la astfel de reuniuni, de o doamnă în vârstă, dar exuberantă, care făcea şi servea ceaiul, numită Doamna Stagg. Nimeni nu era destul de vechi în partid ca să-şi amintească de când era femeia acolo. Ceaiul ei era otravă curată, iar cafeaua cu nimic mai bună decât ceaiul, dar simţul ei al umorului trecuse de pompozitatea care-i zăpăceşte frecvent pe politicieni, iar prezenţa ei

energică reuşea de obicei să înveselească până şi cea mai sobră atmosferă. Urquhart se îndrăgostise de ea în urmă cu mai bine de treizeci de ani, ca parlamentar aspirant, pe când privise transfigurat cum ea descoperise un nasture desprins la sacoul lui Ted Heath şi insistase să-l dezbrace pe liderul burlac al partidului până ce acesta rămase în cămaşă, în timp ce ea îi repara haina. Urquhart era conştient că asta era a treia încercare de pensionare a ei, la şaptezeci şi doi de ani, probabil ultima, iar el de-abia aşteptase să scape de treburile oficiale. Dar acest moment nu avea să ţină prea mult.

— Pur şi simplu nu se poate, repetă ministrul. Crăciunul de-abia a intrat în magazine şi recesiunea o să ajungă aici mai devreme decât ne-am aşteptat. Ne putem juca un pic cu statisticile, putem să explicăm o lună sau două că sunt greşite, dar nu vom putea să ascundem absolvenţii care vor inunda piaţa muncii de Paşte. Majoritatea vor merge direct din sala de clasă la coada de ajutor de şomaj şi n-o să putem face nimic în legătură cu asta.

Cei patru bărbaţi care stăteau strânşi unul lângă celălalt, cu capetele plecate, se apropiară, de parcă ar fi trebuit să protejeze un mare secret. Urquhart îl întrebase pe ministru dacă impactul recesiunii putea fi întârziat cu o lună sau două, pentru a câştiga puţin timp. Dar ministrul de Finanţe doar îi confirmase ceea ce deja ştia.

Stamper fu următorul care rosti câteva cuvinte. Erau destule veşti rele.

— Patru puncte, Francis.

— În faţă?

— În spate. Escaladarea situaţiei cu regele ne-a făcut mult rău. Patru puncte şi ne mişcăm în direcţia greşită.

Urquhart îşi plimbă limba de-a lungul buzelor subţiri.

— Dar tu, Algy? Au adus şi tu o găleată cu lături să mi le torni în cap?

Când Urquhart se întoarse spre trezorierul partidului, trebuiră să se strângă mai tare unul lângă altul pentru că specialistul în finanţe avea puţin peste un metru cincizeci şi erau nevoiţi să facă un efort ca să-l audă în salonul plin de zumzetul conversaţiilor. Spre deosebire de ministrul de Finanţe şi de Stamper, acestuia nu i se spusese nimic referitor la planurile pentru alegeri anticipate, dar nu era nici el prost. Când un trezorier e întrebat cum un partid care trăieşte dintr-o descoperire de cont ar putea să strângă zece milioane de lire în grabă, ştie că se pregăteşte ceva. Se uită la ceilalţi cu o figură grăsuţă şi îmbujorată, lungindu-şi gâtul cât să-i poată vedea.

— Nu se poate. Atât de repede după alegeri şi imediat după Crăciun, chiar înainte de-a intra în recesiune... N-aş putea să strâng zece milioane de lire tot anul, darămite într-o lună. Să fim realişti, de ce ar vrea cineva să împrumute atâţia bani unui partid cu o majoritate slabă care va fi şi mai slabă?

— Ce vrei să spui? întrebă Urquhart.

— Îmi pare rău, Francis, îi explică Stamper. Mesajul te aşteaptă probabil pe birou. Freddie Bancroft a murit în dimineaţa asta.

Urquhart cântări vestea cu privire la dispariţia colegului de prin zona lui. Nu era chiar o surpriză. Bancroft fusese un cadavru politic de ani buni şi era timpul să-i vină rândul.

— Păcat, cu cât a câştigat? Urquhart făcu un efort pentru a lăsa o pauză între cele două gânduri. Ştiau cu toţii ce îl preocupa, anume că titlurile dramatice din presă cu privire la alegerile locale aveau obiceiul de a crea o nouă stare la nivel naţional, de obicei împotriva guvernului, ceea ce ducea la sacrificarea ritualică a candidatului partidului aflat la guvernare.

— Nu destul de mult.

— La naiba!

— O să pierdem. Şi cu cât întârziem mai mult, cu atât mai rău va fi.

— Primele mele alegeri locale ca prim-ministru. Nu-o să fie o recomandare grozavă pentru mine, nu-i aşa? Speram să fiu locomotiva care conduce partidul, nu să fiu strivit sub roţile ei.

Deliberările fură întrerupte de un tânăr cu faţa pământie, îmbrăcat într-un costum foarte şifonat şi cu o cravată strâmbă. Ezitase să întrerupă ceea ce era, în mod clar, o discuţie foarte intimă, dar această ezitare fusese înăbuşită de vinul Liebfraumilch şi de un pariu făcut cu o secretară zveltă care pusese la bătaie un loc în patul ei contra timidităţii lui.

— Mă scuzaţi, tocmai m-am alăturat departamentului de cercetare al partidului. Pot să vă cer un autograf? Întinse o bucată de hârtie şi un stilou murdar între grupul de miniştri şi grei ai partidului.

Aceştia aşteptară ca Urquhart să facă o mişcare, să ordone ca tânărul să fie pedepsit pentru obrăznicia lui şi dat afară pentru imprudenţa lui. Dar Urquhart zâmbi, acceptând cu bunăvoinţă întreruperea.

— Vezi, Tim, cineva mă vrea! Mâzgăli pe hârtie. Şi care sunt ambiţiile tale, tinere?

— Vreau să fiu ministru de Finanţe, domnule Urquhart.

— Postul e ocupat! insistă ministrul de Finanţe.

— Deocamdată... îl avertiză prim-ministrul.

— Încearcă în Brunei, adăugă Stamper pe un ton mai puţin frivol.

Veselia spori când bucata de hârtie porni să circule, dar, după ce gluma se fâsâi şi tânărul se retrase în direcţia secretarei foarte îmbujorate, Urquhart se trezi holbându-se în ochii lipsiţi de umor şi intransigenţi ai lui Stamper. Spre deosebire de ceilalţi, ei doi ştiau cât de importante erau alegerile anticipate. Dacă recesiunea şi descoperirea de cont erau ca nişte ştreanguri în jurul gâturilor lor, atunci vestea alegerilor locale venise ca sunetul trapei care-şi începea alunecarea finală. Trebuia să existe o ieşire sau...

— Crăciun fericit, Tim!

Stamper spuse aceste cuvintele oftând de parcă tocmai începea o noapte arctică veşnică.

— Nu anul ăsta, Francis. Nu se poate. Trebuie să accepţi. Nu acum, nu după povestea cu regele. Pur şi simplu, nu se poate.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 19

Anul Nou

Palatul Buckingham
31 decembrie

Dragul meu fiu,

Astăzi se împlineşte primul meu an ca rege şi am numai presimţiri rele.

Noaptea trecută am avut un vis. Eram într-o cameră, toată albă şi neclară, cum sunt lucrurile câteodată în vise, cred că într-un spital. Stăteam lângă o baie, albă ca toate celelalte lucruri, în care două asistente îl spălau pe tatăl meu, bătrân şi slab, cum era înainte de a muri. Îl tratau cu nesfârşită blândeţe şi grijă, lăsându-l să plutească în apa caldă; era împăcat şi aşa eram şi eu. Am simţit un calm şi o seninătate cum n-am mai simţit de multe luni.

Apoi apăru altă asistentă. În braţe purta ceva înfăşurat. Un copil. Pe tine! Înfăşurat într-un şal alb. Dar chiar când mi-am întins mâinile nerăbdător spre tine, asistenta şi celelalte două care-l îngrijeau pe tata au dispărut. Te-am luat în braţe, dar tata a rămas fără sprijin pentru a pluti şi s-a scufundat dintr-odată în cadă, iar capul i-a picat sub apă cu ochii închişi. Am întins o mână spre el, dar atunci mi-ai scăpat din braţe. Ca să-l ajut pe el, ca să-l salvez, a trebuit să te las pe tine să cazi. Nu puteam să vă salvez pe amândoi. N-am avut decât o clipă ca să mă hotărăsc, el se îneca, tu îmi căzuseai din braţe... Apoi m-am trezit.

Totul mi-a fost foarte clar. Familia Regală simbolizează continuitatea dintre trecut şi viitor; ceea ce nu mai cred că e posibil. Un rege poate să se agaţe de trecut, de tradiţii, de ruine. Sau poate alege să-şi întindă mâinile spre viitor, cu toate incertitudinile, pericolele şi speranţele lui. Trebuie să alegem.

Mă aflu la o răscruce, atât ca om, cât şi ca monarh. Ştiu că sunt foarte iubit, dar nu mă bucur de asta. Când această popularitate e afirmată, în parte, pe cheltuiala prim-ministrului, nu poate aduce nimic bun. Domnul Urquhart e un om foarte hotărât şi, cred, fără scrupule. Cere să aibă drept exclusiv asupra viitorului – poate orice prim-ministru ar face asta –, dar el o face fără reţineri. Totuşi, dacă eu nu pot lua parte la construirea viitorului, fie ca om, fie ca monarh, atunci nu am bărbăţie, nu am suflet, nu am nimic.

Nu voi căuta confruntarea pentru că, în cele din urmă, voi pierde. Dar nu voi deveni doar un figurant mut pentru un guvern lipsit de scrupule şi de înţelepciune. Urmăreşte atent cum se va desfăşura această mare dispută. Şi învaţă, pentru că va veni şi vremea ta.

Devotatul tău
Tată

CAPITOLUL 20

În politică nu e important să poţi recunoaşte pe toată lumea. Dar e important să fii recunoscut de toţi.

Trebuia să fie un bal mascat de Anul Nou, dar Stamper refuzase să coopereze. Pentru prima dată în cariera lui politică, oamenii începuseră să-l recunoască, să facă toate acele mişcări linguşitoare care-i sugerau că era important şi era doar vina lor dacă se plictiseau când vorbeau cu el. Nu voia nici în ruptul capului să ascundă totul în spatele unei măşti ridicole, doar ca să facă pe plac gazdei. Doamna Susan „Deccy" Kassar era soţia directorului general al BBC. Acesta îşi petrecuse tot anul încercând să se asigure că bugetul tot mai sărac al corporaţiei pe care o conducea era suficient cât să-i acopere obligaţiile, în timp ce ea şi-l petrecuse plănuind cum să-i distrugă jumătate din salariu dintr-odată cu ocazia renumitei şi monumentalei petreceri din ajunul Anului Nou. Pe cât de extravagantă era organizarea evenimentului, pe atât de selectă era lista oaspeţilor, alcătuită pe computer pe parcursul anului, pentru ca doar cei mai puternici şi mai faimoşi membri ai elitei să fie incluşi. Se spunea că nu era destul să fii un maestru al spionajului sau un jefuitor de bănci ca să participi, trebuia să fii prins şi identificat public ca atare, preferabil de BBC. Stamper fusese invitat doar după a doua numărătoare. „Deccy" – numită astfel după decolteul pentru care era în mod justificat celebră, din adolescenţă până la primul dintre cei trei soţi ai ei – hotărâse că invitarea lui fusese o greşeală imediat ce-l văzu pe Stamper venind îmbrăcat într-un smoching banal. Ea avea o pasiune pentru balurile mascate care-i ascundeau ochii şi îi permiteau să fie într-o căutare continuă de victime mai faimoase, în timp ce atenţia totală a oaspeţilor se concentra pe decolteul ei. Nu-i păsa de rebelii de la

petrecerea ei, mai ales de cei care-şi ungeau părul. Pe Stamper îl confundase intenţionat şi cât se poate de public cu un actor de seriale de televiziune care ieşise recent dintr-o clinică de dezalcoolizare, în timp ce în intimitate se jură să nu-l invite la petrecerea de anul următor dacă până atunci nu ajungea măcar ministrul Afacerilor Interne. În scurt timp plecă în căutarea unei victime mai cooperante, fluturându-şi masca cu agresivitate ca să-şi croiască drum prin mulţime.

Mai era puţin până la miezul nopţii când Stamper recunoscu silueta amplă a lui Bryan Brynford-Jones sub faldurile uniformei Cavalerului Vesel şi îi ieşi înainte.

— Tim! Mă bucur să te văd!

— Bună, BBJ. Nici nu te-am văzut.

— Asta ar merge în ziar. Preşedintele partidului vine deghizat ca o fiinţă umană.

— Ar merita măcar o menţiune pe prima pagină.

— Nu şi dacă vinzi informaţia, bătrâne. Scuze, am uitat. Scurgerea de informaţii nu e o expresie favorită a guvernului în momentul ăsta.

Ceilalţi oaspeţi se distrau pe seama schimbului de replici, dar Stamper avu o puternică senzaţie că nu era preferatul publicului. Nu era o senzaţie care-i plăcea. Îl trase pe editor într-o parte.

— Apropo de scurgeri, bătrâne prieten, spune-mi. Cine-a fost nemernicul care-a sifonat discursul regelui? Întotdeauna m-am întrebat asta.

— Şi o să te mai întrebi. Ştii că un jurnalist nu-şi poate dezvălui sursele. Brynford-Jones chicoti răutăcios, dar râsul lui părea oarecum anxios.

— Da, bineînţeles. Dar ancheta noastră informală s-a împotmolit, până după Crăciun nu avem nicio şansă. Asta e doar între prieteni. Prieteni foarte apropiaţi, ţine mine. Cine-a fost?

— Niciodată! Secret profesional, să ştii.

— Mă pricep la secretele profesionale. Sau ai uitat?

Editorul părea perplex.

— Uite, Tim, te ajut în orice fel pot, ştii asta. Dar sursele... sunt bijuteriile coroanei. Integritate jurnalistică şi toate celelalte.

Ochii negri ai lui Stamper ardeau strălucitor. Avea pupilele mici, aproape nefireşti, şi-i dădeau lui Brynford-Jones impresia că îl sfredeleau.

— Doar ca să nu ne înţelegem greşit, BBJ... început Stamper, dar gălăgia din jurul lor se transformă în aşteptare tăcută când o voce de la radio anunţă că urma să bată clopotele din Big Ben. Stamper trebui să-şi coboare vocea până la o şoaptă, dar nu atât de jos încât Brynford-Jones să fie sigur că nu-l auzeau şi alţii. Integritatea vine în multe forme şi mărimi, dar nu în mărimea ta şi nu pe geamul unei băi deschise. Nu face pe nevinovatul cu mine.

Urmă o tăcere de mormânt când roţile marelui ceas începură să se întoarcă şi să se angreneze. Editorul se agită jenat.

— Adevărul e că nu pot fi sigur. Pe bune. *Chronicle* l-a obţinut primul. Noi am preluat povestea pe parcurs.

— Dar...

Brynford-Jones îşi aruncă agitat privirea peste tot prin cameră, fără să se oprească. Sunetul de început al clopotelor îi acoperi parţial vocea. Nemernicul nu avea de gând să renunţe.

— Dar articolul a fost scris de corespondentul lor la Curte, au contacte bune la Palat. Când ne-am interesat pe Downing Street şi în alte departamente ale guvernului, ni s-a răspuns doar cu ţipete jignite şi confuzie.

— Şi de la Palat?

— Nimic. Nici negare, nici indignare. Dar nici confirmare. Am vorbit cu omul de presă al regelui, Mycroft. Mi-a spus că va verifica şi îmi va răspunde dacă va putea, dar n-a făcut-o. Ştia că vom fi nevoiţi să publicăm totul dacă nu ne dădea o dezminţire fermă.

— Aşa.

— A venit de la Palat. De la rege sau de la unul dintre oamenii lui veseli. Ar fi putut să oprească ştirea. N-au făcut-o. Omul de presă transpira, ştergându-şi fruntea rozalie cu o batistă pe care o vârâse între volanele din dantelă ale mânecii lui de cavaler. Doamne, Tim. Nu ştiu sigur.

Se auziră clopotele Big Benului şi în cameră răsună din nou ecoul petrecerii. Stamper se aplecă mai aproape, fiind nevoit să strige în urechea celuilalt.

— Mi-ai spus doar nişte bârfe şi integritatea ta e intactă. Vezi ce uşor a fost, bătrâne prieten? Stamper strânse tare braţul editorului, cu o forţă surprinzătoare pentru cineva care părea atât de mic şi de palid.

— Pace şi prosperitate pentru toţi oamenii, nu-i aşa, Tim?

— Nu fi prost.

Într-un bar aflat la nu mai mult de trei kilometri de petrecerea doamnei Susan, Mycroft întâmpina şi el Noul An. Ar fi fost uşor, prea uşor, să fi fost deprimat. În acel moment al anului era singur. Kenny era plecat. Casa lui era goală şi mohorâtă. Dar Mycroft nu-şi plângea de milă. Din contră, se simţea mai bine, mai împăcat cu el însuşi şi mai curat decât îşi amintea să se fi simţit vreodată. Aceste sentimente îl surprindeau şi pe el însuşi, dar nu exista nimic mai murdar decât a face sex prefăcându-te că e dragoste când, de fapt, nu exista niciun pic de dragoste la mijloc şi îşi dădu seama că se simţise murdar în toată viaţa lui de om căsătorit. Cu Kenny se simţise luat prin surprindere, uimit de unele dintre lucrurile pe care el îi ceruse să le facă, dar complet neîntinat. Se plimbase prin apartamentul lui Kenny toată după-amiaza, citindu-i cărţile poştale, ascultându-i discurile, lipăind în papucii lui de casă şi îmbrăcat cu unul dintre puloverele lui preferate, încercând fie aproape de el în orice fel putea. Nu fusese niciodată îndrăgostit şi era prea bătrân pentru asta, dar simţea pentru Kenny ceea ce nu mai simţise pentru nici o altă persoană. Nu ştia dacă era dragoste, dar, la naiba, măcar

simţea o recunoştinţă imensă pentru ceea ce-i dăruia Kenny, pentru înţelegerea lui, pentru că-l îndrepta! Îl îndrepta! Mycroft zâmbi în timp ce se amuza de propria-i glumă.

Dorinţa de a rămâne cumva în legătură cu Kenny în ajunul Anului Nou îl conduse înapoi la locul în care se întâlniseră. De data asta, clubul era arhiplin, cu toate luminile licărind şi cu un DJ cu mustaţa vopsită mov pentru petrecere, care ţinea un ritm constant în discotecă. Se propti liniştit în colţ, bucurându-se de spectacol. Trei tineri foarte atletici ofereau un adevărat spectacol pe ringul de dans, făcând ceva cu nişte baloane, ceva care presupunea să se dezbrace de aproape toate hainele, iar „lucrurile nu se vor opri aici", cum promise DJ-ul entuziasmat. Mycroft se temuse că-l va deranja cineva, că va încerca să-l agaţe – „poponarii sunt nişte curve", îl tachinase Kenny o dată. Nu ştia dacă va putea face faţă la aşa ceva, dar nu încercă nimeni să-l abordeze. Era împăcat cu el însuşi şi cu sticla lui de bere mexicană cu o felie de lămâie verde şi, oricum, se gândi Mycroft, probabil era cu zece ani mai bătrân decât oricine din acel bar. Bunicul merita să fie lăsat un pic în pace.

Pe parcursul serii, nivelul zgomotului crescu şi publicul se animă. Bărbaţii făceau coadă ca să-şi facă fotografii provocatoare cu una dintre vedetele spectacolului de pe ringul de dans, un travestit care urma să urce pe scenă pentru cabaretul de după miezul nopţii. În partea cea mai îndepărtată a sălii, prea departe ca el să poată vedea prea bine, bărbaţii dispăreau în mulţimea de pe ringul de dans şi reapăreau după câteva minute, încinşi şi îmbujoraţi, adesea cu hainele şifonate. Presupuse că nu i-ar fi plăcut să afle tot ce se petrecea sub laserele stroboscopice ale discotecii, hotărând că era mulţumit cu ignoranţa lui. Erau uşi pe care nu era încă pregătit să le deschidă.

Miezul nopţii se apropia. Era tot mai aglomerat. Toată lumea se înghiontea, dansa, fura săruturi, aştepta. Radioul era pornit. Big Ben. Un bărbat era deja copleşit, lacrimile-i curgeau în cascadă pe

obraji şi pe tricou, dar era evident că erau lacrimi de fericire. Atmosfera era caldă şi emoţionantă, căci peste tot în jurul lui cupluri de bărbaţi se ţineau de mână. Şi-l imagină pe Kenny. Apoi bătu ora, începură uralele şi tot barul explodă într-o confuzie de baloane, panglici, *Auld Lang Syne* şi îmbrăţişări pasionale. Zâmbi mulţumit. Îmbrăţişările deveniră repede mai puţin romantice şi mai libertine când toată lumea începu să sărute pe toată lumea într-un joc de buze muzicale. Unu sau doi îşi încercară norocul cu Mycroft, dar, cu un zâmbet, le făcu un semn timid să plece. Zări o altă umbră lângă el, aplecându-se pentru un sărut, un bărbat corpolent cu vestă de piele, care puse o mână pe umărul lui Mycroft, cealaltă fiind ataşată de un tânăr cu înfăţişare bolnăvicioasă şi cu o iritaţie urâtă de la bărbierit.

— Nu cumva te cunosc?

Mycroft încremeni. Cine naiba putea să-l cunoască acolo?

— Nu-ţi face griji, bătrâne. Nu trebuie să te sperii atât de tare. Mă numesc Marples, Tony Marples. Doamna Clarissa pentru prieteni. Ne-am întâlnit la petrecerea în aer liber de astă-vară. Evident, nu mă recunoşti în rochiţa mea de petrecere.

Începuse să-şi amintească. Faţă aia. Firele de barbă de pe pomeţi pe care uita să le radă de obicei. Buzele groase şi dintele strâmb din faţă, transpiraţia adunată de-a lungul adânciturii din bărbie. Îşi aminti.

— Nu cumva eşti...?

— Deputat de Dagenham. Iar tu eşti Mycroft, secretarul de presă al regelui. Nu ştiam că eşti fetiţă de-a noastră.

Tânărul cu coşuri arăta de aproape şaisprezece ani şi avea pete galbene şi urâte pe dinţi. Lui Mycroft i se făcu rău.

— Nu-ţi face griji, bătrâne. Nu sunt de la *Ştirile Bulangiilor* sau ceva de genul ăsta. Dacă vrei să te ascunzi, secretul tău teribil şi murdar e în siguranţă cu mine. Solidaritate între surori, nu-i aşa? La mulţi ani! Un gâlgâit se auzi din adâncul gâtului lui Marples, ceea

ce trecu drept un chicotit, şi se aplecă să-l sărute pe Mycroft. Când două buze groase şi umede se întinseră spre el, Mycroft ştiu că era pe punctul de a vomita şi sări disperat, împingându-l pe parlamentar la o parte în timp ce se repezi spre uşă.

Afară ploua cu găleata, iar el îşi lăsase paltonul de mohair înăuntru. Îngheţa şi avea să fie ud leoarcă în scurt timp. Nu mai conta. Pe când se chinuia să scape de gustul scârbos şi să-şi cureţe plămânii cu aer proaspăt, se hotărî că paltonul era ultima lui grijă. Decât să se întoarcă să-l ia şi să dea peste creaturi ca Marples înăuntru, prefera să moară de pneumonie.

CAPITOLUL 21

Maiestatea Sa e genul de om a cărui singură activitate mintală constă în a trage concluzii pripite. O viaţă de mormăieli şi marmeladă. Dar, dacă ne-am descotorosi de el, ce chip am mai pune pe toate cănile?

Ea îi studie faţa cu atenţie. Îşi pierduse luminozitatea şi energia. Ochii i se lăsaseră, păreau mai bătrâni, fruntea înaltă era brăzdată de riduri, buzele erau uscate şi lipsite de elasticitate, falca îi era încordată. Atmosfera – încărcată de fum de ţigară.

— Ajungi aici crezând că vei remodela lumea după placul tău. Dar ce se întâmplă e că se strânge în jurul tău până când simţi că nu mai ai nicio scăpare. Îţi aminteşte că eşti muritor.

Nu mai era un prim-ministru, o figură elevată deasupra tuturor. Tot ce vedea ea era un om ca oricare altul, cu o grămadă de probleme pe umerii lui.

— Doamna Urquhart nu-i aici...?

— Nu, răspunse el gânditor, iar apoi păru să realizeze că ar fi putut să lase o impresie greşită. Ridică privirea spre ea din paharul cu whisky. Nu, Sally. Nu e vorba de asta. Nu e niciodată chiar aşa.

— Atunci ce-i?

Ridică din umeri încet, de parcă îl dureau sub povara nevăzută.

— În mod normal, nu sunt predispus la îndoieli. Dar sunt vremuri în care tot ce-ai plănuit pare să-ţi alunece ca nisipul printre degete, cu cât strângi mai tare, cu atât mai eluziv şi mai intangibil devine. Aprinse încă o ţigară, aspirând fumul dens cu poftă. Au trecut cele două săptămâni, cum se spune.

O privi tăcut pentru un lung moment prin ceaţa rece şi albastră care plutea ca tămâia într-o catedrală. Stăteau în cele două fotolii de piele din biroul lui, era trecut de zece şi camera lui era întunecată,

cu excepţia luminii celor două lămpi standard, care părea să se întindă şi să-i îmbrăţişeze, formând o mică lume doar a lor şi separându-i de ce zăcea în întunericul de dincolo de uşă. Ea îşi dădu seama că el băuse câteva whisky-uri.

— Sunt recunoscător că-mi distragi atenţia.

— Ţi-o distrag de la ce?

— Eşti o adevărată femeie de afaceri!

— Sau o ţigancă. Francis, ce te deranjează?

O privi fix cu ochii roşii, întrebându-se câtă încredere putea avea în ea, încercând să pătrundă adânc în mintea ei pentru a descoperi ce gânduri se ascundeau sub aparenta ei modestie. Nu descoperi nicio urmă de sentimentalism feminin, doar tenacitate şi duritate. Se pricepea bine, foarte bine, să ascundă cele mai intime gânduri şi sentimente. În privinţa asta semănau. Îşi umplu încă o dată plămânii cu nicotină; până la urmă, ce avea de pierdut?

— Voiam să organizez alegeri anticipate în martie. Acum nu mai vreau. Nu se mai poate. Probabil totul se va termina cu un dezastru. Şi Dumnezeu să-l ocrotească pe rege.

Nu-şi putea ascunde amărăciunea, nici angoasa autentică din aceste cuvinte. Se aşteptase ca ea să fie luată prin surprindere de revelaţia planurilor lui, dar nu părea să fie mai emoţionată decât s-ar fi aflat în faţa unei reţete noi.

— Francis, regele nu poate candida la alegeri.

— Nu, dar opoziţia merge în umbra lui, care se dovedeşte a fi extraordinar de lungă. Suntem cu... cu opt puncte în urmă? Şi asta din cauza unui naiv care taie panglici.

— Şi nu te poţi descurca cu opoziţia fără să te iei de rege?

Făcu un semn afirmativ din cap.

— Atunci care-i problema? Înainte de Crăciun voiai să te dai la el.

O privi trist.

— Voiam să-l reduc la tăcere, nu să-l măcelăresc. Şi am pierdut. Îţi mai aminteşti? Din cauza unui simplu discurs idiot. Dar acum cuvintele lui au devenit arme pe câmpul bătăliei parlamentare şi nu pot să le discreditez fără să-l discreditez pe rege.

— Nu trebuie să-l omori, trebuie doar să-i distrugi popularitatea. O persoană publică e populară doar atât timp cât stă bine în sondajele de opinie, iar astea se pot aranja. Cel puţin o vreme. N-ar fi de ajuns pentru tine?

Luă încă o gură de whisky, holbându-se fix la corpul ei.

— Of, ţiganco, ai foc în piept. Dar deja m-am luat de el o dată şi am pierdut. Nu-mi pot permite să pierd şi a doua oară.

— Dacă ceea ce spui despre alegeri e adevărat, mi se pare că nu-ţi permiţi să nu te iei de el. E doar un om, insistă ea.

— Nu înţelegi. Într-un sistem ereditar, omul e totul. Voi, americanii, vă credeţi toţi George Washington. O desconsidera, adâncit în paharului lui.

Ea îi ignoră sarcasmul.

— Te referi la acel George Washington care a ajuns bătrân, puternic, bogat – şi a murit în patul lui?

— Un monarh e un mare stejar sub care ne adăpostim cu toţii...

— Washington tăia copaci când era mic.

— Un atac la adresa monarhiei va transforma electoratul într-o mulţime pusă pe linşaj. Vor atârna trupuri – mai ales pe al meu – de cele mai înalte crengi.

— Dacă nu tai copacul cu tot cu crengi.

Erau implicaţi într-un duel verbal, lovitură şi blocaj, blocaj şi lovitură, răspunsuri automate, folosind tăişul intelectului lor. Abia atunci se opri Urquhart să reflecteze, o privi de jos până sus şi simţi cum tensiunea începea să se scurgă din el, cum malţul începea să dizolve cioburile de gheaţă dinăuntru. Ea îi simţi privirea rătăcindu-i pe glezne, pe genunchi, admirându-i talia. Apoi zăbovi pe sânii ei, o, şi cum zăbovi, dând jos strat după strat, iar ea ştia că

relaxarea fusese deja înlocuită de o nouă încordare interioară. Se transforma, din victimă devenea vânător. Simţul îndrăznelii şi al autorităţii revenea în el, în timp ce energia ideilor noi începu să-i curgă prin vene şi să şteargă ridurile de deznădejde care se îngrămădiseră în jurul ochilor. În mica lor lume cu fotolii, Urquhart începu să se ridice deasupra necazurilor lui şi să simtă din nou că deţinea controlul. De parcă era înapoi în Chesterfieldul lui. Când, în cele din urmă, gândurile lui îşi terminară călătoria pe corpul ei şi ochii li se întâlniră, ea zâmbi, un pic batjocoritor, mustrător, dar nu descurajator. Corpul ei fusese masat de imaginaţia lui şi răspunsese. El se lumină.

— Să mă lupt cu monarhul ar fi...

— Necorespunzător din punct de vedere constituţional? Îl provoca.

— E o politică proastă. Cum am învăţat pe pielea mea. Discursul i-a oferit regelui un avantaj şi nu-mi pot permite să mă pun în postura unei dispute publice cu el... Îşi arcui o sprânceană, într-un mod minunat de expresiv. Ea nu mai văzuse niciodată o sprânceană care să exprime atâta pasiune. Dar poate că ai dreptate. Dacă nu mi se permite să fiu nobil, atunci o să fiu josnic. Era viu din nou şi simţea din nou speranţă şi furnicături de energie, iar ea le simţea la el, de asemenea. Monarhia ereditară este o instituţie care sfidează orice logică. Opiul pe care-l presărăm maselor din când în când ea să le liniştim, să le umplem piepturile de mândrie şi de respect, pentru a primi loialitatea lor fără să ne pună prea multe întrebări.

— Nu asta înseamnă tradiţia?

— Dar, odată ce încep să pună întrebări cu privire la sistemul ereditar, rămân puţine argumente logice care să-l susţină. Endogamia şi izolarea, palatele şi privilegiile princiare. Nu sunt lucruri care aparţin lumii moderne. Sau o dezbatere despre cei defavorizaţi. Bineînţeles, n-aş putea fi văzut conducând un asemenea atac. Dar, dacă un asemenea atac ar fi organizat...

— Regele e mort! Trăiască prim-ministrul!

— Nu, mergi prea departe! Vorbeşti de revoluţie. Dacă începi să tai cel mai mare copac din pădure, nu se ştie cât de mulţi vor cădea împreună cu el.

— Dar poate că asta nu e necesar, continuă ea urmându-i gândul. Poate trebuie doar să-l tai până la o anumită dimensiune. Ca să nu mai aibă opoziţia o umbră sub care să se poată ascunde.

— Să nu mai aibă crengi pe care să mă linşeze.

— Fără scoarţă regală? zâmbi ea.

— Poţi să spui şi aşa. El dădu din cap în semn de apreciere.

— Nu-i mai tăiem capul... ci îi tăiem membrele?

— *Tu* ai putea să spui asta, Sally. Dar, ca prim-ministru, eu nu pot comenta.

Îşi întinse mâinile larg în timp ce amândoi începură să râdă. Ei i se păru că aude sunetul făcut de un topor în timp ce era ascuţit cu grijă.

— Te gândeşti la anumite membre?

— Iubita noastră Familie Regală are multe ramuri. La unele e mai uşor de ajuns decât la altele.

— Regele şi neamul lui, făcuţi de ruşine, hărţuiţi şi în defensivă. O lumină de reflector cercetând colţurile întunecate ale Palatului. Poleiala dată jos de pe el şi de pe cuvintele lui, motivele lui discreditate. Şi totul sprijinit de un sondaj de opinie sau două? Întrebările potrivite, nu-i aşa?

Brusc, faţa lui deveni rigidă. Se aplecă peste ea şi îşi puse mâna cu fermitate deasupra genunchiului ei. Mult deasupra genunchiului faţă de cât era permis. Degetele îi erau rigide din cauza tensiunii şi simţi mirosul whisky-ului din respiraţia lui.

— Doamne, dar va fi periculos. Ne vom lupta cu sute de ani de istorie. O ceartă în culise din cauza unui simplu discurs m-a lăsat umilit. Dacă se va ajunge la o luptă publică între mine şi rege, nu va

exista nicio cale de întoarcere. Dacă voi pierde, va fi sfârşitul meu. Şi al tuturor celor care au fost de partea mea.

— Dar, dacă nu faci alegeri în martie, vei muri oricum. Îşi puse mâna pe mâna lui, încălzind-o cu blândeţe, îndepărtându-i tensiunea cu palma şi cu mângâierea degetelor ei, venindu-i în întâmpinare.

— Ţi-ai asuma asemenea riscuri? Pentru mine?

— Doar spune „te rog", Francis. Ţi-am mai spus, tot ce vrei. Totul. Doar spune „te rog". Îi întoarse mâna cu palma în sus şi începu s-o mângâie cu vârfurile degetelor. Nasul îi tremura. Şi acum ştii să spui „te rog", nu-i aşa?

El întinse cealaltă mână pentru a potoli senzualitatea degetelor ei. Relaţia lor nu putea fi doar profesională, nu dacă s-ar fi aruncat cu toată forţa asupra regelui. Erau prea multe în joc. Ştia că trebuia să facă angajamentul ei mai profund, mai personal, s-o lege de el.

— Funcţionarii statului sunt dincolo de uşă. Şi nu e încuiată...

Ea îşi dădu jos ochelarii şi îşi scutură părul. Strălucea aidoma cerului înstelat la miezul nopţii, în lumina felinarelor.

— Viaţa e plină de riscuri, Francis. Mi se pare că riscurile fac viaţa plăcută.

— Fac viaţa plăcută?

— Anumite părţi ale ei. Francis, ce riscuri eşti pregătit să-ţi asumi?

— Cu regele? Cât se poate de puţine. Cu tine...?

Şi deja era în braţele lui.

CAPITOLUL 22

Dacă trebuie să aleg între curaj, nebunie şi laşitate, daţi-mi voie să aleg banii de fiecare dată.

Lui Urquhart nu-i plăcea opera, dar faptul că era prim-ministru îl implica în multe lucruri care nu-i plăceau. Trebuia să frecventeze „abatorul" de două ori pe săptămână pentru sesiunea de interpelări. Trebuia să fie afabil cu preşedinţii aflaţi în vizită, cu feţe negre zâmbitoare care se autointitulau luptători pentru eliberarea coloniilor şi îşi aduseseră ţările în sărăcie şi sub dictatură, despre care Urquhart îşi amintea că în tinereţe nu fuseseră decât nişte criminali cu sânge-rece. Trebuia să asculte cum uşa din faţă a aşa-zisului apartament privat de pe Downing Street, uşa fără încuietoare, sărea din ţâţâni în timp ce funcţionarii de stat îi aduceau în cascadă tot mai multe cutii roşii şi documente ministeriale. Descoperise că, în calitate de prim-ministru, nu avea unde să se ascundă.

Mortima insistase să meargă la premiera unui spectacol de operă şi fusese atât de insistentă, că el fusese nevoit să cedeze, chiar dacă nu avea ureche muzicală pentru Janacek sau pentru coruri de patruzeci de voci care păreau hotărâte să cânte de pe patruzeci de partituri diferite, toate în acelaşi timp. Mortima stătea transfigurată, cu toată atenţia îndreptată spre tenorul care se lupta să-şi aducă înapoi iubita de pe tărâmul morţii. „Ca un lider al Partidului Liberal", se gândi Urquhart.

Stamper îl încurajase şi el să vină şi le făcuse rost de loja privată. „Merită să te întâlneşti cu oricine-şi permite trei sute de lire pentru un loc în lojă", spusese. Aranjase cu conducerea operei, căreia îi oferise la schimb o invitaţie pe Downing Street, peste o săptămână, pentru toţi patronii operei, o scrisoare vagă privind sprijinul

acordat pe viitor artelor şi un telefon prin care opera solicita bani, contra publicităţii cu ocazia prezenţei lui Urquhart la spectacol. În lojă se mai afla Alfredo Mondelli, un bărbat cu o faţă ca un bec, rotundă, solidă, numai oase fără păr, cu ochi bulbucaţi de parcă papionul costumului lui de seară îl strângea de gât. Omul de afaceri italian era aşezat, împreună cu soţia lui, chiar lângă Stamper şi soţii Urquhart – judecând după agitaţia care se auzea din direcţia lui, şi el era la fel de plictisit. Timp de câteva minute nesfârşite, Urquhart încercă să-şi distragă atenţia de la muzică cu procesiunea de siluete feminine aurite care urmăreau heruvimii din ghips din jurul tavanului boltit, în timp ce lângă el scârţâitul scaunului lui Mondelli devenea tot mai persistent. Când, în cele din urmă, veni pauza, fu o uşurare pentru toţi; Mortima şi doamna Mondelli, evident euforice, se grăbiră la toaletă, permiţându-le celor trei bărbaţi să se retragă cu o sticlă de Bollinger vechi.

— E păcat să strici afacerile cu atât de multă plăcere, nu credeţi, domnule Mondelli?

Italianul îşi frecă fesele şi coapsele ca să le readucă la viaţă.

— Domnule prim-ministru, când Dumnezeu a împărţit darurile şi a ajuns la mine, nu prea a mai avut de dăruit simţul aprecierii muzicale. Engleza lui era foarte bună, pronunţarea lentă şi distinctă, în stilul bistrourilor din Soho.

— Atunci, haideţi să ne asigurăm că o să folosim bine pauza, înainte să fim cufundaţi în altă doză de cultură. Să trecem direct la treabă. Cum pot să v-ajut?

Italianul dădu din cap recunoscător.

— După cum cred că v-a spus domnul Stamper, sunt mândru să fiu unul dintre principalii producători de bunuri prietenoase cu mediul din ţara mea. Sunt Domnul Verde pentru jumătate din Europa. Angajez zeci de mii de oameni, comunităţi întregi depind de afacerea mea. Un mare institut de cercetare din Bologna a fost numit după mine...

— Admirabil. Urquhart recunoscu exagerările tipic latine. Mondelli conducea o companie care, deşi semnificativă după standardele italiene, nu era în aceeaşi ligă ca multinaţionalele puternice şi mult mai importante.

— Dar acum, acum, totul e ameninţat, Excelenţa Voastră. Birocraţii nu înţeleg nimic din afaceri şi din viaţă. Mă terorizează şi ameninţă tot ce-am construit. Şampania se revărsă peste marginea paharului lui, iar în glas se distingea patima. Aceşti *bambini* prostălăi de la Comunitatea Europeană şi proiectele lor de regulamente. Ştiţi, în doi ani vor să schimbe cu totul modul în care înlăturăm deşeurile chimice.

— De ce vă îngrijorează asta?

— Domnule Akat... Scoase un sunet ca şi cum îşi dregea glasul. Mi-am petrecut viaţa eliminând aceste chimicale din produsele mele. Cele cu care vă ambalaţi mâncarea, cu care vă spălaţi, în care vă îmbrăcaţi, hârtia pe care scrieţi. Le fac prietenoase cu mediul scoţând blestematele... – gesticulă cu degetele lui scurte şi groase de parcă ar fi prezentat un spectacol pe scenă – blestematele de chimicale din ele. Ce naiba ar trebui să fac cu ele acum? Guvernele dumneavoastră deţin centralele nucleare şi îşi îngroapă toate deşeurile nucleare, dar asta nu e suficient pentru oamenii de afaceri. Nouă nu ni se va mai permite să îngropăm produsele secundare, să le ardem pur şi simplu sau să le aruncăm în adâncimea oceanului. Nemernicii aceia de la Bruxelles vor să mă împiedice să le export pentru a le depozita în deşerturile lumii a treia, chiar dacă oamenii din acele ţări mor de foame şi au nevoie disperată de o sursă de venit. Africanii vor muri de foame, italienii vor muri de foame, familia mea va muri de foame. E o nebunie! Luă o gură uriaşă de şampanie, golind paharul.

— Scuzaţi-mă, domnule Mondelli, dar nu sunt toţi competitorii dumneavoastră în aceeaşi situaţie?

— Competitorii mei sunt, în mare parte, germani. Au destul capital german pentru a face investiţiile uriaşe care sunt necesare pentru a scăpa de chimicale aşa cum vor birocraţii. Eu nu am. E o conspiraţie a germanilor pentru a forţa competiţia să iasă din afaceri.

— Şi de ce veniţi la mine? De ce nu vă duceţi la guvernul dumneavoastră?

— Of, domnule Akat, nu cunoaşteţi politica italiană? Guvernul meu nu o să mă ajute pentru că a făcut o înţelegere cu germanii cu privire la surplusul de vin. Fermierii italieni vor continua să producă vin subvenţionat, pe care nu-l vrea nimeni, în schimbul noilor regulamente pentru depozitarea reziduurilor chimice. Există trei sute de mii de producători italieni de vin şi doar un Mondelli. Dumneavoastră sunteţi politician, ştiţi ce înseamnă numerele.

Mondelli se abţinuse să adauge că avea probleme notorii pentru că fugise cu o tânără actriţă de televiziune din Napoli, în timp ce era încă însurat cu sora ministrului Finanţelor din Italia. Acum era întâmpinat la Roma cu căldura cu care italienii îi primeau pe suporterii de fotbal englezi.

— Foarte trist, domnule Mondelli, îmi pare rău pentru dumneavoastră. Dar, cu siguranţă, asta e o chestiune între italieni.

— E o chestiune între europeni, domnule Akat. Birocraţii acţionează în numele Europei. Se întind prea mult. Iar dumneavoastră şi britanicii, în general, sunteţi cunoscuţi ca fiind cei mai mari şi mai puternici oponenţi ai intervenţiilor birocraţilor de la Bruxelles. Aşa că vă solicit atenţia. Şi ajutorul. Opriţi directiva. Comisarul de mediu de la Bruxelles. E englez. E prietenul dumneavoastră, nu-i aşa?

— Se poate spune asta...

— Un om bun – poate un pic prea slab. Prea uşor influenţat de funcţionarii lui. Dar bun.

— Se poate spune asta...

— Înţeleg că doreşte să-l numiţi din nou când îi expiră mandatul. O să vă asculte.

Bineînţeles că fiecare cuvânt era adevărat.

— Domnule Mondelli, dumneavoastră puteţi ajunge la concluzia asta, dar eu nu aş putea să comentez.

— Domnule prim-ministru, nici nu vă pot spune cât de recunoscător v-aş fi.

Asta nu era adevărat. Urquhart ştia de la preşedintele partidului lui că Mondelli îi descrisese cu exactitate cât de recunoscător voia să fie. Sugerase o sută de mii de lire plătite în fondurile partidului. „Ca recunoştinţă pentru un mare internaţionalist", cum se exprimase el. Stamper se crezuse foarte priceput pentru că adusese un asemenea premiu partidului; Urquhart avea să-l deziluzioneze.

— Mă tem că nu vă pot ajuta, domnule Mondelli.

— Ah, simţul umorului tipic britanic. Nu părea să-l aprecieze.

Expresia feţei lui Urquhart sugera că ar fi înghiţit ceva acru.

— Problemele dumneavoastră personale trebuie rezolvate de autorităţile italiene. Trebuie să înţelegeţi asta.

— Voi fi ruinat.

— Mare păcat.

— Dar am crezut... Italianul îi aruncă o privire rugătoare lui Stamper, care ridică din umeri. Am crezut că mă puteţi ajuta.

— Nu vă pot ajuta, domnule Mondelli, deoarece sunteţi cetăţean italian. Nu direct.

Mondelli se trăgea de cravată, iar ochii păreau să i se umfle şi mai tare din cauza consternării.

— Totuşi, în circumstanţele acestea grave, vă pot împărtăşi ceva. Nici guvernul britanic nu e entuziasmat de propunerile Bruxelles-ului. În interesul nostru, înţelegeţi. Dacă ar depinde în totalitate de mine, aş vota contra întregii scheme. Orchestra începea să se reasambleze pe scenă şi un zumzet de aşteptare începu să se ridice prin clădirea operei.

— Din păcate, continuă Urquhart, asta e doar una dintre nenumăratele probleme pe care trebuie să le negociem cu partenerii noştri europeni şi cu comisarii europeni, chiar şi cu cei britanici. Va trebui să dăm ca să primim. Şi avem multe probleme pe frontul de acasă care ne distrag atenţia. E posibil să vină vremuri grele, foarte tulburi.

— Afacerea mea e în joc, domnule prim-ministru. Ori pică reglementările, ori eu.

— Atât de grav e?

— Da!

— Ei bine, ar fi o coincidenţă fericită dacă interesele guvernului meu s-ar potrivi cu ale dumneavoastră.

— V-aş fi foarte recunoscător.

— Dacă aş fi în situaţia dumneavoastră, domnule Mondelli, faţă-n faţă cu falimentul... Făcu o pauză ca să adulmece aerul ca un lup în căutarea prăzii. Cred că aş fi de zece ori mai recunoscător.

Urquhart râse indiferent ca să sugereze că era relaxat, dar italianul înţelese. Urquhart îl conduse la marginea prăpastiei şi îl făcuse să se uite peste ea; acum îi oferea o frânghie. Mondelli se opri să se gândească timp de câteva momente şi, când vorbi, nu mai avea nicio urmă de teamă în voce. Nu mai vorbeau de frânghii de salvare, ci de afaceri. Suma reprezenta în jur de două procente din profitul lui anual – semnificativ, dar fezabil. Contabilii lui ar fi putut găsi o cale de a le deduce ca taxe pentru o investiţie de peste mări. Dădu încet din cap.

— Cum spuneţi, domnule Akat, într-adevăr, aş fi recunoscător. De zece ori mai recunoscător.

Urquhart păru să nu fi auzit, de parcă şi-ar fi urmărit propria idee, fără legătură cu ce spusese italianul.

— Ştiţi, e timpul să mai facem o încercare de a pune Bruxelles-ul la locul lui. Cred că aceasta ar fi chiar chestiunea cu care să-i înfruntăm. Mai multe companii britanice ar putea avea de suferit...

— Aş vrea să vă ajut în această campanie...

— O, serios? vorbiţi cu Stamper, el e omul. Asta nu are nicio legătură cu mine.

— Deja i-am spus că, în opinia mea, sunteţi un mare internaţionalist.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră. Chiar a fost o seară splendidă.

— Da. Dar nu sunt un mare iubitor de operă, domnule prim-ministru. Îşi masa coapsele din nou. Mă scuzaţi dacă nu rămân la partea a doua?

— Dar Stamper a plătit pentru bilete...

— El a plătit pentru bilete, dar cred că eu am plătit pentru libertatea mea. Papionul îi atârna desfăcut pe piept.

— Atunci, noapte bună, domnule Mondelli. A fost o plăcere.

Stamper îi oferi câteva cuvinte spăsite de admiraţie, în timp ce corpul masiv al filantropului italian dispăru pe uşă, iar Mortima Urquhart reapăru, mirosind puternic a parfum şi bombănind ceva despre participarea la o recepţie pentru artişti după spectacol. Urquhart de-abia auzi un cuvânt. Avea primele fonduri pentru a se avânta în luptă şi vântul începea să sufle din nou în direcţia lui. Dar, chiar dacă simţea satisfacţia, nu îndrăzni să uite că vânturile din politică rar băteau în direcţia bună prea mult timp. Nu trebuia să le scape de sub control pentru că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi format un vârtej distructiv, probabil chiar pentru el. Dar, dacă vântul ar fi suflat destul de tare şi suficient de mult timp, poate că totul era, până la urmă, posibil. Până în martie. Când talgerele se ciocniră ca să anunţe începutul celui de-al doilea act, se aşeză la locul lui şi îşi aţinti privirea pe tavan. Fundurile heruvimilor îi aminteau de cineva, de o studentă de pe canapeaua Chesterfield. Nu-şi putu aminti numele ei.

CAPITOLUL 23

Nu e nevoie să alergi mai repede decât un leu. Tot ce trebuie să facă un om ca să supravieţuiască e să alerge mai repede decât prietenii lui.

Liderul opoziţiei era un om zelos, fiul unei familii de fermieri din insulele vestice ale Scoţiei. Nu se făcea remarcat pentru simţul umorului, mlaştinile cu turbă de pe insule fiind prea mohorâte ca să încurajeze frivolitatea, dar chiar şi rivalii lui recunoşteau că era dedicat şi muncea din greu. Miniştrii guvernului recunoşteau în privat că era un excelent lider al opoziţiei, în timp ce public îi ofereau tot ajutorul de care erau în stare pentru a se asigura că avea să-şi păstreze slujba, care i se potrivea atât de bine. Uneori părea că inevitabila presiune asupra lui venea mai mult din rândurile echipei lui decât de la oponenţii lui politici; fuseseră câteva articole de presă în ultimul timp care sugerau că, după înfrângerea la mustaţă în alegerile din anul trecut şi după venirea unei feţe noi pe Downing Street, partidul lui era din ce în ce mai agitat, iar poziţia îi era ameninţată. Articolele erau vagi şi speculative, tinzând să se inspire unele de la altele la fel de mult ca din surse ceva mai directe, dar *The Times* părea să controleze mai bine chestiunea şi citase chiar o „sursă superioară din partid" care sugerase că „să conduci un partid nu e o slujbă pentru rataţi la pensie". Era mai mult o ciondăneală decât o revoluţie, căci sondajele încă indicau că opoziţia conducea cu patru puncte în sondaje, dar pentru partidele politice e întotdeauna dificil să controleze ambiţiile personale inflamate ale concurenţilor la conducerea partidului şi, după cum se exprimase un jurnalist, nu iese fum dacă cineva nu aprinde câteva chibrituri. Aşa că Gordon McKillin se bucurase de ocazia de a face lumină cu privire la chestiunile controversate într-o populară

emisiune televizată care asmuţea trei jurnalişti de top împotriva unui politician.

Pentru mai mult de patruzeci de minute, emisiunea fusese lipsită de evenimente, chiar un pic plictisitoare, cu siguranţă lipsită de succes din punctul de vedere al producătorului, a cărui slujbă depindea de vărsarea de sânge cu regularitate. McKillin parase fiecare lovitură cu pricepere şi răbdare – presupuşii concurenţi nu fuseseră identificaţi, sugeră el, adevărata problemă fiind nu conducerea lui, ci recesiunea care bătea la uşă şi ameninţa milioane de slujbe, inclusiv slujba prim-ministrului era ameninţată, nu a lui. Susţinea că povestea problemelor lui fusese exagerată de presă, aruncând o privire ameninţătoare în direcţia lui Bryan Brynford-Jones, al cărui ziar publicase primul şi cel mai dramatic reportaj.

— Sunteţi capabil să numiţi măcar o singură sursă pentru acest articol? îl provocă el. Editorul, nedeprins să fie în linia de tragere, împinse repede discuţia mai departe.

Mai rămăseseră două minute până la încheiere şi, spre disperarea producătorului, discuţia se împotmolise în câmpurile mlăştinoase ale credibilităţii politicilor opoziţiei privind mediul. Încă o dată, era rândul lui Brynford-Jones.

McKillin zâmbi, generos, ca un fermier care zăreşte un porc primit ca premiu într-o zi de târg. Se bucura.

— Domnule McKillin, permiteţi-mi ca, în puţinul timp care ne-a mai rămas, să vă pun o întrebare mai personală. Brynford-Jones se juca cu un fel de broşură. Sunteţi un membru de onoare al Bisericii Wee Free a Scoţiei, nu-i aşa?

Politicianul dădu din cap afirmativ cu bunăvoinţă.

— Biserica tocmai a publicat o broşură – o am aici – intitulată *Spre secolul XXI: un ghid de moralitate pentru tineri.* E destul de răspândită şi conţine, după părerea mea, nişte recomandări excelente, însă are o secţiune care m-a intrigat. La pagina... paisprezece, se reafirmă atitudinea bisericii faţă de

homosexualitate, care e descrisă ca fiind „un păcat pernicios". Dumneavoastră, domnule McKillin, credeţi că homosexualitatea e un păcat pernicios?

Politicianul înghiţi în sec.

— Nu cred că e timpul potrivit pentru a intra într-o asemenea discuţie complexă şi dificilă. Până la urmă, suntem într-o emisiune unde se discută mai degrabă despre politică decât despre Biserică...

— Cu toate acestea, e o întrebare relevantă, îl întrerupse Brynford-Jones. Şi una simplă. Credeţi că homosexualitatea este un păcat?

O picătură mică de sudoare începu să se adune în perciunii politicianului, sesizată doar de ochiul profesionist al producătorului, care începu să se lumineze.

— Nu ştiu cum aş putea răspunde unei întrebări atât de generale într-o emisiune ca aceasta.

— Atunci permiteţi-mi să v-ajut. Imaginaţi-vă că vi s-au împlinit visurile şi sunteţi prim-ministru, la tribuna oficială, iar eu sunt liderul opoziţiei. Vă adresez o întrebare directă. Credeţi că homosexualitatea e ceva rău, un păcat? Cred că fraza acceptată în parlament sună cam aşa: „De vreme ce întrebarea este una simplă, pe care chiar şi dânsul ar trebui s-o înţeleagă, un simplu da sau nu ar fi suficient".

Toţi cei prezenţi şi câteva milioane de telespectatori recunoscură fraza lui McKillin pe care o folosise atât de frecvent pentru a-l umili pe Urquhart în cadrul sesiunii de interpelări. Era chiar capcana lui. Picătura de sudoare începea să se prelingă.

— Dacă doriţi, permiteţi-mi s-o reformulez, îl încurajă editorul. Credeţi că îndrumarea morală a Bisericii dumneavoastră este greşită?

McKillin se chinui să-şi găsească cuvintele. Cum ar fi putut să explice, într-o asemenea atmosferă, că, din primele zile, îndrumarea Bisericii lui îl făcuse să nutrească dorinţa de a-i ajuta pe alţii şi de a-

şi porni propria cruciadă, oferindu-i un crez personal clar pe care îşi bazase opiniile politice şi îl ghidase prin haznalele morale din jurul Westminsterului, iar ca membru de onoare trebuia să accepte învăţăturile Bisericii lui cu inima deschisă şi fără întrebări şi compromisuri. Înţelegea păcatul şi slăbiciunile altora şi le putea accepta, dar credinţa lui nu-i permitea să le nege.

— Sunt membru de onoare al Bisericii Wee Free, domnule Brynford-Jones. Bineînţeles că accept învăţăturile Bisericii mele ca orice enoriaş. Dar, ca politician, asemenea chestiuni pot fi mai complicate...

— Permiteţi-mi să fiu clar, *absolut* clar. Acceptaţi edictul Bisericii dumneavoastră cu privire la această chestiune?

— Ca individ, trebuie s-o fac. Dar permiteţi-mi să...

Era prea târziu. Genericul de final deja rula, iar muzica invadă studioul. Câteva milioane de telespectatori trebuiră să se chinuie ca să distingă cuvintele lui Brynford-Jones de final de emisiune.

— Mulţumesc, domnule McKillin. Mă tem că ni s-a terminat timpul acordat. Au fost patruzeci de minute fascinante. Zâmbi. Vă suntem recunoscători.

Kenny şi Mycroft urmăriră ştirile de seară în tăcere. Printre ele figurase un reportaj la obiect despre interviul lui McKillin şi, de asemenea, reacţiile vulcanice la acesta. Se spunea că biroul liderului opoziţiei pregătea o declaraţie de clarificare, dar, inevitabil, era prea târziu. Liderii grupurilor bisericeşti rivale îşi exprimaseră deja opiniile, activiştii gay deja atacaseră, purtătorul de cuvânt al propriului său partid declarase cu îndrăzneală că, în această chestiune, liderul lui greşea complet, jalnic şi fără nicio scuză.

— Există o criză de conducere? fusese întrebat.

— Acum există, fusese răspunsul lui.

Nu mai era nevoie ca ziarele să păstreze anonimatul surselor, cei care protestau la adresa lui McKillin se întreceau acum în graba de

a denunţa bigotismul, moralitatea medievală şi ipocrizia. Nici cei care erau de acord cu McKillin nu fuseseră de niciun ajutor, iar una dintre principalele voci împotriva homosexualităţii fusese scoasă de la naftalină ca să-i ceară lui McKillin pe un ton veninos să dea afară toţi parlamentarii homosexuali din partid, pentru a nu fi considerat ipocrit.

Kenny închise televizorul. Mycroft rămase tăcut o vreme, trântit pe fotoliile umplute cu biluţe din faţa ecranului, în timp ce Kenny pregăti în linişte două căni de cafea fierbinte, peste care turnă coniac din sticle miniaturale aduse pe ascuns dintr-una dintre călătoriile lui. Mai văzuse toate astea, indignarea, îngrijorarea, insultele, suspiciunea inevitabilă care urmară. De asemenea, putea să vadă şi cât de supărat era Mycroft. Bărbatul mai în vârstă nu mai văzuse nimic din toate acestea înainte, cel puţin nu din unghiul din care le vedea acum.

— Doamne, sunt confuz, murmură în cele din urmă Mycroft muşcându-şi buza. Încă se holba la ecranul gol, nedorind să se uite direct în ochii lui Kenny. Toată agitaţia asta, vorbăria asta despre drepturi. Nu pot să nu-mi amintesc de omul ăla odios, Marples, târându-l pe băiatul acela. Nu avea şi băiatul drepturi?

— Toţi homosexualii sunt prezentaţi la fel, nu-i aşa?

— Uneori mă întreb ce naiba fac. Ce înseamnă totul pentru slujba mea, pentru mine. Ştii, încă nu mă pot identifica, nu mă pot alătura clubului, nu când văd bărbaţi ca Marples şi pe unii dintre militanţii aceia care fac scandal prin presă.

— David, eu sunt gay. Homo. Poponar. Pederast. Fetiţă penală. Bulangiu. Spune-mi cum vrei, asta sunt. Vrei să zici că nu te poţi identifica cu mine?

— Nu... nu prea mă pricep la asta, nu-i aşa? Am fost crescut să mă conformez toată viaţa, să cred că asemenea lucruri sunt... Doamne, Kenny, jumătate din mine e de acord cu McKillin. E greşit să fii homosexual! Şi totuşi, şi totuşi... Îşi ridică privirea confuză ca

să se uite direct la partenerul lui. Am fost mai fericit în ultimele săptămâni decât am crezut vreodată că e posibil.

— David, asta înseamnă să fii gay.

— Kenny, atunci cred că sunt şi eu. Trebuie să fiu. Gay. Pentru că am ajuns să cred că te iubesc.

— Atunci uită de toate rahaturile astea. Kenny îşi flutură mâinile furios în direcţia televizorului. Lasă restul lumii să se urce la tribune şi să se-aleagă cu aşchii-n pulă; nu trebuie să ne-alăturăm lor şi să ne batem joc de ceilalţi. Dragostea înseamnă să fii înăuntru, în intimitate, nu un război deschis şi sângeros la fiecare colţ de stradă. Se uită cu seriozitate la Mycroft. David, nu vreau să te pierd. Nu te simţi vinovat din cauza mea.

— Dacă McKillin are dreptate, s-ar putea să nu ajungem niciodată în rai.

— Dacă raiul e plin de oameni care sunt atât de jalnici şi de mizerabili că nu pot să accepte ceea ce sunt şi ceea ce simt, atunci nu cred că vreau să mă alătur lor. Aşa că de ce să nu rămânem la ce avem aici, noi doi, şi să fim fericiţi.

— Pentru cât timp, Kenny?

— Pentru cât timp avem, bătrâne.

— Vrei să spui pentru cât timp ne lasă în pace.

— Unii oameni ajung la marginea prăpastiei şi se uită în jos spre ea, apoi fug departe de frică. Nu-şi dau seama niciodată că e posibil să zbori, să se înalţi, să fii liber. Îşi petrec vieţile târându-se de-a lungul vârfului stâncii fără să-şi găsească curajul. David, nu-ţi petrece viaţa târându-te.

Mycroft zâmbi discret.

— Nu cred că suport prea bine înălţimile.

Kenny îşi puse cafeaua deoparte.

— Haide, bulangiu bătrân, hai să sărim de pe o stâncă.

CAPITOLUL 24

Politica presupune întotdeauna un pic de furt. Eu încerc să fur o circumscripţie electorală sau două, în timp ce el vrea să fure toată ţara.

Cătarea era potrivită pe ţintă, care se afla la exact douăzeci şi trei de metri. Capul lui Gordon McKillin îi privea cu o expresie neclintită. O respiraţie, un moment, un deget încordat. Se produse un puternic recul când glonţul de calibru 22 prinse viteză. O gaură perfectă apăru pe posterul vechi de campanie, în locul unde fusese gura liderului opoziţiei, înainte ca ţinta improvizată să se dezintegreze şi să ajungă fluturând pe podea sub forma unor bucăţi de hârtie orfane.

— Nu se mai fac postere cum se făceau odată.

— Nici lideri ai opoziţie.

Urquhart şi Stamper se amuzară de gluma lor. Chiar sub sala de mese a Camerei Lorzilor, într-o pivniţă joasă, lambrisată, plină cu ţevi, conducte şi alte măruntaie arhitecturale ale Palatului Westminster, cei doi bărbaţi stăteau unul lângă altul în poligonul îngust de tragere unde parlamentarii veneau ca să-şi reverse instinctele criminale asupra unor ţinte de hârtie, în loc de unul pe altul. Aici exersase Churchill arta tragerii cu arma ca pregătire pentru aşteptata invazie germană, jurând să lupte personal şi până la sfârşit din spatele sacilor cu nisip din capătul Downing Street. Şi acolo exersa Urquhart pentru sesiunea de interpelări, eliberat de inhibiţiile produse de căutătura critică a doamnei preşedinte a Camerei.

— Ai avut noroc cu broşura bisericii, recunoscu Stamper oarecum invidios, ajustând cureaua de piele pentru încheietura

mâinii care susţinea puşca grea. Era un trăgător mult mai puţin experimentat decât Urquhart şi nu îl întrecuse niciodată.

— Familia Colquhoun e un trib mai degrabă exotic, membrii lui vin la Mortima din când în când cu tot felul de daruri ciudate. Unul dintre ei a crezut că o să fiu interesat de moralitatea tineretului, ciudat om. Nu a fost niciun noroc, Tim. A fost o căsătorie potrivită.

Fostul agent imobiliar se încruntă.

— Mai vrei să tragi? întrebă el punând încă un glonţ în camera cartuşului.

— Tim, vreau un război adevărat. Urquhart ridică încă o dată puşca la umărul bine căptuşit, privind fix prin lunetă. M-am hotărât. Bătălia a început.

— Altă glumă de campus de-a ta.

Urquhart distruse următorul portret din hârtie înainte de a se întoarce spre Stamper. Zâmbetul îi pieri de pe buze.

— McKillin are probleme. Şi-a riscat pielea şi s-a ars. Ce trist!

— Nu suntem pregătiţi, Francis. E prea devreme, obiectă Stamper, care nu părea deloc convins.

— Opoziţia va fi şi mai puţin pregătită. Înainte de alegeri, partidele sunt ca nişte turişti urmăriţi de un leu mâncător de oameni. Nu trebuie să fugi mai repede decât leul. Tot ce trebuie să faci e să te asiguri că fugi mai repede decât ceilalţi fraieri.

— Ţara ar putea fi îngropată sub treizeci de centimetri de zăpadă în perioada asta a anului.

— Grozav! Avem mai multe vehicule cu tracţiune integrală decât au ei!

— Dar tot suntem cu patru puncte în urmă în sondaje, protestă preşedintele partidului.

— Atunci nu avem timp de pierdut. Şase săptămâni, Tim. Hai să-i prindem din urmă. Un anunţ politic important în fiecare săptămână. Câte o călătorie în străinătate intens mediatizată, noul prim-ministru luând cu asalt Moscova şi Washingtonul. Hai să

facem scandal în Europa, să ne cerem banii înapoi. Vreau să iau cina cu fiecare editor prietenos de pe Fleet Street, între patru ochi, în timp ce tu îi măguleşti pe corespondenţii politici. Şi, dacă ne iese, o tăiere a ratelor dobânzii. Să castrăm câţiva criminali. Să pornim trenul. L-am trântit pe McKillin la podea, hai să ne asigurăm că-l batem măr cât e jos. Nu luăm prizonieri, Tim. Nu pentru următoarele şase săptămâni.

— Să sperăm că Maiestatea Sa decide să coopereze de data asta. Stamper nu-şi putu ascunde scepticismul.

— Ai dreptate. M-am gândit că ar trebui să avem o abordare nouă pentru Palat. Să construim câteva punţi de comunicare. Puneţi urechea la pământ, află ce bârfe circulă. Ce se-ntâmplă în locurile inaccesibile.

Stamper îşi înclină capul, de parcă ar fi vrut să audă şi cea mai mică mişcare din cameră.

— Şi avem nevoie de infanterişti, Tim. Loiali, dedicaţi. Nu prea deştepţi. Oameni gata iasă la atac oricând va fi necesar.

— Asta sună a război.

— Ar fi bine să-l şi câştigăm, bătrâne. Sau o să ne pună pe noi acolo sus ca ţinte. Şi nu vorbesc de imagini pe hârtie.

CAPITOLUL 25

Să fii membru al Camerei Comunelor e adesea ca şi cum ai fi îngropat de viu. Măcar în Camera Lorzilor au bunul-simţ să aştepte până eşti aproape mort.

Ianuarie: a doua săptămână

Pietrişul de pe aleea lungă care ducea de la poartă până în faţa vechiului conac hurui sub roţile maşinii care înainta alături de alte vehicule. Rolls-Royce-ul albastru-închis şi lustruit părea nelalocul lui lângă Land Roverele rablagite şi maşinile împroşcate cu noroi ale domeniului, iar Landless deja ştia că nu-şi va găsi locul acolo. Nu era supărat, era obişnuit cu asta. Conacul era casa strămoşească a lui Mickey, vicontele de Quillington, şi oferea privelişti magnifice ale dealurilor de ţară din Oxfordshire, chiar dacă dimineaţa destul de noroasă de ianuarie nu punea în cea mai bună lumină peisajul. Structura clădirii înfăţişa progresul haotic al unei familii aristocrate străvechi şi aparţinea mai mult stilului lui William şi Mary sau celui victorian, cu o nuanţă de Tudor în aripa cea mai apropiată de capela mică, dar nu purta nicio amprentă a secolului douăzeci.

Umezeala păru să-l urmeze în harababura holului mare de la intrare, cu câini de vânătoare încolăciţi, cizme de cauciuc murdare şi o grămadă de hanorace şi haine de stradă care se uscau greu. Plăcile de pe podea erau ciobite rău şi nu exista nicio urmă de încălzire centrală. Era genul de casă care în multe alte părţi ar fi fost salvată de la ruină de vreun grup hotelier japonez în expansiune sau de un consorţiu de terenuri de golf, dar nu aici, nu încă. Era bucuros că refuzase invitaţia de a rămâne peste noapte.

Originea familiei Quillington era atestată de pe vremea când unul dintre strămoşii ei călătorise în Irlanda alături de Cromwell şi

adunase o avere pentru serviciile sângeroase prestate în Irlanda, apoi se întorsese în Anglia în vremea Restauraţiei ca să facă şi mai multă avere. Era o istorie frumoasă, la care generaţia actuală a familiei Quillington, sărăcită între timp în urma multor ghinioane şi a planificării inadecvate a taxelor, se gândea cu evlavie. Domeniile se micşoraseră treptat, legăturile cu Irlanda se rupseseră într-un final, multe tablouri fuseseră vândute, cele mai bune piese de mobilă şi de argintărie fuseseră scoase la licitaţie, personalul masiv fusese redus treptat. Erau bani vechi şi pe zi ce trece tot mai puţini.

Întâlnirea cu ceilalţi oaspeţi se dovedi un fel de încercare pentru omul de afaceri. Toţi erau vechi prieteni, unii chiar de la grădiniţă şi toţi se comportau ca genul acela de clanuri din şcolile publice în care băieţii din Bethnal Green nu puteau intra. Hainele nu îl ajutaseră. „Haine lejere de ţară", i se spusese Landless. Venise într-o haină în carouri, cu vestă şi pantaloni maro; toţi ceilalţi purtau blugi. De-abia când prinţesa Charlotte îl salută cu căldură începu să se simtă mai puţin în defensivă.

Totul fusese planificat în jurul prinţesei. Organizat de David, fratele mai mic al lui Quillington, weekendul era o ocazie pentru ca ea să se relaxeze printre prieteni vechi, departe de intrigile mărunte ale vedetelor şi jurnaliştilor de bulevard din Londra. Aproape toţi erau urmaşi ai unor familii vechi, unele mai vechi decât familia Windsor, şi pentru ei era o prietenă care avea o treabă de făcut, dar încă era „Beany", cea cu care se certau în copilărie în piscină şi cu care mergeau la baluri mascate organizate de bone îmbufnate. Ea insistase să aibă un dormitor privat departe de alţi oaspeţi, iar David se ocupase de toate aranjamentele necesare, punându-i pe cei doi detectivi şi pe şoferul Serviciului de securitate regală departe, în partea din spate a casei. Prinţesa avea Camera chinezească, o încăpere mare aflată la primul etaj al aripii de est, cu David ocupând singurul dormitor de la parter. Intimitatea ei era asigurată.

Aspectul casei provoca o oarecare tristeţe, cu instalaţiile ei electrice învechite, colţurile ciobite, petele de igrasie şi o întreagă aripă închisă aproape de tot, dar avea personalitate şi dădea sentimentul apartenenţei la istorie, iar sufrageria era magnifică. Lungă de cincisprezece metri, lambrisată cu lemn de stejar, luminată cu două candelabre ca nişte ferigi ale căror becuri străluceau şi se oglindeau într-o masă lustruită, construită din lemn masiv de prizonierii din flota lui Napoleon, la comanda unui bătrân războinic din familie. Argintăria era veche şi cu monograme, cristalurile asortate, efectul era clasic. Oamenii cu bani vechi, chiar dacă puţini, cu siguranţă ştiau cum să mănânce. Quillington prezida din capul mesei, în dreapta lui se afla prinţesa, în stânga – Landless, iar ceilalţi ceva mai departe şi ascultau politicoşi poveştile editorului despre viaţa din City, la fel cum strămoşii lor ar fi ascultat poveştile exploratorilor insulelor Mării Sudului.

După cină, îşi luară vinul de Porto şi coniacul şi merseră în Vechea Bibliotecă, unde tavanul era înalt şi aerul de iarnă se agăţa cu tenacitate de colţurile îndepărtate, unde cărţile îmbrăcate în piele erau îngrămădite pe rafturi nesfârşite şi tablouri în ulei înnegrite de fum acopereau singurul perete liber. Lui Landless i se păru că putea vedea urme pe perete în locurile de unde fuseseră îndepărtate tablourile, probabil pentru a fi vândute la licitaţii, în timp ce cele rămase erau puse la distanţă mai mare unul de celălalt. Mobila părea la fel de veche ca şi restul casei. Una dintre cele două canapele din faţa şemineului unde trosnea un buştean era acoperită cu o husă de maşină ca să ascundă ravagiile vremii, în timp ce cealaltă stătea ponosită şi goală, cu materialul ei verde-închis sfâşiat de câini şi cu umplutura din păr de cal curgând de sub una dintre perne precum ceara dintr-o lumânare. În spaţiul protector al bibliotecii, oaspeţii din jurul mesei se simţeau aproape ca şi cum ar fi făcut parte din familie şi conversaţia deveni tot mai relaxată şi mai lipsită de inhibiţii.

— Păcat de ziua de azi, bombăni Quillington lovind buşteanul cu călcâiul cizmei de piele. Focul protestă trimiţând o arteziană de scântei în sus, pe coşul larg. Era înalt şi avea chipul brăzdat, fiind obişnuit să umble cu blugi strâmţi, cizme înalte şi o pălărie largă din piele de cangur, care arăta excentric, dacă nu chiar ridicol pentru un om de cincizeci de ani. Excentricitatea era o deghizare utilă a sărăciei care-l cuprindea. La naiba cu sabotorii de vânători, bâzâie ca muştele în jurul rahatului de cal. Sunt pe pământul meu şi poliţia refuză să-i aresteze sau măcar să-i mute. Numai dacă atacă pe cineva. Dumnezeu ştie unde-o să ajungă ţara asta dacă nu putem nici măcar să împiedicăm nişte puturoşi ca ăştia să facă tărăboi pe pământul nostru. Casa ta e castelul tău şi aşa mai departe.

Nu fusese o zi de vânătoare încununată de succes. Protestatarii pentru drepturile animalelor îşi fluturaseră steagurile şi împrăştiaseră piper şi anason, tulburând caii, zăpăcind câinii de vânătoare şi înfuriind vânătorii. Fusese o dimineaţă umedă, cu o burniţă sâcâitoare, nu tocmai bună pentru a da de urma vânatului şi se chinuiseră prin noroaiele adânci de la ţară fără să dea de urma vreunui animal, în afara unei pisici moarte.

— Nu-i poţi da afară de pe pământul tău? întrebă Landless.

— La naiba, puţin probabil. Încălcarea proprietăţii nu-i o crimă, poliţia nu o să facă nimic. Poţi să le ceri politicos să plece, iar ei o să-ţi spună să te duci naibii. Dacă-i atingi cu un deget, te trezeşti la tribunal acuzat de vătămare. Pentru că ţi-ai apărat nenorocita de proprietate.

— Bagă-i în sperieţi pe nesimţiţii ăia, eu am făcut-o, interveni prinţesa veselă. L-am văzut pe unul învârtindu-se prin spatele calului meu, aşa că am ridicat bestia. L-am speriat de moarte când a văzut copitele venind spre el. A sărit, s-a împiedicat şi a căzut direct într-o grămadă de rahat proaspăt!

— Bravo, Beany! Sper că i-a umplut pantalonii, interveni David Quillington. Vânaţi, domnule Landless?

— Doar în City.

— Ar trebui să încercaţi cândva. Să vedeţi tot ce are mai bun de oferit viaţa la ţară.

Landless se îndoia de asta. Ajunsese la timp ca să-i prindă pe ultimii din grup întorcându-se de la vânătoare, cu feţele roşii şi pătate, acoperiţi de noroi şi uzi leoarcă. Pe deasupra, priveliştea unei vulpi sfâşiate, cu intestinele împrăştiate pe pământ şi zdrobită sub copitele cailor, îl făcu să-şi dea seama că putea trăi foarte bine fără asemenea „plăceri". Oricum, băieţii născuţi şi crescuţi în blocuri de beton înconjurate de felinare stricate şi maşini abandonate tind să aibă o înţelegere naivă a zonei rurale şi a fiinţelor care trăiesc în ea. Nu văzuse niciuna dintre păşunile verzi şi plăcute ale Angliei până la vârsta de treisprezece ani, cu ocazia unei excursii de o zi cu şcoala şi simpatiza mai degrabă vulpile.

— Vulpile sunt nişte paraziţi, continuă tânărul Quillington. Atacă găinile, raţele, mieii nou-născuţi, chiar şi viţeii bolnavi. La oraş scormonesc prin gunoaie şi împrăştie boli. E uşor să critici proprietarii de pământuri, dar, îţi spun eu, fără munca lor pentru protejarea mediului rural, pentru a-l curăţa de dăunători ca vulpile, pentru a reconstrui zidurile şi gardurile vii, pentru a planta păduri pentru ca vulpile şi fazanii să aibă unde să se adăpostească – totul pe cheltuiala lor –, huliganii ăia ar avea prea puţin mediu rural pentru care să protesteze.

Landless observă că Quillington cel tânăr, aşezat pe canapea alături de prinţesă, era moderat atât în limbaj, cât şi la băutură. Asta nu se putea spune despre fratele lui, care se rezema de şemineul Adam, cu paharul în mână.

— Totul e în pericol, să ştii. Îţi calcă în picioare pământul, strigând, ţipând ca dervişii, fluturându-şi steagurile şi suflând în cornurile lor blestemate, încercând să atragă copoii pe străzile aglomerate şi pe căile ferate. Chiar şi când ajung să fie arestaţi, unui nenorocit de judecător tâmpit i se face milă de ei. Iar eu, pentru că

am pământ, pentru că familia mea l-a muncit de generaţii, s-a devotat comunităţii locale, şi-a făcut datoria pentru ţară în Camera Lorzilor, pentru că m-am chinuit şi am rămas fără rămas bani şi fără nimic, în afară de facturi şi de scrisori de la bănci, eu sunt un parazit!

— Nu mai există simţul proporţiei, fu de acord prinţesa. De exemplu, familia mea. Era respectată. Acum, jurnaliştii sunt mai interesaţi de ce se întâmplă în dormitor decât în Sala de Ceremonie.

Landless observă schimbul de priviri dintre prinţesă şi tânărul Quillington. Nu era prima dată. Îşi începuseră seara stând departe unul de altul, la capetele opuse ale canapelei, dar păreau să se apropie unul de celălalt, ca magneţii.

— Categoric, Beany. Ştiu că nu poţi să te aperi şi te atacă fără milă, continuă Mickey din poziţia lui de lângă foc. Toţi am muncit din greu pentru puţinul pe care-l avem. Dar ei sabotează vânătoarea de vulpi, atacă proprietarii de pământuri, subminează principiul ereditar şi, în secunda următoare, te trezeşti că suntem într-o nenorocită de republică. E timpul să începem să ne apărăm, să nu ne-o mai luăm în bot şi să nu mai întoarcem celălalt obraz.

Charlotte termină de băut din pahar şi îl întinse spre Quillington cel tânăr ca să i-l umple din nou.

— Dar, Mickey, eu nu pot, nimeni din neamul meu nu poate. Noi trebuie să servim naţiunea în tăcere. Se întoarse către Landless. Benjamin, tu ce crezi?

— Eu sunt om de afaceri, nu politician, protestă el cu timiditate, dar se controlă. Ea îi oferise şansa de a intra în cercul lor de griji, nu avea niciun rost să refuze asta. Foarte bine, învăţaţi o lecţie din manualul politicianului. Dacă un ministru vrea să spună ceva şi i se pare imprudent s-o spună chiar el, găseşte pe altcineva să vorbească. Un coleg parlamentar, un lider în afaceri, chiar şi un editor de ziar. Aveţi prieteni influenţi. Ca Lordul Quillington de aici, care are o voce şi un loc în Camera Lorzilor.

— Muncă de sclavi, vâslit la galera guvernului, doar pentru asta cred ei că suntem buni, pufni Quillington.

— Şi aşa o să şi rămâneţi dacă nu vorbiţi în interesul vostru, îi avertiză Landless.

— Sună ca o revoltă să te iei de guvern, spuse fratele lui de la masa cu băuturi.

— Şi ce? N-aveţi nimic de pierdut. E mai bine decât să nu ziceţi nimic doar ca să fiţi abuzaţi în continuare. Vă amintiţi ce-au încercat cu discursul regelui? Sunteţi în aceeaşi linie de tragere.

— Nu mi-a plăcut niciodată de Urquhart ăla, bombăni Quillington în paharul lui de coniac.

— Oricum, presa n-ar prelua nimic, comentă fratele lui înapoindu-i prinţesei paharul plin. Când se aşează, Landless observă că se apropiase mai tare de el. Mâinile lor erau una lângă alta pe husa de maşină.

— O parte a presei ar face-o, interveni Landless.

— Benjamin, bineînţeles, *tu* eşti un drăguţ, spuse Charlotte împăciuitoare, dar restul sunt interesaţi de o poză cu mine cu rochia ridicată peste cap ca să bârfească despre locul din care-mi cumpăr chiloţii.

Nu era o imagine în întregime exactă, se gândi Landless. Presa era interesată mai mult de locul unde-şi lăsa chiloţii, nu de unde îi cumpăra.

— Nu ar trebui să se acorde titluri oamenilor de presă, continuă Mickey. Mai ales ranguri de pair. Le întunecă obiectivitatea. Îi face să se creadă al naibii de importanţi.

Landless nu se simţi insultat; mai degrabă simţi că începeau să-l accepte încet, lăsând la o parte faptul că se născuse într-o lume diferită.

— Ştii, poate ai dreptate, continuă Quillington. La naiba, singurul drept pe care ni-l mai permit zilele astea e să ne ridicăm în picioare în Camera Lorzilor, şi e timpul să ne folosim cum trebuie

de dreptul ăsta. Ştii, să facem Camera Lorzilor şi principiul ereditar prima linie de apărare pentru tine şi pentru ai tăi, Beany.

— Dacă aveţi ceva de spus, eu o să mă asigur că va fi făcut public, se oferi Landless. Cum am făcut cu discursul de Crăciun.

— Beany, cred că e o idee grozavă, spuse Quillington. Deja începea să-şi însuşească ideea ca şi cum ar fi fost a lui. Tot ce vrei să spui, o să spun eu pentru tine. Dacă regele nu poate să ţină un discurs public, atunci o s-o fac eu pentru el. În plină şedinţă publică în Camera Lorzilor. Nu trebuie să-i lăsăm să ne pună căluşul în gură. Dădu din cap aprobându-se singur. Landless, îmi pare rău că nu poţi rămâne şi la noapte, continuă el. Aş vrea să schimbăm mai multe idei. Convertirea era completă. Altă dată, nu-i aşa?

Landless înţelese aluzia şi se uită la ceas.

— E timpul să plec, se oferi el şi se ridică în picioare ca să-şi ia rămas-bun.

Era fericit să poată ieşi afară la aer curat. Nu era locul lui acolo, nu cu acei oameni: oricât de politicoşi erau şi oricât de mult succes ar fi avut, nu şi-ar fi găsit niciodată locul acolo. Ei nu i-ar fi permis. Ar fi putut să-şi cumpere un bilet la masă, dar n-ar fi putut să-şi cumpere niciodată intrarea în club. Nu-l deranja, nu-l interesa să li se alăture. Toate astea aparţineau zilei de ieri, nu de mâine. Şi, oricum, ar fi arătat ridicol pe un cal. Dar nu avea regrete. Privi în urmă din uşă şi-l văzu pe viconte stând lângă şemineu, visând la înfruntări cavalereşti în Camera Lorzilor. Şi îi văzu pe prinţesă şi pe tânărul Quillington ţinându-se de mână pe canapea, odată ce intrusul era ca şi plecat. Erau o grămadă de subiecte acolo, le putea descoperi cu răbdare.

CAPITOLUL 26

O conştiinţă regală e ca vântul într-un lan de porumb. Poate să facă valuri, dar de obicei trece fără efecte durabile.

Angajatul Casei Comunelor intră în toaleta domnilor în căutarea persoanei pe care o urmărea. Avea un mesaj urgent pentru Tom Worthington, un parlamentar al Partidului Laburist dintr-o circumscripţie electorală din Derbyshire, zonă importantă pentru industria mineritului înainte de-a închide minele. Worthington se mândrea cu originile lui din clasa muncitorească, în ciuda faptului că trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când nu-şi mai murdărise mâinile cu altceva în afară de cerneală şi ketchup. Toaleta era inconfundabil victoriană, cu plăci de faianţă şi porţelan vechi, de calitate, întinate doar de un uscător electric modern cu aer cald, de care se folosea acum Jeremy Colthorpe, un parlamentar bătrân şi pompos dintr-un ţinut cu pretenţii nobile.

— L-aţi văzut din întâmplare pe domnul Worthington? întrebă angajatul.

— Omule, aici mă ocup de propriul meu rahat, îi răspunse Colthorpe pe nas. Încearcă la vreun bar. Într-un colţ. Sub o masă, cel mai probabil.

Angajatul plecă în fugă, în timp ce lângă lavoarul unde se afla Colthorpe apăru Tim Stamper.

— Timothy, dragul meu băiat. Îţi place la sediul partidului? Sper că nu te deranjează că-ţi spun asta, dar faci o treabă excelentă.

Stamper se întoarse spre el şi plecă fruntea în semn de apreciere, dar cu răceală. Colthorpe era cunoscut pentru aerele lui, se considera liderul societăţii locale, dar îşi căpătase întreaga avere prin căsătorie, ceea ce îl făcea şi mai arogant faţă de foştii agenţi imobiliari. Eliminarea claselor sociale era o idee pe care Colthorpe

nu ar fi susţinut-o niciodată, după ce-şi petrecuse aproape toată viaţa încercând să acceadă în clasele superioare.

— Mă bucur c-am avut şansa să vorbesc cu tine, bătrâne, spuse Colthorpe cu un zâmbet, în timp ce cercetă în oglindă pentru a se asigura că erau singuri. Confidenţial, ca de la bărbat la bărbat, continuă el, încercând să privească pe furiş pe sub uşile toaletelor.

— La ce te gândeşti, Jeremy? îi răspunse Stamper, conştient că în timpul tuturor anilor lui în Cameră, Colthorpe nu făcuse niciodată vreun gest în ceea ce-l privea.

— Doamna, soţia mea. Mai are puţin, face şaptezeci anul viitor. Şi nu stă prea bine cu sănătatea. E o fată curajoasă, dar mi-e tot mai greu să ajut în circumscripţia electorală – e a naibii de mare, patruzeci şi trei de sate, ştii şi tu, îţi ia ceva timp să le faci pe toate, îţi spun eu. Merse spre Stamper şi începu să-şi spele mâinile pentru a doua oară, încercând să pară intim, dar era clar că se simţea stânjenit. Îi datorez să petrec mai mult timp cu ea, să mai scap un pic de presiune. N-am de unde să ştiu cât o mai duce. Făcu o pauză în timp ce se spălă cu o cantitate considerabilă de săpun, de parcă ar fi fost extrem de pretenţios cu igiena lui şi ca să scoată în evidenţă cât de îngrijorat era pentru soţia lui. Ambele indicii îl scăpară lui Stamper care, ca preşedinte de partid, văzuse dosarul privat al lui Colthorpe, ce includea informaţii privind plăţile regulate pe care le făcea unei mame singure, o fostă ospătăriţă într-o taverna rurală.

— Ca să fiu sincer, mă gândesc să renunţ la locul meu la următoarele alegeri. De dragul ei, bineînţeles. Dar ar fi mare păcat să văd că se iroseşte toată experienţa pe care am acumulat-o de-a lungul anilor. Mi-ar plăcea să găsesc o cale să... să mai pot contribui, nu ştiu. Să-mi fac datoria faţă de ţară. Şi faţă de partid, bineînţeles.

— Jeremy, la ce te-ai gândit? Stamper deja ştia exact în ce direcţie se îndrepta conversaţia.

— Sunt deschis la sugestii. Dar, evident, Camera Lorzilor ar părea o opţiune logică. Nu pentru mine, mai mult pentru micuţa mea doamnă. Ar însemna mult pentru ea după toţi anii aceştia. Mai ales când... ştii, s-ar putea să nu aibă mult timp să se bucure de asta.

Colthorpe încă stropea cu apă prin jur ca să lase impresia că totul era ceva neoficial şi reuşi să-şi ude partea din faţă a pantalonilor. Îşi dădu seama că începuse să se facă de râs şi opri robinetele cu o răsucire violentă, întorcându-se direct spre Stamper, cu mâinile în lături şi cu apa picurându-i de pe manşetele ude.

— Tim, voi avea sprijinul tău? Şi susţinerea maşinăriei partidului?

Stamper se întoarse în altă direcţie şi se îndreptă spre uscătorul de mâini electric, zgomotul lui strident forţându-l pe Colthorpe să-l urmeze prin cameră şi pe amândoi să-şi ridice vocile.

— Jeremy, se vor retrage câţiva colegi la următoarele alegeri. Mă aştept ca mai mulţi dintre ei să-şi dorească un loc în Camera Lorzilor.

— Nu fac presiuni pentru mine, ci pentru soţia mea. Aş munci din greu la slujbă, n-aş trage chiulul ca mulţi alţii.

— Bineînţeles, în cele din urmă, depinde de Francis. Îi va fi greu să decidă între diferite cereri.

— Eu l-am votat pe Francis – asta era o minciună – voi fi loial.

— Vei fi? i-o trânti Stamper privindu-l peste umăr. Francis apreciază loialitatea mai mult ca orice.

— Absolut. Orice vreţi voi doi, bazaţi-vă pe mine!

Uscătorul de mâini îşi încetă brusc suflarea răguşită şi, într-o clipă, atmosfera deveni discretă, aproape ca de confesional. Stamper se întoarse ca să-l fixeze pe Colthorpe de la o distanţă de doar câţiva centimetri.

— Jeremy, putem să ne bazăm pe tine? Loialitatea e pe primul loc?

Colthorpe dădea din cap.

— Chiar şi când e vorba de rege?

— De rege? îl cuprinse confuzia.

— Da, Jeremy, de rege. Deja ai văzut cum a clătinat barca. Şi Francis se teme că va fi mai rău. Palatului trebuie să i se amintească, foarte ferm, cine e la putere.

— Dar nu sunt sigur...

— Loialitate, Jeremy. Asta va face diferenţa dintre cei care vor obţine ce vor de la acest guvern şi cei care nu vor reuşi asta. E o treabă neplăcută, chestia asta cu Palatul, dar cineva trebuie să se ridice şi să apere principiile constituţionale care sunt în joc. Vezi tu, Francis nu poate, nu formal şi public, nu ca prim-ministru. Asta ar crea o criză constituţională, ceea ce nu vrea. Singurul mod de a evita asta ar fi să pună pe cineva care nu e ministru, cineva cu vechime şi autoritate – cineva ca tine, Jeremy – să amintească Palatului şi publicului care e miza jocului. Măcar la atât are dreptul Francis să se aştepte de la susţinătorii lui loiali.

— Da, dar... Să intru în Camera Lorzilor atacându-l pe rege?

— Nu atacând. Ci amintindu-i de cele mai înalte principii constituţionale.

— Dar regele e cel care numeşte pairi...

— Numai la sfatul prim-ministrului. Regele nu-i poate refuza recomandările.

— E cam ca *Alice în Ţara Minunilor...*

— La fel e şi ce face acum Palatul.

— Am nevoie să mă gândesc un pic la asta...

— Ai nevoie de timp să te gândeşti să fii loial? Tonul lui Stamper era răstit şi acuzator. Buza i se strâmbă dispreţuitoare şi avea foc în ochii sinistri. Fără niciun cuvânt în plus, preşedintele partidului se întoarse pe călcâie şi porni spre uşă. Mâna lui era deja pe clanţa lucioasă din alamă, iar Colthorpe îşi dădu seama că ambiţiile lui erau distruse dacă uşa acelei conversaţii se închidea.

— O s-o fac! ţipă el. Tim, ştiu cui trebuie să fiu loial. O s-o fac. Respira greu din cauza tensiunii şi a confuziei, încercând să-şi recapete autocontrolul, ştergându-şi mâinile de pantaloni. Poţi să te bazezi pe mine, bătrâne.

Stamper îl privi fix pentru un moment, întinzându-şi buzele în cel mai rece zâmbet. Apoi închise uşa în urma lui.

CAPITOLUL 27

Se spune că Guy Fawkes a fost singurul om care a intrat vreodată în clădirea Parlamentului cu o intenţie sinceră. Cred că această declaraţie e puţin nedreaptă faţă de arhiepiscopi. Cel puţin faţă de unii dintre ei.

Prânzul începuse excelent. Atât Mickey Quillington, cât şi vărul lui primar, Lordul Chesholm de Kinsale, apreciau un vin roşu bun, iar pivniţa restaurantului Camerei Lorzilor avea numeroase soiuri din care puteau alege. Se opriră la o sticlă de Leoville-Barton, dar nu putură să se hotărască între vinul din '82 şi cel din '85. Prin urmare, comandaseră câte o sticlă din fiecare şi se furişaseră uşor, spre după-amiază, în îmbrăţişarea caldă a lambriurilor elegante din mahon şi a personalului atent. Chesholm era cu douăzeci de ani mai bătrân decât Quillington şi considerabil mai bogat, iar pairul mai tânăr şi mai sărac sperase să folosească prânzul pentru lansarea unui apel la solidaritatea familială care ar fi implicat ca ruda lui să ia în arendă câteva sute de acri din terenul lui Quillington din Oxfordshire la un preţ generos, dar, din păcate, tacticile lui dădură greş. Vinul roşu se dovedi mai mult decât putea suporta pairul mai în vârstă, care nu se concentra şi tot exclama că el nu locuia în Oxfordshire. Nota de plată, deşi subvenţionată substanţial, reflectă natura excepţională a vinului şi Quillington se simţi rănit. Poate bătrânul nemernic avea să-şi vină în fire până la vremea ceaiului.

Mergeau la Cameră ca să-şi exprime obiecţiile la adresa un proiect de lege care căuta să interzică total vânătoarea de vulpi, iar dezbaterea era de mult timp în curs de desfăşurare când ei îşi ocupară locurile în băncile din marochin roşu-închis ale încăperii în stil gotic. În câteva minute, Chesholm adormi, iar Quillington se sprijini pe genunchi în timp ce ascultă, din ce în ce mai indignat, un

fost lector de Politehnică, recent ridicat la rangul de pair pe viaţă pentru sârguinţa lui în studiul problemelor sindicatului. Acesta tocmai îşi expunea opiniile cu privire la decăderea şi corupţia celor care încă se credeau stăpânii ţării prin drept divin. Dezbaterile din Camera Lorzilor sunt conduse într-un stil mult mai mult mai pompos şi mai puţin răutăcios decât cele din Camera Inferioară, cum se cuvine atmosferei ei aristocratice şi aproape familiale, dar lipsa obrăzniciei făţişe nu îi împiedica pe pairi să-şi exprime punctul de vedere cu forţă şi eficacitate. De pretutindeni din Cameră se auzi un murmur de mândrie rănită, ca de mistreţ încolţit, căci încăperea era mult mai populată ca de obicei, un număr impresionant de pairi ereditari şi nobili provinciali de prin circumscripţii rurale îndepărtate fiind prezenţi special cu ocazia dezbaterii proiectului de lege privind interzicerea vânătorii de vulpi. Asemenea manifestări ale emoţiilor erau rare în Camera Superioară, dar la fel de neobişnuită era şi marea concentraţie de pairi, cu excepţia funeraliilor de stat sau a nunţilor regale. Camera Lorzilor nu arăta ca de obicei, poate că nu era nici în cea mai bună formă, dar lorzii erau cu siguranţă mai curtenitori ca niciodată.

Quillington îşi drese glasul; dezbaterea ameninţa să-i strice buna dispoziţie căpătată de la vinul roşu. Pairul de la Politehnică îşi extinse atacul de la vânătoarea de vulpi ca atare la cei care vânau vulpile, iar lui Quillington nu-i convenea deloc treaba asta. El nu era genul care călca în picioare drepturile altora – nu dăduse afară niciun muncitor de la fermă sau dintr-o casă închiriată şi plătise pentru orice pagubă provocată accidental în timpul vânătorii. La naiba cu omul acela, membrii familiei Quillington fuseseră nişte vajnici apărători ai domeniului lor. Asta îi costase averea şi sănătatea tatălui lui, iar mama lui nu rămăsese cu nimic altceva în afara lacrimilor ei de văduvă. Iar nerodul acesta, care-şi petrecuse toată viaţa profesională într-o sală de lectură supraîncălzită, trăind dintr-un salariu compensat cu rata inflaţiei, îl acuza acum că era

doar un tâlhar. Era prea mult, al naibii de mult. Acest gen de linguşeală şi de insinuare insolentă durase prea mult, aducându-i aminte de un tip de luptă de clasă care era depăşit de cincizeci de ani.

— Chesy, e timpul să-i punem la locul lor, nu crezi? Aproape fără să-şi dea seama, Quillington se ridică în picioare.

— Dezbaterea aceasta este doar cu numele despre vânătoarea de vulpi, aceasta este doar o scuză. În spatele ei se află un atac insidios asupra tradiţiilor şi valorilor care au ţinut nu doar ţara noastră unită, au ţinut nu doar Camera unită, ci au ţinut şi toată societatea noastră unită. Există sabotori în ţinut, unii chiar printre noi aici – evită intenţionat să se uite la vorbitorul dinaintea lui, ca toţi să ştie exact ce voia să spună –, care, în numele democraţiei, îşi forţează opiniile limitate şi militante asupra restului oamenilor, majoritatea tăcută care este adevărata şi glorioasa coloană vertebrală a Marii Britanii.

Îşi linse buzele, iar obrajii i se aprinseră, în parte de la Leoville-Barton, în parte de la emoţia sinceră care reuşi să acopere anxietatea pe care o simţea de obicei când vorbea în public şi care, de mai multe ori, îl lăsase fără cuvinte sau îl făcuse să se bâlbâie chiar şi la deschiderea festivalului sătesc anual.

— Ei vor revoluţie, nimic mai puţin. Ei vor abandona tradiţiile noastre, vor aboli Camera, ne vor încălca drepturile. Quillington flutură un deget spre tronul acoperit cu baldachin care domina un capăt al sălii, acum gol şi dat uitării. Ei caută să reducă la tăcere şi insignifianţă Familia noastră Regală.

Câţiva lorzi ridicară din sprâncene la unison. Regulile discuţiei despre Familia Regală erau foarte restrictive, mai ales într-o dezbatere despre vânătoare.

— La subiect, domnul meu, bombăni cineva un avertisment.

— Dar, nobili lorzi, acesta *este* subiectul meu, protestă Quillington. Nu suntem aici ca să fim de acord cu tot ce vine din

Camera Inferioară. Suntem aici ca să oferim consiliere, sfaturi, avertismente. Şi facem asta, la fel cum face şi monarhul, pentru că reprezentăm adevăratele interese pe termen lung ale acestei ţări. Noi reprezentăm valorile care au adus măreţia ţării noastre de-a lungul secolelor precedente şi care vor continua să ne ghideze în următorul secol. Nu suntem aici ca să fim influenţaţi de fiecare modă trecătoare şi de fiecare moft. Noi nu ne-am lăsat corupţi şi nu trebuie să ne prefacem că reprezentăm interesele tuturor oamenilor sau că facem promisiuni pe care ştim că nu le putem respecta, pentru a fi aleşi. Noi suntem aici ca să reprezentăm ceea ce este imuabil şi constant în societate.

Murmure de acord se auziră din băncile aglomerate din jurul lui Quillington. Lordul cancelar bătu darabana în timp ce se înfoie în toată splendoarea lui, cu perucă şi blană de hermină, de pe scaunul lui umplut cu lână; discursul era foarte neobişnuit, dar extrem de distractiv în acelaşi timp.

— Poate părea o cale lungă de la comploturile sabotorilor vânătorii până la atacurile la adresa Palatului Buckingham, dar cum ambele au avut loc recent, ar trebui să rămânem fermi în credinţa noastră, nu să fugim la adăpost, ca nişte paraziţi speriaţi. Braţele lui lungi şi subţiri erau întinse teatral departe de corp, de parcă ar fi încercat să le atragă simpatia. Nici nu era nevoie să încerce prea tare, pairii deja făceau semne de aprobare din cap şi-şi loveau uşor genunchii în semn de încurajare. Atât Camera, cât şi Familia Regală sunt aici ca să apere aspectele durabile ale interesului naţional neîntinat de egoism. Această Cameră nu trebuie să se plece în faţa puterii banilor şi a intereselor comerciale! Pairul de la Politehnică era deja în picioare, gata să intervină cu prima ocazie. Era sigur că Quillington avea să meargă prea departe. Acesta continuă: Nu noi mituim publicul cu propriii lui bani, noi suntem aici ca să apărăm publicul împotriva risipei şi a minciunii. Şi nicicând această datorie n-a fost mai urgentă ca acum, când avem un nou cabinet şi un

prim-ministru care nici măcar nu au fost aleşi de popor. Lăsaţi-l să meargă prin ţară promiţând să castreze monarhul şi să desfiinţeze Camera Lorzilor dacă îndrăzneşte, dar, până nu câştigă acel drept şi acea putere prin alegeri, daţi-ne voie să nu-i permitem să facă pe tăcute şi în secret ceea ce nu a putut face încă în mod public.

Pairul de la Politehnică decise că suportase destul. Nu era sigur ce lege încălca Quillington, dar atmosfera din Cameră se încinsese, iar strigăte de sprijin pentru Quillington veneau din toate părţile. Pairul de la Politehnică simţi dintr-odată cum Camera se strângea în jurul lui ca boxa acuzaţilor dintr-o sală de judecată.

— Linişte! Nobilul lord trebuie să se controleze, interveni el.

— De ce...? Nu, lăsaţi-l să continue... Permiteţi-i să termine... Lui Quillington i se ofereau sfaturi şi încurajări din toate părţile, în timp ce pairul de la Politehnică sări în picioare, strigând de se auzi prin toată Camera şi agitându-şi degetul în zadar. Quillington câştigase, iar el ştia asta.

— Am terminat, lorzii mei. Nu vă uitaţi datoria, nici loialitatea faţă de rege şi nici sacrificiile pe care voi şi strămoşii voştri le-aţi acceptat pentru această măreaţă naţiune. Proiectul acesta nenorocit este ocazia de a le aminti şi celorlalţi că nu aţi uitat să faceţi ca leul să ragă din nou!

Se aşeză în timp ce pairii îşi luară ordinele de zi şi loviră tare cu ele în băncile acoperite cu piele din faţa lor ca să-şi arate aprobarea.

Zgomotele ordinelor lovind băncile în stânga şi în dreapta îl făcură pe bătrânul Chesholm să tresară şi să se trezească din somn.

— Ce? Ce-a fost asta? Mickey, am pierdut ceva?

— Doamnă preşedintă, la ordine!

— La ordine, domnule Jeremy Colthorpe.

Vocea stridentă a preşedintei acoperi zarva din Camera Comunelor, în timp ce parlamentarii se plimbau prin jur pregătindu-se să voteze după o dezbatere provocată de opoziţie cu

privire la locuinţele care nu corespundeau standardelor, discuţie care se întinsese pe trei ore furtunoase. În mod normal, preşedinta Camerei era neiertătoare în legătură cu chestiunile de pe agendă care provocau diviziuni şi, într-adevăr, regulile străvechi ale Camerei făceau problematice aceste întreruperi prin cererea ca parlamentarul să aibă capul acoperit – pentru a fi văzut mai bine, aşa scria în cartea cu reguli; ca să-i abată pe leneşii care pierdeau vremea, conform bunului-simţ. Dar Colthorpe era un parlamentar foarte vechi şi nu un buclucaş renumit; stătea sfidător şi oarecum absurd îmbrăcat şi cu o pălărie cu calotă înaltă pliabilă pe care o ţinea cu el special pentru acel scop. Ordinele aveau adesea un element de comedie şi forfota din Cameră se potoli când membrii parlamentului se hotărâră să asculte ce îl supăra pe bătrân.

— Doamnă preşedintă, în rare ocazii apare o chestiune care este de o asemenea importanţă pentru activitatea Camerei şi dumneavoastră decideţi că este necesar ca ministrul responsabil să fie chemat în faţa noastră pentru a răspunde pentru ea. Cred că prezenta chestiune solicită exact acest tratament special.

Dar era mai mult decât atât. Veştile despre discursul lui Quillington circulaseră prin ceainăriile şi barurile Casei Comunelor, în timp ce Colthorpe încă mai avea mustrări de conştiinţă pentru că făcuse un târg atât de prost cu Stamper; îşi spuse că nu avea multă experienţă la ploconirea în faţa agenţilor imobiliari şi ştia că intrase într-o încurcătură. Ascultase veştile despre vorbele pairilor cu sentimentul unui om care se îneacă în mare şi tocmai aude sunetul unui vapor apropiindu-se; se grăbi să-l găsească pe Stamper, temându-se că îl va găsi altcineva înaintea lui. În patruzeci de minute se întoarse în Cameră şi era în picioare.

— Mai devreme, în această după-amiază, un nobil lord a acuzat această Cameră de corupţie şi de a căuta să-i deposedeze atât pe Lorzi, cât şi pe Maiestatea Sa Regele de drepturile lor constituţionale, pretinzând că Maiestatea Sa a fost redus la tăcere

într-un mod abuziv. O asemenea provocare la acţiunile acestei Camere şi la rolul prim-ministrului este ca şi cum...

— Aşteptaţi un minut! Doamna preşedintă îi ordonă lui Colthorpe să tacă cu un accent lent de Lancashire. Nu am auzit nimic despre asta. Nu este corespunzător. Ştiţi că este împotriva regulilor Camerei să discutăm chestiuni care au legătură cu persoana regelui.

— Aceasta nu este o chestiune personală, ci o chestiune constituţională de cea mai mare importanţă, doamnă preşedintă. Drepturile acestei Camere au fost stabilite prin convenţii şi tradiţii în cursul multor ani. Când sunt contestate, trebuie apărate.

— Cu toate astea, trebuie să văd ce s-a spus înainte de a permite să continue asta. Preşedinta îi făcu semn lui Colthorpe să stea jos, dar el nu voia să se abată din drumul lui.

— Doamnă preşedintă, întârzierea şi deraierea ne pun în pericol. Acesta e doar încă un exemplu al tendinţelor de interferenţă ale monarhiei moderne...

— Destul! Ea se ridică în picioare, holbându-se furioasă peste ochelarii în formă de semilună, cerând ca Colthorpe să se potolească.

— Dar, doamnă preşedintă, trebuie să ni se permită să răspundem atacurilor împotriva noastră, indiferent de sursa acelor atacuri. Dezbaterea, aparent despre vânătoarea de vulpi, a fost transformată într-un atac direct împotriva acestei Camere. Acum, doamnă preşedintă, nu doresc să contest integritatea celui care doreşte să facă asemenea atacuri...

Ei îi plăcu felul cum suna asta şi ezită.

— Presupun că este posibil, continuă Colthorpe, să îţi pese cu pasiune de bunăstarea ţării şi de pe spatele unui cal când vânezi vulpi. Se auzi un murmur amuzat de sprijin din băncile din jurul lui. Ar fi posibil şi să te identifici cu condiţia grea a oamenilor fără adăpost din luxul unui palat – de fapt, al mai multor palate. Nu pot

să neg că ar fi posibil ca faptul că eşti plimbat prin ţară în limuzine cu şofer şi trenuri private cu patruzeci de vagoane să îţi permită să ai o înţelegere unică a problemelor celor ţintuiţi în scaunele cu rotile...

— Patruzeci de vagoane? întrebă o voce. Pentru ce naiba are nevoie de patruzeci de vagoane?

Doamna preşedintă se ridică din nou în picioare, înălţându-se pe vârfuri, parcă, încercând să-şi sporească autoritatea, şi îşi îndreptă furioasă ochelarii în direcţia lui, dar Colthorpe, cu vocea ridicată, o ignoră.

— Ar fi posibil şi ca oamenii care trăiesc doar pe spatele plătitorilor de taxe şi care nu plătesc nicio taxă să-i acuze de lăcomie şi egoism pe cei care o fac. E posibil, doamnă preşedintă, dar nu e mai probabil ca toate astea să fie încă o grămadă din îngrăşământul acela organic care se împrăştie peste tot prin grădinile Palatului?

Strigătele de „Linişte! Linişte!" ale preşedintei se pierdură în tărăboiul iscat.

— Dacă onorabilul domn nu îşi reia locul imediat, voi fi forţată să-l nominalizez, rosti ea ameninţându-l pe Colthorpe cu procedura care l-ar fi dat afară din parlament pentru tot restul săptămânii. Dar deja era prea târziu. Când Colthorpe se uită spre balconul presei, văzu scribii scrijelind cu furie în carnetele lor de notiţe. O grămadă aveau să-l aştepte la ieşirea din Cameră. Îşi prezentase punctul de vedere; urma să fie numit în fiecare ziar de dimineaţă.

— Linişte! Li-ni-şte! strigă preşedinta.

Cu o plecăciune de o mare demnitate, spera el, care făcu pălăria să-i pice de pe cap şi să se rostogolească pe podea, Colthorpe îşi reluă locul.

CAPITOLUL 28

Loialitatea e ca doctrina celibatului, uşor de proclamat, dar al naibii de greu de respectat.

Telefonul sună tocmai când Landless se lăsase pe mâna frizerului său şi nu-i plăcea să fie deranjat în astfel de momente. Secretara lui îşi imagina că neplăcerea de a fi deranjat în acele momente era provocată de jenă, căci frizerul, care-l vizita pe omul de afaceri o dată la două săptămâni la biroul lui, era ceea ce ea numea „sensibil”. Dar Landless nu avea nicio problemă cu asta. Quentin era singurul frizer care reuşea să-i ţină părul ca sârma sub control fără să-l încarce cu geluri unsuroase şi, oricum, reputaţia lui Landless cu femeile era suficient de solidă ca să supravieţuiască contactului cu un homosexual afectat. Însă frizerul era un bârfitor neruşinat şi notoriu care avea o grămadă de poveşti despre ceilalţi clienţi importanţi ai săi, toţi părând să-l considere un fel de confesor pentru vieţile lor sexuale. Landless nu înceta să se mire de ceea ce alţii recunoşteau sau începeau să fantazeze doar sub influenţa şamponului şi a unui masaj profesionist al scalpului. El îşi ţinea gura închisă şi asculta. Tocmai asculta cu atenţie un raport fascinant despre ce părţi ale corpului îşi rădea cea mai cunoscută vedetă de telenovele din ţară şi în ce forme, când sunetul telefonului îi distrase atenţia.

Era redactorul-şef al ziarului lui, care îi cerea un sfat pentru a-şi salveze propria piele, ca de obicei. Dar Landless nu obiectă, nu şi de această dată. Până la urmă, acesta era subiectul lui.

— Ceilalţi cum abordează subiectul? mârâi el.

— Nimeni nu ştie. E ceva ieşit din comun.

Chestiunea îi implica pe rege, pe prim-ministru, Camera Lorzilor şi Camera Comunelor – arhiepiscopul încă nu era implicat, dar, fără

îndoială, *Sun* şi *Mirror* aveau să găsească vreo conexiune. Totuşi, povestea fusese provocată de două nulităţi – puţini auziseră de Colthorpe, nimeni de Quillington. Era o problemă sensibilă, poate un articol pe pagina parlamentară?

— Vreo indicaţie din Downing Street?

— Sunt prudenţi. N-au nicio treabă cu asta, insistă ei. Acestea sunt chestiuni serioase şi ei înţeleg că trebuie raportate şi aşa mai departe, dar sugerează că Quillington e un prost, iar Colthorpe a exagerat. Nu vor să se repete ce s-a-ntâmplat înainte de Crăciun.

— Dar n-au cerut nici s-o condimentăm?

— Nu.

— Colthorpe a încercat să schimbe subiectul de la o naţiune divizată la problema banilor. Un lucru prea deştept ca să-i fi trecut prin cap de unul singur. Încearcă să vadă de unde bate vântul.

— Şi noi ce facem?

Nu conta atât de mult ceea ce îi promisese lui Quillington, era mai mult instinctul unui om care fusese obişnuit cu luptele de stradă toată viaţa lui, obişnuit să recunoască diferenţa dintre umbrele care ofereau adăpost şi cele care ascundeau duşmanul. Avea încredere în instinctele lui, iar acestea îi spuneau că printre acele umbre pândea figura lui Francis Urquhart. Dacă Landless ar fi făcut puţină lumină în jur, cine ştie ce-ar fi găsit. Oricum, avea o grămadă de bani investiţi în Familia Regală şi nu ar fi primit dividende dacă Familia Regală nu oferea ştiri. Ştiri bune, rele, indiferente, nu-l interesa – atât timp cât erau ştiri.

— Hai să facem senzaţie. Titlu principal pe prima pagină.

— Crezi că e atât de important?

— O să facem noi să fie atât de important.

Se auzi o respiraţie agitată la capătul liniei telefonice, căci redactorul încerca să ţină pasul şi să înţeleagă logica patronului lui.

— PAIRII ÎL ATACĂ PE URQUHART? sugeră el încercând câteva titluri. PRIM-MINISTRUL NU E ALES ŞI NICI NU E ELIGIBIL, SPUN ALIAŢII REGELUI?

— Nu, tâmpitule. Acum şase săptămâni spuneam lumii ce fiinţă bună şi nobilă era. Nici măcar cititorii noştri nu vor crede că din Roger Rabbit a ajuns dintr-odată Rasputin. Trebuie să fie un titlu echilibrat, corect, autoritar. Dar măreţ.

— Vrei să ştii şi atitudinea celorlalţi faţă de asta. Era o presupunere, nu o întrebare: avea să fie o primă pagină cum nu ar fi fost alta la competiţie.

— Nu, nu la asta, îi răspunse Landless gânditor. Împrăştie vestea în redacţie.

— Dar asta înseamnă că va ajunge pe Fleet Street în mai puţin de o oră. Amândoi ştiau că existau ziarişti în redacţie care primeau mită pentru a alerta publicaţiile rivale în legătură cu ce se întâmpla, la fel cum ei plăteau pentru informaţii de culise din cealaltă direcţie. O să se ia toţi după noi. O să creadă că punem ceva la cale, că ştim ceva ce ei nu ştiu. Nimeni nu va vrea să rămână pe dinafară, o să fie folosit pe fiecare primă pagină?

— Exact. O să fie un succes pentru că noi o să-l facem să fie un succes. Fără părtinire, corect, în interesul naţional. Până când va veni vremea să luăm partea cuiva, scandalul pe care o să-l facem o să-i dea domnului Urquhart coşmaruri luni de zile. Atunci o să ne asigurăm nu numai că n-o să fie ales, ci şi că n-o să fie eligibil.

Puse telefonul înapoi în furcă şi se întoarse la Quentin, care se proptise pe un perete îndepărtat al băii private, uriaşe şi acoperite cu marmură, părând absorbit în căutarea unei gene răzleţe.

— Quentin, îţi aminteşti de regele Edward al II-lea?

— Vă referiţi la cel pe care l-au însemnat cu vătraiul înroşit în foc? Îşi strânse buzele de scârbă când îşi aminti de legenda măcelăririi lui sordide.

— Dacă aud că un cuvânt din conversaţia asta a răsuflat în afara acestor pereţi, tu o să devii Quentin I. Şi o să-ţi administrez vătraiul personal. Ai înţeles?

Quentin încercă cu greu, foarte greu, să-şi imagineze că ziaristul glumea. Zâmbi încurajator, dar primi în schimb doar o privire fixă şi susţinută care nu lăsa loc niciunei îndoieli. Quentin îşi aminti că Landless nu glumea niciodată. Se apucă din nou de tunsul părului şi nu mai spuse niciun cuvânt.

Intră chiar ea cu ediţiile de dimineaţă ale ziarelor. Se ciocnise de mesager pe scări.

— Mă bucur să vă-ntâlnesc din nou, domnişoară.

„Din nou" – lui Sally i se păru că detecta o inflexiune nedreaptă în acele cuvinte. Poate era doar în imaginaţia ei – sau se simţea vinovată? Nu, nu se simţea vinovată. Hotărâse cu mult timp în urmă să nu-şi conducă viaţa după coduri şi reguli pe care alţii le ignorau cu atâta indiferenţă. Nu datora nimic nimănui şi nu avea niciun rost să fie singura fecioară săracă din cimitir.

El întinse ziarele unul lângă altul pe podea şi rămase cu privirea asupra lor destul de mult timp, pierdut în gânduri.

— Sally, a început, îi spuse el în cele din urmă. Ea observă o urmă de teamă. În curând va fi prea târziu ca să mai dăm înapoi.

— Ne îndreptăm spre victorie.

— Sau spre iad.

— Haide, Francis, asta ţi-ai dorit. Ca oamenii să înceapă să-şi pună întrebări.

— Nu mă înţelege greşit. Nu sunt descurajat, doar puţin precaut. Până la urmă, sunt un englez şi el e regele meu. Şi se pare că nu suntem singurii care ne punem întrebări. Cine e Quillington ăsta, pairul ăsta necunoscut aşa de pornit?

— Nu ştii? E fratele bărbatului care, după cum se spune, e destul de apropiat de prinţesa Charlotte ca să ia toate răcelile de la ea. E tot timpul în rubricile mondene.

— Tu citeşti rubricile mondene? Era surprins; asta era una dintre cele mai puţin atrăgătoare trăsături ale Mortimei la micul dejun. Se uită de aproape la Sally, întrebându-se dacă va avea vreodată şansa să mănânce micul dejun cu ea.

— Mulţi dintre clienţii mei trăiesc prin ele. Se prefac că sunt supăraţi când apar în rubricile mondene, dar sunt ofensaţi când nu se-ntâmplă asta.

— Aşadar, Quillington e omul regelui, nu-i aşa? Şi oamenii regelui deja răspund chemării la luptă. Încă se uita din picioare pe ziare.

— Francis, apropo de clienţi, ai spus că o să mă prezinţi unor contacte noi, dar nu am întâlnit pe nimeni în afara mesagerului ocazional şi a femeii care aduce ceaiul. Din nu ştiu ce motiv, se pare că ne petrecem tot timpul singuri.

— Nu suntem niciodată cu adevărat singuri. E imposibil în locul ăsta.

Ea veni prin spatele lui şi îşi lăsă mâinile să alunece în jurul pieptului lui, îngropându-şi faţa în bumbacul aspru şi curat al cămăşii lui. Îi putea simţi mirosul masculin de mosc amestecat cu amidon de pin şi parfum discret de apă de colonie şi simţi cum temperatura corpului lui deja creştea. Ştia că el se bucura de pericol pentru că-l făcea să simtă că n-o cucerea doar pe ea, ci, prin ea, lumea întreagă. Faptul că, în orice moment, un mesager sau un funcţionar de stat ar fi putut intra peste ei din greşeală îl făcea mai prezent şi îi sporea dorinţa; în timp ce o poseda, se simţea invincibil. Urma să vină vremea când se va simţi aşa tot timpul, când se va lipsi de precauţie şi nu va recunoaşte alte reguli decât ale lui şi, chiar când va ajunge în vârful puterii, va începe să alunece în jos, spre înfrângere. Asta se întâmpla cu toţi. Încep să se convingă

că fiecare nouă provocare nu mai e nouă, ci doar o repetare a bătăliilor vechi deja purtate şi câştigate. Minţile lor încep să se închidă, pierd legătura cu realitatea şi flexibilitatea şi nu mai sunt receptive la pericolele cu care se confruntă. Viziunea devine o repetiţie învechită. Nu i se întâmplase lui Urquhart, nu încă, dar i se va întâmpla cândva. Pe ea nu o deranja să fie folosită atât timp cât şi ea îl putea folosi şi atât timp cât îşi amintea că şi asta, ca toate lucrurile, nu putea dura la nesfârşit. Îşi lăsă mâinile în jos, pe pieptul lui, vârându-şi degetele între nasturii cămăşii lui. Prim-miniştrii sunt întotdeauna împinşi de la spate, la început de propria lor vanitate şi de simţul invulnerabilităţii şi, în cele din urmă, de electorat sau de colegii şi prietenii lor politici. Deşi nu de rege, nu de mulţi ani.

— Sally, nu-ţi face griji pentru clienţii tăi. O să rezolv asta.

— Mulţumesc, Francis. Ea îi sărută ceafa, iar degetele ei încă mai coborau pe nasturii lui de parcă ar fi exersat o gamă la pian.

— Îţi înţelegi slujba extraordinar de bine, şopti el.

— Doamna Urquhart nu e prin preajmă?

— Îşi vizitează sora. În Fife.

— Mi se pare că-i departe.

— Este.

— Înţeleg.

Ea rămase fără nasturi. El încă stătea în picioare, cu ziarele la picioare, cu faţa la uşă ca Horaţiu pe pod, gata să înfrunte orice intrus, simţindu-se atotputernic. Când era aşa, ştia că nimic nu mai conta pentru el. O parte din el îşi dorea ca uşa să se deschidă şi ca toţi cei de pe Downing Street să-l vadă cu această femeie mult mai tânără şi dorită şi să înţeleagă că era un bărbat adevărat. Poate nu-şi dăduse seama că ei încetaseră să dea buzna cu mesajele lor interminabile şi cu hârtiile cabinetului în timp ce ea era acolo, găsind întotdeauna o scuză să telefoneze înainte sau, pur şi simplu, să nu se mai deranjeze să vină până la el. Ştiau, bineînţeles că ştiau.

Dar poate că el nu ştia că ei ştiau. Poate că deja pierdea contactul cu realitatea.

— Francis, îi şopti ea la ureche. Ştiu că e târziu. Va fi întuneric, dar... întotdeauna mi-ai promis că o să-mi arăţi cabinetul. Scaunul tău special.

El nu-i putu răspunde. Degetele ei îl lăsară fără glas.

— Francis? Te rog...

CAPITOLUL 29

Un monarh e dezavantajat când scapă săpunul. Ce face când nu e niciun valet să-l ridice pentru el?

Iarăşi nu dormise. Şi ştia că începuse să exagereze în legătură cu anumite lucruri. Lucruri ridicole cum ar fi cana pentru spălatul pe dinţi. Valetul o schimbase, pur şi simplu, presupunând că ştia ce era mai bine pentru el, aşa cum făceau cu toţii. Provocase o ceartă urâtă şi plină de răutate, iar acum se simţea ruşinat. Îşi căpătase cana înapoi, dar, în schimb, îşi pierduse echilibrul şi demnitatea. Dar, cumva, faptul că ştia ce se întâmpla cu el părea doar să înrăutăţească situaţia.

Oglinda de la baie arăta o faţă trasă şi îmbătrânită, ridurile din jurul ochilor erau ca nişte gheare răzbunătoare, iar focul din el – înăbuşit şi stins. Când îşi studie propria imagine, văzu reflectată faţa tatălui lui, aprigă, nestăpânită, neînduplecată. Tremură. Îmbătrânea chiar înainte să-şi fi început viaţa cum trebuie, o viaţă petrecută aşteptând ca părinţii lui să moară exact aşa cum copiii lui aşteptau acum ca el să moară. Dacă ar fi murit în acea zi, ar fi avut loc funeralii de stat uriaşe la care ar fi plâns milioane de oameni. Dar câţi şi-ar fi amintit de el? Nu de el ca rege doar cu numele, ci de el ca om?

Pe când era copil, avusese nişte compensaţii. Îşi amintea jocul lui preferat, când alerga prin faţa gărzii Palatului, fiind salutat tot timpul cu zornăitul cizmelor târşâite şi cu braţele ridicate până când şi el, şi soldatul rămâneau fără răsuflare. Dar nu avusese niciodată o copilărie normală, fusese singur şi nu putuse să aibă lucruri normale ca toţi ceilalţi copii, iar acum erau hotărâţi să-l priveze şi de bărbăţia lui. Se uita la televizor, dar nu înţelegea jumătate din reclame. Erau ca un şuvoi de mesaje despre credite

ipotecare, planuri de economisire, distribuitoare automate de bani, lichide noi pentru spălare şi înălbire şi dispozitive care reuşeau să zugrăvească în colţurile dificile. Era ca şi cum acele mesaje veneau de pe altă planetă. Deja avea cea mai moale marcă de hârtie igienică, dar nu avea nici cea mai vagă idee de unde ar fi putut s-o cumpere. Nici măcar nu trebuia să scoată capacul de pe pasta de dinţi dimineaţa sau să schimbe o lamă de ras. Totul se făcea pentru el, totul. Viaţa lui era ireală, cumva irelevantă, o colivie aurită plină de tristeţe.

Chiar şi fetele pe care ei le găsiseră ca să-l ajute cu lucrurile de bază îi spuseseră „Sire", nu numai când se întâlniseră prima dată în public, ci şi mai târziu, când erau singuri, în pat, cu nimic altceva între ei decât sudoarea entuziasmului, când îi arătau cum îşi petrecea restul lumii timpul liber.

Făcuse tot ce se putuse, tot ce se aşteptase de la el şi mai mult decât atât. Învăţase limba galeză, mersese prin munţi, era căpitanul propriei nave, pilotase elicoptere şi sărise din avioane de la 1.500 de metri, prezidase comitete de caritate, inaugurase secţii de spital şi dezvelise plăci comemorative, râsese la umiliri şi imitaţii lamentabile, ignorase insultele, îşi muşcase buza la minciunile răutăcioase despre familia lui şi întoarse şi celălalt obraz, se târâse pe burtă prin noroiul şi mocirla de pe terenurile pentru antrenamente militare aşa cum se aştepta să se târască şi prin noroiul şi mocirla de pe Fleet Street. Făcuse tot ceea ce ei îi ceruseră să facă, dar tot nu era îndeajuns. Cu cât se străduia mai mult, cu atât deveneau mai crude batjocurile şi înţepăturile lor. Slujba şi aşteptările lor deveniseră prea grele pentru orice om.

Se uită la capul lui osos şi cu chelie, foarte asemănător cu al tatălui lui, şi la ochii lăsaţi. Văzuse deja ziarele de dimineaţă, relatările dezbaterilor, speculaţiile şi insinuările, aerele liderilor de opinie care ori discutau despre el ca şi cum l-ar fi cunoscut atât de bine că puteau vedea ce era în sufletul lui, ori îl tratau de parcă el,

omul, pur şi simplu nu exista. Era sclavul lor, o posesiune pe care o expuneau când era în interesul lor să le semneze legislaţia, să taie panglicile şi să-i ajute să-şi vândă ziarele. Nu i-ar fi permis să se alăture restului lumii, dar îl privau şi de simpla consolare de a fi singur.

Ochii lui, odată albaştri şi limpezi, erau congestionaţi din cauza oboselii şi a îndoielii. Cumva, trebuia să-şi găsească curajul şi o cale de ieşire înainte ca ei să-l distrugă. Dar nu exista nicio cale de ieşire pentru un rege. Încet, mâna începu să-i tremure incontrolabil, în timp ce gândurile i se încurcau, confuze, iar cana pentru spălatul pe dinţi îi tremura în mâna nesigură. Degetele umede se strânseră până se albiră în jurul porţelanului, luptându-se să-şi recapete controlul, dar totul aluneca, iar cana zbură de parcă ar fi fost posedată, atinse uşor marginea băii şi sări pe podeaua acoperită cu gresie. El se holbă la ea, captivat, de parcă ar fi urmărit spectacolul unui balet tragic. Cana făcu câteva sărituri mici, toarta sărindu-i încolo şi-ncoace, făcându-i semne, bătându-şi joc de el, până când, cu un salt extravagant şi disperat, se răsuci şi se sparse într-o sută de cioburi furioase şi sălbatice. Până la urmă rămăsese fără cana lui preferată pentru spălatul pe dinţi. Şi era vina lor.

CAPITOLUL 30

Când va muri, se vor alinia pe străzi sute de mii ca să-şi onoreze regele căzut. Bineînţeles că voi fi cu ei când va trece sicriul. Voi dori să mă asigur că a murit.

Ianuarie: a treia săptămână

— Tim, n-aş fi putut să fac asta la finala cupei? Ştii cât urăsc fotbalul. Urquhart deja trebuia să ridice vocea ca să se facă auzit prin mulţime şi meciul nici măcar nu începuse.

— Finala e abia în mai şi nu avem timp. Ochii sclipitori ai lui Stamper cercetară repede terenul. N-avea să lase smiorcăielile şefului lui să-i răpească bucuria acestui moment; fusese un suporter pasionat de pe vremea când nu era mai mare decât o minge de fotbal. Oricum, făcea parte din strategia lui să-l facă pe Urquhart să pară un om al poporului, un prim-ministru care ieşea să se distreze alături de ceilalţi oameni. Mass-media avea să se plictisească în cele din urmă să tot primească acest mesaj mură-n gură, dar, credea Stamper, nu până în martie. Aceasta era ocazia ideală, un meci de calificare în Campionatul European, în lumina reflectoarelor, împotriva marii rivale Germania, cu pasiunile războaielor victorioase şi a înfrângerilor la Cupa Mondială reaprinse pe terase şi în faţa televizoarelor prin fiecare circumscripţie electorală. Cum îi amintise recalcitrantului Urquhart de mai multe ori, poate că fanii fotbalului nu aveau atâţia bani ca publicul de la operă, dar aveau mult mai multe voturi, iar Urquhart era acolo ca să fie văzut ajutându-i să apere onoarea naţiunii.

Strigătele îi învăluiră când publicul se ridică în val în tribune, sărind de pe scaune aşa cum strămoşii lor porniseră la atac la Somme, Verdun, Vimy Ridge şi în nenumărate ciocniri sângeroase

cu hunii. Loja VIP era plină de birocraţi supraponderali din fotbal, de o gamă largă de băuturi pe jumătate consumate şi de reviste cu ultimele ştiri despre ligamente sucite şi alte bârfe de vestiar distorsionate. Niciuna dintre astea nu era pe gustul prim-ministrului şi stătea cocoşat, părând să se fi retras în moliciunea confortabilă a paltonului, dar, când Stamper se aplecă peste umărul lui Urquhart din scaunul lui, îşi descoperi şeful absorbit de ecranul unui televizor în miniatură, cu latura mai mică de opt centimetri. Se uita la ştirile de seară.

— E prea bătrână pentru bikini, dacă vrei să ştii părerea mea, glumi Stamper.

Ecranul de cristale lichide strălucea, dezvăluind o fotografie făcută de un paparazzo, un pic tremurată din cauza efectului teleobiectivului, dar care o arăta, fără îndoială, pe prinţesa Charlotte făcându-şi de cap pe o plajă retrasă. Culorile tropicale erau superbe.

— Tim, nu eşti drept cu Familia noastră Regală. Nu face nimic necuviincios. Până la urmă, nu e o crimă pentru o prinţesă să fie văzută pe o plajă cu un însoţitor bronzat chiar dacă, din întâmplare, el e mult mai tânăr şi mai suplu decât ea. Nici nu contează că săptămâna trecută schia la Gstaad. Tu, pur şi simplu, nu realizezi cât de grea e munca Familiei Regale. Şi condamn invidia tipică şi neplăcută a britanicilor doar pentru că noi stăm aici până ne îngheaţă coaiele în ianuarie, în timp ce ţara intră în recesiune; nu înseamnă că ar trebui să-i criticăm pe cei care, întâmplător, sunt mai norocoşi decât noi.

— Mă tem că alţii nu vor fi la fel de generoşi ca tine!

Urquhart îşi strânse pătura în jurul genunchilor şi luă o înghiţitură dintr-un termos cu cafea fierbinte amestecată cu mult whisky. Se putea preface că era tânăr când o călărea pe Sally, dar aerul rece al nopţii îl dezbrăca fără milă de asemenea prefăcătorii. Răsuflarea lui se transforma în norişori.

— Tim, mă tem că ai dreptate. Sunt tot mai multe poveşti senzaţionale despre câte vacanţe a avut în ultimul an, câte nopţi şi-a petrecut în diferite părţi ale ţării, departe de prinţ, şi când şi-a văzut ultima dată copiii. Presa de scandal poate vedea orice într-o poză nevinovată de vacanţă.

— Bine, Francis. Ce naiba pui la cale?

Urquhart se întoarse pe locul lui pentru ca Stamper să-l poată auzi mai bine prin zgomotul din jurul stadionului. Mai luă o gură de cafea.

— M-am gândit. Acordul din Lista Civilă expiră în scurt timp şi tocmai am început să renegociem venitul Familiei Regale pentru următorii zece ani. Palatul a făcut o ofertă destul de umflată, bazată pe ceea ce unii ar spune că e o prognoză supraevaluată a inflaţiei în următorii ani. Bineînţeles, e doar o poziţie iniţială, un punct de plecare pentru negociere, pentru a se asigura că nu o să fim prea răi cu ei. Ar fi prea uşor, într-o vreme în care se strânge cureaua în general, să o strângem şi pe-a lor, să susţinem că ar trebui să împartă poverile cu noi. Îşi arcui sprânceana şi zâmbi. Dar eu cred că asta ar fi ceva nechibzuit, tu nu crezi?

— Spune-mi, Francis. Arată-mi cum funcţionează mintea ta întortocheată pentru că eşti cu mult înaintea mea şi nu cred că o să te ajung din urmă.

— O să iau asta ca pe un compliment. Ascultă şi învaţă, Timothy. Urquhart se bucura de asta. Stamper era bun, foarte bun, dar nu avea viziunea magnifică a câmpiilor politice oferite de fereastra de la Numărul Zece. Şi n-o avea nici pe Sally. Tot citesc în presă că ne îndreptăm spre o situaţie de competiţie... constituţională, să zicem, între rege şi prim-ministru, în care regele pare să aibă un sprijin popular considerabil, chiar dacă din partea unor cetăţeni prost informaţi. Dacă îl presez cu Lista Civilă, o să fiu acuzat de bădărănie. Pe de altă parte, dacă aleg să fiu generos, voi dovedi că sunt imparţial şi responsabil.

— Ca întotdeauna, glumi preşedintele partidului.

— Din păcate, presa şi publicul au un fel simplist de a privi Lista Civilă drept un salariu regal. Plata cuvenită pentru o slujbă. Şi mă tem că mass-media nu va fi amabilă cu o familie care sărbătoreşte o mărire uriaşă de salariu fugind de pe pârtia de schi pe o plajă albită de soare în timp ce noi tremurăm. Probabil chiar şi editorii responsabili ca prietenul nostru Brynford-Jones vor înţelege greşit.

— O să insist pe asta! strigă Stamper mai tare decât difuzoarele care anunţau jucătorii.

— Dacă o să pară că Familia Regală abuzează de generozitatea guvernului, atunci mă tem că asta va fi o problemă mai mult pentru rege decât pentru prim-ministru. Nu pot să fac prea multe în privinţa asta. Sper că n-o să-l distragă prea mult.

Terenul de joc era în lumina strălucitoare a reflectoarelor, echipele erau aliniate, arbitrul era pregătit, fotografiile oficiale erau făcute, iar stadionul răsuna de strigătele celor şaizeci de mii de suporteri. Dintr-odată, corul strigătelor răguşite făcu loc unui freamăt conspirativ.

— Tim, Dumnezeu să-l ocrotească pe rege!

Când Urquhart se ridică alături de Stamper pentru intonarea imnului naţional, simţi că-i era mai cald. I se păru că, peste cântecul superficial al mulţimii, auzea sunetul făcut de nişte castele care se prăbuşeau.

Biroul regelui era în dezordine. Mai multe cărţi şi exemplare de *Hansard*[5] stăteau claie peste grămadă pe marginea biroului, iar din ele ieşeau ca nişte buruieni hârtiuţe care marcau fragmentele la care dorea să facă trimiteri; telefonul ajunsese sub un val de foi cu

5 Numele tradiţional al publicaţiei care conţine transcrierile dezbaterilor parlamentare în Regatul Unit şi în alte ţări aparţinând Commonwealth-ului. (n.red.)

registrele contabile ale ducatului de Lancaster printate la computer, iar o farfurie cu prânzul lui de mai devreme, ce constase într-o chiflă de pâine integrală şi somon afumat, acum goală, trona deasupra. Doar fotografia cu copiii lui, în rama ei de argint, părea imună la invazia dezordinii, singură ca o insulă pustiită în mijlocul mărilor furtunoase. Ca de obicei, fruntea îi era încruntată în timp ce citea raportul privind Lista Civilă.

— E un pic surprinzător, nu crezi, David?

— Sincer să fiu, e uimitor. Se pare că ne bucurăm de roadele unei victorii şi nu ştiu să fi participat la vreo luptă. Nu mă aşteptam la asta.

— Ar putea să fie un semn de pace? S-a bârfit prea mult despre Palat şi despre Downing Street. Poate e o şansă pentru un nou început. Ce zici, David? Vocea lui părea obosită, îi lipsea convingerea.

— Poate, îi răspunse Mycroft.

— Cu siguranţă e generos.

— Mai generos decât aş fi crezut că poate fi.

Ochii lui aruncară o privire de reproş peste biroul dezordonat. Nu era cinic, îi plăcea să creadă despre el că era un tip constructiv, care vedea ce era mai bun în oameni. Mycroft întotdeauna crezuse că asta era una dintre cele mai supărătoare trăsături ale lui. Dar regele nu-l contrazise.

— Ne permite să fim şi noi generoşi la rândul nostru. Regele se ridicase din scaunul lui şi merse să se uite pe fereastră, către grădini, răsucindu-şi încet inelul cu sigiliu. Noile grădini începeau să-şi arate forma definitivă şi distinctivă şi îl relaxa când mintea lui umplea mulţimea de lacune rămase şi crea un peisaj mirific în faţa lui. David, să ştii că întotdeauna mi s-a părut anormal, ba chiar ruşinos, că venitul nostru privat din proprietăţile şi investiţiile deţinute în ducatul de Lancaster şi în alte părţi rămâne scutit de taxe. Sunt cel mai bogat om din ţară, dar nu plătesc nicio taxă pe

venit, nicio taxă pe câştigul de capital, nicio taxă pe moştenire, nimic. Şi, pe lângă asta, primesc o alocaţie prin Lista Civilă de câteva milioane care va fi mărită în mod substanţial. Se întoarse şi bătu din palme. E timpul să ne alăturăm restului lumii. În schimbul noii Liste Civile, ar trebui să fim de acord să plătim taxe pentru restul veniturilor noastre.

— Vreţi să spuneţi o taxă simbolică?

— Nu, fără gesturi simbolice. Întreaga taxă pentru totul.

— Dar nu e nevoie, protestă Mycroft. Nu se pune nicio presiune reală pe dumneavoastră, nu există nicio controversă în legătură cu asta. După ce veţi fi de acord cu asta, nu veţi mai putea să daţi înapoi. Îi veţi lega pe copiii dumneavoastră şi pe copiii copiilor dumneavoastră, indiferent ce guvern va fi la putere şi indiferent cât de aspre vor fi taxele.

— Nu intenţionez să revoc! Tonul lui era tăios, iar obrajii aprinşi. O fac pentru că aşa cred că este corect. M-am uitat la fiecare detaliu din registrul contabil al ducatului. Doamne, bunurile acelea ar trebui să furnizeze destule venituri pentru cinci familii regale.

— Foarte bine, Sire. Dacă insistaţi. Mycroft simţi totul ca o mustrare. Era datoria lui să-i ofere sfaturi şi observaţii raţionale şi precaute şi nu-i plăcea să greşească. Chiar şi după atâţia ani de prietenie, tot nu se simţea confortabil în momentele de nerăbdare ale monarhului; îşi spunea că veneau din cauză că aşteptase o viaţă, deşi era foarte grăbit. Iar accesele deveniseră mai frecvente în ultimele câteva luni de când urcase pe tron. Dar restul familiei? Vă aşteptaţi ca şi ei să se ofere voluntari să plătească taxele?

— Da. Ar fi absurd ca regele să plătească taxe, dar membrii mai tineri ai familiei să n-o facă. Oamenii nu ar înţelege. *Eu* nu aş înţelege. Mai ales după genul de acoperire mediatică pe care au reuşit să o atragă în ultimul timp. Ştiu că mass-media e plină de vulturi, dar chiar trebuie să ne oferim pe tavă, gata să fim devoraţi? Mai multe haine şi mai mult bun-simţ n-ar strica din când în când.

Era maximumul de duritate pe care şi-l permitea în a-şi critica propria familie. Dar nu mai era niciun secret nici în bucătăriile şi nici în spălătoriile din Palat cât de furios fusese, atât din cauza lipsei de discreţie a prinţesei Charlotte, cât şi din cauza lipsei de reţineri a presei.

— Dacă vreţi să-i... convingeţi să renunţe la un venit substanţial, cuvintele trebuie să vină direct de la dumneavoastră. Nu vă puteţi aştepta să le vină genul acesta de idei de la mine sau din altă parte. Mycroft părea îngrijorat. Mai fusese trimis cu asemenea misiuni la membrii Familiei Regale. Descoperise că cei din rangurile mai joase îl primiseră cu mai multă ostilitate.

Regele schiţă un zâmbet trist înclinând capul într-o parte.

— Ai dreptate să faci mofturi. Presupun că orice mesager trimis cu o misiune atât de delicată s-ar întoarce cu turbanul fixat bine în cuie de capul lui. Nu-ţi face griji, David, e treaba mea să fac asta. Pune-i în temă, dacă vrei, cu prevederile noii Liste Civile. Apoi pregăteşte-mi un document scurt în care să stabileşti argumentele şi fă aranjamentele necesare ca ei să vină să mă vadă. Mai bine separat decât în gaşcă. Nu mai vreau să fiu supus unui atac familial la cină, nu în legătură cu asta.

— Unii dintre ei sunt în străinătate acum. S-ar putea să dureze câteva zile.

— David, durează deja prea mult timp, oftă regele. Nu cred că mai contează câteva zile în plus...

CAPITOLUL 31

Locul unei prinţese e în cel puţin unul dintre castelele ei. Dacă are minte, va ţine podul mobil ridicat, dar prinţesele rareori au minte.

Zborul British Airways 747–400 din Kingston ajunse pe aeroportul Heathrow cu zece minute după ora programată, fără a putea recupera întârzierea provocată la plecare de mulţimea de ofiţeri de la verificarea paşapoartelor aflaţi în grevă, care se întinsese în jurul terminalului de plecare şi se împrăştiase până pe pistă. Zborul pierduse spaţiul de aterizare programat iniţial şi, în mod normal, ar fi trebuit să se mai învârtă cincisprezece sau douăzeci de minute înainte ca responsabilii de la controlul traficului aerian să-i găsească un loc potrivit la coadă, dar acesta nu era un zbor normal şi căpitanului i se dădu imediat permisiunea de a ateriza, în timp ce alte douăsprezece zboruri care ajunseră la timp fuseseră trimise înapoi la grămadă. Prinţesa era gata să coboare în momentul în care roţile atinseră pământul.

Boeingul merse până la un terminal într-unul dintre cele mai liniştite colţuri ale aeroportului şi, în mod normal, prinţesa şi alaiul ei ar fi fost conduşi direct afară din Heathrow printr-o poartă privată. Ar fi ajuns la Palatul Kensington chiar înainte ca restul pasagerilor să-şi facă drum cu greu în faţa rândului de taxiuri. Dar, în acea zi, prinţesa nu plecă direct cu maşina. Trebuia mai întâi să intre în posesia cheilor noii ei maşini.

Ultimele luni fuseseră dificile pentru toţi producătorii de maşini de lux, iar perspectivele pentru restul anului arătau şi mai descurajant. Afacerile mergeau prost; vânzările şi promoţiile erau o raritate. Aşa că păruse o idee excelentă ca Maserati UK să-i ofere prinţesei o ediţie gratuită a celui mai recent model sport, sperând să

obţină în schimb publicitate considerabilă şi de lungă durată. Ea acceptase cu bucurie. Când aeronava ajunse lângă poarta de sosire, directorul general al Maserati aştepta neliniştit pe trotuar, cu cheile legate cu o fundă roz extravagantă legănându-se pe degetele lui agitate, şi contempla norii. Ziua putea fi mai potrivită, căci burniţa intermitentă făcea dificil de menţinut luciul caroseriei, dar exista şi o parte bună. Atenţia pe care prinţesa o primise în mass-media în ultimele zile făcuse ca mărimea şi entuziasmul contingentului de presă aliniat lângă maşina lui să crească considerabil. Valoarea publicităţii investite de el în prinţesă crescuse şi ea pe măsură.

Ea pluti pe asfaltul umed cu un zâmbet alb şi radios şi cu un bronz nenatural. Ar fi trebuit să dureze mai puţin de zece minute: câteva cuvinte de întâmpinare şi mulţumiri la adresa omuleţului speriat în costumul lucios de mohair care flutura cheile, o scurtă sesiune foto în timp ce camerele îi surprindeau anatomia prin comparaţie cu a Maseratiului roşu şi fioros şi încă câteva minute pentru a conduce încet în cercuri în timp ce ea descoperea cum funcţiona schimbătorul de viteze, iar ei ar fi obţinut un videoclip promoţional cu cei câţiva metri parcurşi. O nimica toată şi un schimb avantajos al timpului ei pentru o bestie mecanică italiană, nouă şi zgomotoasă, turbo, la patru litri şi jumătate, în valoare de 95.000 de lire.

Însă bineînţeles că presa avea alte idei, voia să-i pună întrebări cu privire la vacanţa ei şi să ştie unde se aflau acum soţul şi însoţitorul ei din vacanţă, dar ea nu acceptă nimic din toate astea.

— Prinţesa va accepta doar întrebări despre maşină, domnilor, anunţase un asistent. De ce nu un Jaguar? Pentru că era deţinut de americani. Câte maşini mai avea? Niciuna ca acea bestie. Ce viteză maximă atinge? O sută zece kilometri la oră când conduc eu. Nu fusese prinsă recent cu peste 160 pe M1? Oferi un zâmbet dulce şi ceru următoarea întrebare. Se putea apleca un pic mai jos pe capotă pentru beneficiul camerelor? Băieţi, cred că glumiţi. Ploaia părea

iminentă şi era deja timpul pentru câteva ture rapide prin jurul camerelor de luat vederi înainte de a pleca. Se urcă în maşină atât de graţios pe cât îi permise caroseria joasă şi coborî geamul pentru un ultim zâmbet către haita de şacali care se apropia.

— Nu e un pic înjositor pentru o prinţesă să vândă maşini străine? întrebă răspicat o voce ascuţită.

La naiba, era tipic pentru ei. Întotdeauna făceau asta. Obrajii i se îmbujorară pe sub bronz.

— Îmi petrec toată viaţa „vânzând", după cum v-aţi exprimat cu sarcasm. Vând produsele britanice de export oriunde mă duc. Vând bilete foarte scumpe la dineuri de caritate pentru ajutorarea înfometaţilor din Africa. Vând bilete de loterie ca să putem construi aziluri pentru pensionari. Niciodată nu mă opresc din vândut.

— Dar să vindeţi maşini sport, de lux şi străine? continuă vocea.

— Voi cereţi luxul. Dacă aş apărea cu haine la mâna a doua sau maşini la mâna a treia, voi aţi fi primii care v-aţi plânge. Trebuie să-mi câştig existenţa la fel ca toată lumea. Zâmbetul ei dispăruse.

— Dar cum rămâne cu Lista Civilă?

— Dacă aţi şti cât de greu e să faci tot ce se aşteaptă de la tine din alocaţia unei prinţese, nu mi-aţi pune asemenea întrebări tâmpite!

Era destul. Ei o întărâtau, ea îşi pierdea cumpătul, era timpul să plece. Dădu drumul ambreiajului, un pic cam nerăbdătoare, pentru că maşina începu să facă nişte salturi lipsite de eleganţă, ca ale unui cangur, spre cameramanii care se împrăştiară speriaţi. Aşa le trebuia nemernicilor. Motorul V-8 se blocă, bărbatul în costumul lucios păru consternat, iar cameramanii apăsară pe declanşatoare cu furie. Reporni, băgă în viteză şi plecă. La naiba cu obrăznicia lor. Înapoi la Palat, după doar o săptămână în care fusese plecată, avea să fie întâmpinată de un maldăr de hârtii conţinând nenumărate invitaţii, multe cereri şi scrisori cu solicitări din partea organizaţiilor de caritate şi a persoanelor defavorizate. Le va arăta ea. Va răspunde tuturor invitaţiilor, va accepta cât de multe va

putea, va merge să mănânce la toate dineurile şi va strânge bani, zâmbindu-le şi tinerilor, şi bătrânilor, şi bolnavilor, şi infirmilor şi alinându-i pe cei care erau, pur şi simplu, nenorocoşi. Va ignora jignirile şi va continua să muncească din greu, cum făcuse dintotdeauna, săpând prin grămada de scrisori şi invitaţii. N-avea de unde să ştie că în vârful teancului de scrisori care aşteptau să fie deschise stătea un dosar care o informa cu privire la aranjamentele pentru noua Listă Civilă şi că titlurile pentru ediţiile de dimineaţă erau deja pregătite, atacând-o pe prinţesa bosumflată în maşina ei sport nou-nouţă şi străină, care se plângea că nu e plătită destul.

Sărăcia într-un Maserati.

Imaginea din ecranul televizorului, cu stopurile strălucitoare ale maşinii prinţesei, se stinse când Urquhart apăsă pe butonul roşu. Însă privirea îi rămase fixată pe ecranul gol încă multă timp, cravata cu nodul lărgit atârnându-i moale în jurul gâtului.

— Francis, nu sunt destul de bătrână pentru tine? Preferi nimfomanele mature în locul fetelor tinere, bune şi curate ca mine, nu-i aşa?

El o privi melancolic.

— Nu pot să comentez.

Sally îl înghionti în coaste în joacă; el o împinse distrat la o parte.

— Încetează sau îţi revoc viza. Dar avertismentul o făcu doar să-şi dubleze eforturile. Sally! Trebuie să vorbim.

— Of, Doamne, nu vreau încă o relaţie serioasă şi plină de semnificaţie. Abia am început să mă distrez şi eu. Se aşează pe canapeaua din faţa lui, netezindu-şi rochia. Îşi puse lenjeria în poşetă, o va descâlci mai târziu.

— Mâine va fi o adevărată furtună din cauza acelor poze. Titlurile vor fi dure. Şi vai, chiar în ziua în care am ales să fac public anunţul cu privire la noua Listă Civilă. Din păcate, anunţul va apărea alături de genul ăsta de imagini, dar – zâmbi larg şi teatral,

ca Macbeth întâmpinându-şi oaspeţii la cină – n-am ce face. Ce mi se pare cel mai trist e că va îndrepta atenţia nu doar asupra prinţesei noastre ghinioniste şi prostuţe, ci asupra întregii Familii Regale. Şi aici, ţiganco, am nevoie de ajutorul tău. Te rog.

— Domnule, sunt o străină în ţara ta şi focul meu de tabără e mic, glumi ea vorbind tărăgănat, ca în Sud.

— Dar tu ai magia de partea ta. O magie care poate transforma o familie regală într-una obişnuită.

— Cât de obişnuită?

— În ceea ce-i priveşte pe membrii familiei regale de rang inferior? La fel de obişnuiţi ca nişte gigolo pe o plajă. Dar nu va fi aşa pentru rege. Nu e un război total. Doar asigură-te că nu e dincolo de orice critică. Să reiasă o anumită dezamăgire. Se poate face asta?

Ea dădu din cap.

— Depinde de întrebări, de cum le pui.

— Cum le-ai pune?

— Pot să mă duc la baie mai întâi? Rochia ei era acum perfect netedă, dar, undeva, pe sub, era încă dezastru.

— Sally, spune-mi întâi ce te-am întrebat. E important.

— Porcule. Bine, ţi le spun din memorie. Începi cu ceva de genul: „Aţi văzut nişte ştiri despre Familia Regală în ultimele zile şi, dacă da, despre ce era vorba?" Doar ca să-i facem să se gândească la fotografii fără ca, bineînţeles, să pară că le sugerăm noi ce să spună. Asta ar fi foarte neprofesional! Dacă sunt atât de proşti că n-au auzit nimic despre Familia Regală, poţi să-i excluzi pentru că sunt nişte paraziţi cretini. Apoi ceva de genul: „Credeţi că este important ca membrii Familiei Regale să ofere un exemplu bun în public şi în vieţile lor private?" Bineînţeles că oamenii vor spune da, aşa că o să continui cu: „Credeţi că Familia Regală britanică a oferit un exemplu mai bun sau mai rău în public şi în viaţa privată în ultimii ani?" Pun pariu pe salariul meu pe luna viitoare că opt din zece

oameni vor răspunde că mai rău, mult mai rău sau alte cuvinte indecente.

— Bikinii prinţesei s-ar putea dovedi la fel de puternici ca praştia lui David.

— Chiar dacă sunt mai mari, adăugă ea iritată.

— Continuă cu lecţia.

— Apoi poate-i întrebăm: „Credeţi că Familia Regală merită recenta mărire de salariu sau credeţi că, în circumstanţele economice actuale, ar trebui să ofere un exemplu de moderaţie?" Cu vorbe din astea.

— Poate chiar şi cu: „Credeţi că numărul membrilor Familiei Regale întreţinuţi de plătitorii de taxe ar trebui să rămână la fel, să crească sau să fie redus?"

— Înveţi, Francis. Dacă imediat înainte de asta o să-i întrebi dacă simt că primesc ceva de valoare pentru banii daţi pe munca prinţesei Charlotte şi ai altor membri infami sau necunoscuţi ai Familiei Regale, atunci o să fie încălziţi şi o să primeşti un răspuns şi mai furios.

Ochii lui sclipeau.

— Şi abia apoi ajungi la întrebarea ucigaşă: „Familia Regală e mai mult sau mai puţin populară sau face o treabă mai bună sau mai rea pentru ţară decât acum cinci ani?" Automat, oamenii vor spune că încă mai sunt mari fani ai ei. Aşa că va trebui să le scoţi la iveală sentimentele mai profunde, grijile pe care le ascund, genul acela de lucruri de care nu sunt conştienţi tot timpul. Pune întrebarea asta în faţă, prima, şi probabil vei descoperi că membrii Familiei Regale sunt doar un pic mai puţin populari decât au fost. Dar întreabă-i asta după ce le-ai dat şansa de a se gândi la nisip, la sex şi la Listele Civile, şi cetăţenii tăi devotaţi şi loiali vor deveni o mulţime rebelă care o va spânzura pe iubita prinţesă Charlotte cu şnurul bikinilor. E suficient atâta?

— Mai mult decât suficient.

— Atunci, dacă nu te deranjează, o să dispar să mă aranjez puţin. Mâna ei era pe clanţă când se întoarse. Nu-ţi place regele, nu-i aşa? Ca de la bărbat la bărbat, vreau să spun.

— Nu. Răspunsul lui era sec, sincer, şovăitor. Îi alimentă curiozitatea.

— De ce? Spune-mi. Ea bătea la nişte uşi pe care el nu alesese să le deschidă de bunăvoie, dar trebuia ca relaţia să evolueze dacă nu voia să ajungă la obişnuinţă şi plictiseală. Trebuia să însemne mai mult decât că şi-o trăgeau şi o mai trăgeau şi opoziţiei din când în când. Oricum, ea era curioasă în mod natural.

— Face pe sfântul şi e naiv, veni răspunsul lui încet. Un idealist penibil care-mi stă în cale.

— E mai mult, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui? întrebă el fără să-şi ascundă iritarea.

— Francis, eşti la jumătatea drumului până la declanşarea unei revolte. Nu plănuieşti asta doar pentru că face pe sfântul.

— Încearcă să se amestece în toate.

— Fiecare editor de pe Fleet Street încearcă să se amestece, dar îi inviţi la cină, nu la propriul linşaj.

— De ce trebuie să insişti? Toată vorbăria asta despre copiii lui şi despre viitor! Pe faţa lui se vedea suferinţa, tonul se înăsprise şi controlul caracteristic dispăruse. Îmi ţine predici tot timpul despre cât de pasionat e să construiască o lume mai bună pentru copiii lui. Despre cum n-ar trebui să construim o conductă de gaz sau o centrală nucleară fără să ne gândim prima dată la copiii lui. Cum prima lui datorie ca viitor rege şi monarh a fost să producă moştenitori pentru tron – copiii lui! Pielea din jurul ochilor lui devenise cenuşie şi avea salivă pe buze în timp ce devenea din ce în ce mai însufleţit. Omul e obsedat de copiii lui. Vorbeşte întruna de ei de fiecare dată când îl întâlnesc. Mă bate la cap. Mă hărţuieşte. Se vaită. De parcă copiii ar fi un fel de miracol pe care numai el îl

poate face. Dar nu e cel mai banal, lacom şi egoist lucru să vrei să-ţi reproduci propria imagine?

Ea se menţinu pe poziţie.

— Nu, nu cred că e, spuse ea încet. Se sperie dintr-odată de ochii lui roşii ca focul care o priveau direct, dar în acelaşi timp priveau prin ea, către o suferinţă ascunsă. Nu, nu e. Nu e ceva egoist.

— E pur egoism şi iubire de sine, îţi spun eu. O încercare penibilă de a atinge nemurirea.

— Se numeşte iubire, Francis.

— Iubire! Copilul tău s-a născut din iubire? Al naibii de ciudată e iubirea aia care te lasă în spital cu coaste rupte şi cu copilul în cimitir!

Ea îl pălmui cu toată forţa ei şi înţelese imediat că făcuse o greşeală. Ar fi trebuit să recunoască semnele de pericol în venele care-i zvâcneau la tâmple. Ar fi trebuit să-şi amintească de faptul că el nu avea copii, nu avusese niciodată copii. Ar fi trebuit să arate milă. Înţelegerea ei veni cu un strigăt de durere când mâna lui o lovi peste faţă ca răspuns.

Apoi el se retrase, căindu-se pentru ceea ce făcuse. Se prăbuşi pe un scaun, toată energia şi ura scurgându-se din el ca dintr-o clepsidră din care curgeau ultimele fire de nisip.

— Doamne, Sally, iartă-mă. Îmi pare foarte rău.

În contrast, ea îşi menţinu un calm suprem. Avusese multe experienţe din acestea.

— Şi mie, Francis.

Gâfâia, iar supleţea care adesea îi dădea aparenţa de vigoare şi tinereţe acum îl transforma într-un om bătrân şi stafidit. Îşi distrusese propriile mijloace de apărare.

— Nu am copii, spuse el suspinând, pentru că nu pot. Am încercat toată viaţa să mă conving că n-a contat niciodată, dar de fiecare dată când îl văd pe omul ăla blestemat şi îi ascult

reproşurile, e ca şi cum aş fi dezbrăcat şi umilit prin simplul fapt de a fi în prezenţa lui.

— Crezi că o face intenţionat?

— Bineînţeles că e intenţionat! Îşi foloseşte textele despre dragoste ca nişte arme de război. Cât de oarbă poţi să fii ca să nu vezi asta? Furia lui făcu loc remuşcărilor. O, Sally, crede-mă, îmi pare rău. N-am mai lovit niciodată o femeie până acum.

— Se mai întâmplă, Francis.

Sally se holbă la noua imagine a bărbatului pe care crezuse că-l cunoştea, apoi închise încet uşa în urma ei.

CAPITOLUL 32

Un bun lider face o varză din orice lucru, iar apoi trece cu seninătate mai departe.

Un zumzet de nerăbdare se auzi tot mai tare în timp ce Urquhart intră în Camera Comunelor din spatele scaunului preşedintei, cu un dosar roşu din piele sub braţ, în timp ce funcţionarii de stat se îngrămădeau ca nişte răţuşte în boxa oficialilor din fundul Camerei. Rostul prezenţei lor acolo era de a-i oferi informaţii instantaneu dacă era nevoie, dar nu era cazul. Se informase cu foarte mare grijă de data asta; ştia exact ce dorea.

— Doamnă preşedintă, cu permisiunea dumneavoastră, aş dori să fac o declaraţie...

Urquhart îşi plimbă încet privirea pe deasupra băncilor arhipline. McKillin stătea de cealaltă parte a tribunei oficiale, verificând punct cu punct declaraţia pe care biroul lui Urquhart i-o pusese la dispoziţie cu o oră înainte. Avea să îl susţină. Chestiuni de acest fel trebuiau să fie dincolo de orice controverse şi, în orice caz, de când relaţia personală a lui Urquhart cu regele devenise unul dintre principalele subiecte de controversă din presă, şi preocuparea liderului opoziţiei pentru interesele monarhului crescuse. Duşmanul tău e prietenul meu. Aşa funcţiona opoziţia. Liderul micului Partid Liberal, care stătea cu gaşca lui de optimişti incurabili spre capătul îndepărtat al Camerei, avea să fie probabil mai puţin entuziasmat. Avea şaptesprezece parlamentari în partidul lui şi un ego mai mare decât toţi ceilalţi la un loc. Ajuns deputat la o vârstă fragedă, îşi făcuse un nume prin introducerea unui proiect de lege care restrângea Lista Civilă la numai cinci membri ai Familiei Regale şi redefinea succesiunea titlului regal prin transmiterea acestuia către cel mai mare vlăstar al regelui,

indiferent de sex, şi nu exclusiv primului fiu – pentru a impune principiul egalităţii sexelor. Astfel obţinuse zece minute la tribuna parlamentului, înainte ca proiectul de lege să fie respins, însă mass-media îi oferise câteva ore de expunere la televizor în intervalul orar cu cea mai mare audienţă şi acoperire largă în ziare. Acum trebuia să-şi apere reputaţia; fără îndoială, avea s-o facă cu decenţă, dar, privind prin restul Camerei, prim-ministrul observă că decenţa avea un termen scurt de valabilitate în politică.

Privirea i se opri asupra „Fiarei din Bradford". Îmbrăcat în obişnuita lui jachetă sport fără nicio formă, coloratul şi excentricul reprezentant al circumscripţiei Bradford Central deja se aplecase înainte în aşteptare, cu părul lung şi drept căzându-i pe ochi, în timp ce îşi frângea mâinile şi se pregătea să sară în picioare cu prima ocazie. Acest parlamentar din opoziţie era un fost luptător de stradă care considera orice chestiune o şansă de a continua războiul de clasă împotriva capitalismului, pe care-l ducea cu multă înverşunare, alimentată de un accident petrecut într-o fabrică în care muncise pe când era student şi care-i scurtase două degete de la mâna stângă. Republican înflăcărat, era pregătit să explodeze pe orice temă ce implica drepturile ereditare. Era şi extrem de previzibil, de aceea Urquhart se asigurase că unul dintre parlamentarii din partidul lui, un Cavaler al Suburbiilor Bogate renumit pentru figura bucolică şi temperamentul lui certăreţ, fusese plasat vizavi de Fiara din Bradford. Cavalerul fusese delegat să „se ocupe" de Fiară în timpul declaraţiei; ce însemna asta mai precis era la latitudinea cavalerului, despre care se ştia că era fragil, dar nerăbdător „să se întoarcă pe câmpul de luptă", cum se exprimase chiar el, după tratamentul pentru o uşoară problemă la inimă. Deja se uita încruntat spre onorabilul reprezentant al circumscripţiei Bradford Central, aşezat la doar doi metri de el.

— Aş dori să fac o declaraţie cu privire la sprijinul financiar pentru Maiestatea Sa Regele pentru următorii zece ani, continuă

Urquhart. Făcu o pauză, privi direct către Fiară şi zâmbi cu superioritate. Celălalt îi răspunse cu un bombănit audibil, care-l făcu pe prim-ministru să zâmbească şi mai larg. Fiara deja zgâlţâia cuşca.

— Aranjamentul este unul consistent şi, sper eu, generos, dar, cum priveşte o perioadă de zece ani, fluctuaţiile inflaţiei trebuie luate în considerare.

— Dacă inflaţia se va dovedi mai mică decât s-a prevăzut, surplusul se reportează mai departe...

— Cât primeşte prinţesa? izbucni Fiara.

Urquhart îl ignoră şi continuă explicaţia.

— Haide. Spuneţi-ne. Cu cât o plătim pe Charlotte să şi-o tragă în Caraibi anul viitor?

— Linişte! Linişte! ceru doamna preşedintă pe un ton strident.

— Doar întrebam...

— Taci, prostule! izbucni cavalerul, comentariul lui fiind auzit de toţi cei din Cameră, cu excepţia reprezentanţilor oficiali care înregistrau pentru *Hansard.*

— Continuaţi, domnule prim-ministru.

Atmosfera era deja încărcată, dar temperatura se ridică şi mai mult după anunţul lui Urquhart. Trebui să acopere zarva în creştere, în timp ce cavalerul îşi continua cearta personală peste podeaua Camerei. Fiara bombăni pe parcursul scurtei intervenţii de susţinere a liderului opoziţiei care, într-o tentativă timidă de a intra sub pielea lui Urquhart, exageră cu laudele la adresa contribuţiei regelui în domeniile protecţiei mediului şi responsabilităţii sociale.

— Spune-i asta nemernicului ăstuia! tună cavalerul fluturând un deget acuzator către Fiara care tocmai îl provoca contestând fidelitatea soţiei lui. Primi ca răspuns un gest vulgar care implică două degete amputate.

Când îi veni rândul, liderul liberalilor nu se arătă la fel de entuziast.

— Este prim-ministrul dispus să recunoască faptul că, deşi contribuţia Familiei Regale este extrem de valoroasă, în privinţa finanţelor lasă mult de dorit? Lista Civilă reprezintă doar o parte din cheltuielile contribuabilului cu Familia Regală dacă luăm în considerare avioanele regale, iahtul regal, trenul regal...

— Porumbeii zburători regali, îl întrerupse Fiara.

— ...ale căror costuri sunt ascunse în bugetele diferitelor departamente guvernamentale. N-ar fi mai bine, mai transparent şi mai sincer să consolidăm toate aceste cheltuieli într-un singur buget ca să ştim exact care sunt cifrele?

— E o păcăleală. Ce ascunzi?

— Îmi displace insinuarea onorabilului domn că nu aş fi nici transparent, nici sincer... începu Urquhart.

— Atunci, cât ne costă?

— Nu există nicio conspiraţie secretă în privinţa acestor chestiuni. Familia Regală ne răsplăteşte excelent pentru banii respectivi...

— O, câţi bani?

Câţiva se alăturară întreruperilor venite de pe băncile opoziţiei. Părea că găsiseră o slăbiciune în apărarea prim-ministrului şi nu puteau rezista ispitei de a o exploata.

— Cifrele variază foarte mult de la an la an din cauza unor lucruri excepţionale...

— Cum ar fi?

— ...cum ar fi reparaţiile şi modernizarea trenurilor regale. De asemenea, şi palatele regale necesită o întreţinere considerabilă care, în anumiţi ani, are costuri grele. Adesea este foarte dificil să extragi costul exact din marile bugete guvernamentale. Urquhart părea să sufere din cauza întreruperilor. Se vedea că era sub presiune, ezita să dea detalii, ceea ce îi agita şi mai tare pe cei care îl şicanau. Cu cât ocolea mai mult adevărul, cu atât mai tare se

răsunau îndemnurile să „spună totul pe şleau”; chiar şi liderul liberalilor li se alătură.

— Camera trebuie să înţeleagă că declaraţia pe care o fac astăzi acoperă doar Lista Civilă. Pentru alte surse de cheltuieli, sunt obligat de lege şi ar fi foarte nepotrivit ca eu să fac anunţuri despre asemenea chestiuni fără să mă consult întâi cu Maiestatea Sa. Trebuie să păstrăm demnitatea Coroanei şi să recunoaştem stima şi afecţiunea pe care le nutrim pentru Familia Regală.

Când Urquhart făcu o pauză pentru a reflecta la propriile cuvinte, nivelul zgomotului din jurul lui se ridică brusc. Fruntea i se întunecă.

— Parcă ieri cei din băncile opoziţiei mă acuzau că-l tratam cu dispreţ pe Maiestatea Sa, dar acum insistă că exact asta fac. Asta îi înfurie şi mai tare pe cei care-l şicanau; limbajul deveni tot mai neparlamentar. Doamnă preşedintă, avem o mulţime dezlănţuită! Urquhart flutură un deget ameninţător spre băncile de vizavi. Ei nu doresc să fie informaţi, ci caută doar să facă scandal! Părea să se fi pierdut cu firea din cauza hărţuielii permanente, iar doamna preşedintă ştia că acesta era semnul sfârşitului oricărui dialog raţional. Era gata să încheie discuţia şi să ceară trecerea la următoarea chestiune când o explozie izbucni în vecinătatea cavalerului, care se ridică în picioare.

— Solicit luarea de cuvânt, doamnă preşedintă!

— Nicio luare de cuvânt, vă rog. Am pierdut deja destul timp...

— Dar nemernicul ăla tocmai mi-a spus să plec şi că-mi urează să fac un nou atac de cord!

Degete acuzatoare se îndreptară spre Fiară şi se dezlănţui iadul.

— Măi să fie! izbucni preşedinta exasperată.

— A înţeles greşit, ca întotdeauna, protestă Fiara cu nevinovăţie. I-am spus că o să facă un atac de cord când o să afle cât ne costă monarhia. Sunt milioane şi milioane...

Restul se pierdu în furtuna de indignare ce venea din toate părţile.

Urquhart îşi luă dosarul şi dădu să plece. Contemplă pentru un moment harababura din băncile parlamentare. Fără îndoială, avea să se pună mare presiune pe el ca să dezvăluie costul total al cheltuielilor publice cu Familia Regală şi, foarte probabil, avea să fie nevoit să-l dezvăluie. În orice caz, din cauza scandalului, fiecare patron de ziar de pe Fleet Street avea să-şi pună jurnaliştii să sape şi să facă estimări aproximative, iar sume rezonabil de exacte nu ar fi fost prea greu de găsit. Era păcat că anul trecut, se gândi el, Aviaţia Regală înlocuise ambele avioane vechi, iar cele moderne nu sunt tocmai ieftine. Mai rău era că, din întâmplare, aceste cheltuieli veniseră în acelaşi timp cu o reparaţie costisitoare a iahtului regal *Britannia*. Suma totală, pe care ar fi descoperit-o deja până şi cel mai prost jurnalist până acum, avea să fie cu mult peste o sută cincizeci de milioane de lire, iar ăsta era un ciolan pe care nici cel mai loial editor nu putea să-l ignore. Dar nimeni nu putea să-l acuze pe Urquhart că era nedrept sau nepăsător faţă de rege, nu personal. Nu făcuse el tot ce putuse ca să-l apere pe rege, chiar şi în faţa unor presiuni considerabile? Odată cu titlurile ziarelor din dimineaţa zilei următoare, regele avea să simtă şi el presiunea. Apoi urma sondajul de opinie al lui Sally.

Îşi spuse că, şi pentru un prim-ministru, fusese o zi de muncă excepţională.

CAPITOLUL 33

O reputaţie, oricât de proastă ar fi, e preferabilă uitării.
Nu intenţionez să fiu uitat şi ce contează că n-o să fiu iertat?

— Domnule prim-ministru, domnul Stamper doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— În calitatea lui de consilier de stat, preşedinte al partidului, şef al spălătorilor de sticle sau preşedinte onorific al clubului lui de fotbal? Urquhart îşi dădu jos picioarele de pe canapeaua căptuşită cu piele verde din biroul lui din Camera Comunelor, unde aşteptase până seara târziu să se încheie o serie de sesiuni de votare, citind documente guvernamentale. Nu-şi amintea ce urma să voteze. Pentru a creşte pedeapsa pentru răufăcători sau pentru a reduce subvenţiile pentru Naţiunile Unite? Oricum, era ceva ce avea să stârnească tabloidele şi să pună opoziţia în cea mai proastă lumină.

— Domnul Stamper nu mi-a spus, îi răspunse secretarul personal fără umor, care îşi vârâse doar capul şi umărul drept în cadrul uşii.

— Adu-l aici! îl instrui prim-ministrul.

Stamper nu scoase niciun cuvânt de salut şi se îndreptă direct spre dulapul cu băuturi de unde-şi turnă whisky într-un pahar mare.

— Tim, se pare ai veşti proaste.

— Da. Unele dintre cele mai proaste pe care le-am auzit de multă vreme.

— Doar n-a murit vreun alt porc egoist din cine ştie ce circumscripţie marginală?

— Francis, e mai rău, mult mai rău. Ultimele noastre sondaje secrete ne pun cu trei puncte în faţă. Şi chiar mai îngrijorător este faptul că, din nu ştiu ce motiv, oamenii par să te placă, eşti cu zece

puncte înaintea lui McKillin. Vanitatea ta va scăpa de sub control. Planul tău ridicol pentru alegeri anticipate pare că ar putea funcţiona până la urmă!

— Slavă Domnului!

— Şi asta nu e tot, Francis. Stamper luă un ton mai serios. Fără ca Urquhard să-i fi cerut, turnase şi pentru el un pahar şi i-l înmână, apoi continuă. Tocmai am avut o discuţie secretă cu ministrul Afacerilor Interne. Se pare că teoria politică de doi lei e corectă. Mizerabilul de Marples a fost prins, în sfârşit, cu pantalonii în vine, noaptea târziu, acum câteva zile, pe splaiul din Putney.

— În ianuarie? întrebă Urquhart nevenindu-i să creadă.

— Absolut, în flagrant. Cu un băiat de paisprezece ani. Se pare că-i plac băieţeii. Se aşează confortabil la biroul lui Urquhart, cu picioarele pe sugativa prim-ministrului. Îşi încerca norocul intenţionat, îl tachina.

„Ştirile cu care vine trebuie să fie deosebit de importante", se gândi Urquhart.

— Dar a avut noroc. Poliţia avea de gând să-l pună sub acuzare, aşa că a cedat şi a spus tot ce voiau să ştie în speranţa că va scăpa uşor. O grămadă de nume, adrese, bârfe şi indicii despre unde să caute dacă vor să descopere reţele organizate de prostituţie.

— Castrarea e prea blândă...

— Şi se pare că a menţionat un nume foarte interesant. David Mycroft.

Urquhart luă o înghiţitură mare.

— Aşa că, dintr-odată, băieţii noştri în albastru s-au intimidat şi cer neoficial un pic de îndrumare. Dacă Marples va fi urmărit penal, o să-l implice şi pe Mycroft şi tot iadul se va dezlănţui. Ministrul Afacerilor Interne mi-a făcut un semn din cap şi mi-a făcut cu ochiul, indicând că nu ar fi în interesul public să-l urmărească în justiţie pe cinstitul şi onorabilul deputat de Dagenham. Aşa că n-o să mai avem parte de alte alegeri locale înainte de termen.

Urquhart dădu jos picioarele de pe canapea.

— Ce au aflat despre Mycroft?

— Nu multe. Au doar numele lui şi faptul că Marples l-a întâlnit într-un club gay în noaptea de revelion. Cine ştie unde s-ar putea ajunge cu asta? Dar încă nu l-au interogat.

— Poate ar trebui s-o facă.

— Nu pot, Francis. Dacă se iau de Mycroft, trebuie să facă la fel şi cu Marples care, la rândul lui, o să se ia de noi toţi. Oricum, dacă ar fi o crimă să-ţi petreci timpul într-un club gay, ar trebui să închidem jumătate din Camera Lorzilor.

— Tim, ascultă-mă, din partea mea, pot să-l facă pe Marples kebab pe o ţepuşă ruginită. Dar nu va fi acuzat câteva săptămâni, nu până după alegeri, iar atunci nu va conta nici cât o ceapă degerată. Dar, dacă ar putea să-l preseze pe Mycroft acum, ar putea fi poliţa de asigurare de care avem nevoie. Nu-ţi dai seama? Piese pentru poziţie. Câştigă teren azi, în schimbul unui jucător la care vei renunţa mai târziu, când nu va mai conta. Cred că se numeşte sacrificarea reginei.

— Cred că am nevoie de încă un pahar. Ce probleme, atât de aproape de inima Palatului. Dacă s-ar afla despre asta...

— De când lucrează Mycroft cu regele?

— Se cunosc de când erau amândoi nişte puşti plini de coşuri. E unul dintre aghiotanţii lui cei mai vechi. Şi prieten foarte apropiat.

— Sună extrem de grav. Ar fi groaznic dacă regele ar afla.

— Şi dacă l-ar acoperi pe Mycroft, în ciuda faptului că slujba lui este o chestiune atât de sensibilă. Probabil că-l pune în posesia a jumătate din secretele ţării.

— Dar ar fi mai rău dacă Maiestatea Sa nu ar şti. Prostit, înşelat, escrocat timp de treizeci de ani de unul dintre cei mai apropiaţi prieteni, un om pe care l-a pus într-o poziţie de încredere.

— Un ticălos sau un prost. Un monarh care nu şi-a îndeplinit responsabilităţile sau n-a putut. Ce va face presa cu asta dacă se va afla?

— Sunt nişte veşti groaznice, Tim. E groaznic.

— Cele mai rele pe care le-am auzit de multă vreme.

Urmă un moment lung de tăcere. Apoi secretarul personal auzi venind din camera prim-ministrului un râs continuu, aproape incontrolabil, care-i întoarse stomacul pe dos.

— La naiba! La naiba cu toţi, David! Cum pot să fie atât de cretini? Regele azvârli ziarele unul după altul în aer în timp ce Mycroft privi paginile fluturând şi aşternându-se pe podea. N-am cerut eu majorarea din Lista Civilă, iar acum sunt atacat pentru lăcomie. Şi cum se face că după doar câteva zile de când l-am informat pe prim-ministru că doream ca Familia Regală să plătească taxele totale pe veniturile noastre, ei raportează că ar fi ideea lui?

— Informaţia le-a parvenit chiar de pe Downing Street, dar nu poate fi atribuită nimănui cu certitudine, murmură slab Mycroft.

— Bineînţeles că nu! izbucni regele de parcă ar fi vorbit cu un elev înapoiat. Ba chiar sugerează că am fost de acord să plătesc taxele pentru că am cedat presiunii şi că am fost forţat să fac asta din cauza ostilităţii presei. Omul ăsta, Urquhart, e abominabil! Nu se poate abţine şi întoarce totul în avantajul lui. Dacă s-ar împiedica din greşeală de adevăr, s-ar ridica şi ar continua ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. E absurd!

O copie a ziarului *Times* fu azvârlită în cel mai îndepărtat colţ al camerei, paginile lui căzând ca nişte uriaşi fulgi de zăpadă.

— S-a deranjat vreunul dintre ei să verifice faptele?

Mycroft tuşi jenat.

— *Chronicle.* Articolul lor e corect...

Regele înşfăcă ziarul din teanc, scrutându-i rubricile. Păru să se calmeze un pic.

— David, Urquhart încearcă să mă umilească. Să mă taie în fâşii, bucată cu bucată, fără să-mi dea nici măcar o şansă să mă explic. Avusese din nou acel vis în noaptea precedentă. Ochii mari şi răbdători ai unui băieţel murdar, cu firimituri pe bărbie, îl fixau de pe primele pagini ale tuturor ziarelor. Asta îl îngrozea. David, nu-i voi lăsa să mă târască asemenea unui miel dus la tăiere. Nu o să permit asta. M-am gândit: trebuie să găsesc o cale de a-mi exprima punctul de vedere. Să mă fac auzit fără ca Urquhart să-mi stea în cale. Voi da un interviu.

— Dar regii nu dau interviuri ziarelor, protestă Mycroft cu slăbiciune.

— N-au dat până acum. Dar acum e epoca noii monarhii, una transparentă şi deschisă. O s-o fac, David. Cred că o să aleg *Chronicle.* Un interviu exclusiv.

Mycroft vru să protesteze, să-i spună că, dacă un interviu era o idee proastă, unul exclusiv putea fi şi mai rău, oferindu-le celorlalte ziare încă un motiv de atac. Dar nu se simţea în stare să-l contrazică. Nu putuse gândi limpede toată ziua, de când răspunsese dimineaţa devreme unor bătăi în uşă doar ca să descopere un detectiv şi un inspector de la Brigada de Moravuri stând pe treptele de la intrare.

CAPITOLUL 34

Presa liberă se foloseşte de principiile ei la fel cum un acuzat se foloseşte de un alibi.

Ianuarie: a patra săptămână

Landless plecase singur, anunţându-şi, pur şi simplu, personalul că nu putea fi contactat. Secretara lui ura misterele; de fiecare dată când oferea câte un pretext pentru a pleca, presupunea că se ducea să facă prostii cu o tânără cu spate frumos şi fără bani în cont. Ştia ea cum era el. Cu cincisprezece ani în urmă, şi ea fusese tânără şi făcuse prostii cu Landless, înainte să intervină lucruri precum căsnicia, respectabilitatea şi vergeturile. Faptul că putea pătrunde în mintea acestui bărbat o ajutase să devină o secretară eficientă şi scandalos de bine plătită, dar nu o împiedicase să fie geloasă. Iar, astăzi, Landless nu spusese nimănui nimic, nici măcar ei; nu voia ca toată lumea să ştie unde se ducea chiar înainte de a ajunge acolo.

Biroul de primire era mic, iar sala de aşteptare era întunecoasă, acoperită cu tablouri victoriene şi mediocre, care înfăţişau cai şi scene de vânătoare, imitaţii după Stubbs şi Ben Marshall. Unul dintre ele ar fi putut fi un John Herring autentic; nu putea fi sigur, dar începea să-şi formeze ochiul pentru astfel de lucruri – până la urmă, cumpărase destule originale de-a lungul ultimilor ani. Un tânăr valet îmbrăcat într-o livrea completă, cu frac strâns pe talie, catarame şi ciorapi, veni să-l ia şi îl însoţi până la un lift mic, dar impecabil decorat, unde mahonul lucea la fel de intens ca pantofii servitorului Palatului. Îşi dori ca mama lui să fi fost acolo: i-ar fi plăcut foarte mult. Se născuse în ziua în care murise regina Alexandra şi întotdeauna crezuse că avea, cumva, o legătură cu ea, făcând aluzii la o misterioasă „legătură specială”, iar spre sfârşitul

vieţii frecventase mediile de spiritism. Chiar înainte ca draga şi bătrâna lui mamă să-şi înceapă călătoria spre „lumea cealaltă", stătuse trei ore ca s-o zărească, prin mulţime, pe prinţesa Di în ziua nunţii ei. Zărise trăsura doar din spate şi asta doar pentru câteva secunde, dar flutură steagul, aclamă şi se întoarse acasă simţind că îşi făcuse datoria. Pentru ea, mândria patriotică şi cutiile de tablă comemorative cu biscuiţi erau totul. Ar fi plâns dacă l-ar fi văzut acum, de acolo de sus.

— Sunteţi aici pentru prima dată? îl întrebă valetul.

Landless dădu din cap. Îl sunase prinţesa Charlotte. Pentru un interviu exclusiv cu *Chronicle,* sugerând că ea îl aranjase. Va trimite pe cineva de încredere? Şi va permite Palatului să verifice articolul înainte să fie tipărit? Puteau veni la cină mai târziu? Fu condus printr-un coridor larg cu ferestre cu vedere spre curtea interioară. Tablourile erau mai valoroase aici, erau portrete ale unor vlăstari regali de mult uitaţi, de maeştri ale căror nume rezistaseră destul de bine.

— Vă veţi adresa cu „Maiestatea Voastră" când intraţi. După aceea puteţi să-i spuneţi simplu „Sire", şopti valetul când se apropiară de o uşă solidă, dar simplă.

Când uşa se deschise încet, Landless îşi aminti de cealaltă întrebare a lui Charlotte. Era o idee bună? Avusese îndoieli, îndoieli serioase, nu ştia dacă un interviu exclusiv ar fi bun pentru rege, dar ştia că ar fi fost minunat pentru ziarul lui.

— Sally? Scuze că te sun aşa devreme. Nu am mai vorbit de o zi sau două. E totul în regulă?

De fapt, trecuse aproape o săptămână şi, chiar dacă Urquhart îi trimisese flori şi doi potenţiali clienţi importanţi, nu găsise momentul potrivit pentru a o suna. Ridică din umeri. Se certaseră, ea va trece peste asta. Trebuia s-o facă dacă voia să aibă în

continuare acces la informaţii din interior. În orice caz, era ceva urgent.

— Cum merge sondajul? E gata deja? Încercă să-i evalueze starea prin telefon. Părea un pic rece şi oficială, ca şi cum ar fi trezit-o din somn. Oricum, era vorba de afaceri. A intervenit ceva. Se aude că Maiestatea Sa Regală a dat un interviu exclusiv pentru *Chronicle* şi speră să fie gata pentru publicare în câteva zile. Habar n-am ce-i în el, Landless stă pe el de parcă ar cloci un ou, dar am impresia că, în interesul publicului, ar trebui să existe un pic de echilibru. Nu crezi? Poate un sondaj de opinie publicat înainte, care să reflecte nemulţumirea publică faţă de Familia Regală? Care să pună interviul într-un context? Se uită pe fereastră, peste parcul St. James, unde, lângă iazul cu pelicani, două femei se chinuiau, în lumina slabă a dimineţii, să-şi despartă câinii bătăioşi. Presupun că unele ziare, precum *The Times*, ar putea chiar să tragă concluzia că interviul regelui a fost o încercare pripită şi cumva disperată de a răspunde sondajului de opinie. Tresări când una dintre femei, posesoarea unui animal micuţ ferm înfipt între fălcile unei corcituri mari şi negre, îl lovi cu putere pe câinele mai masiv în testicule. Animalele se despărţiră, doar pentru ca stăpânele să înceapă să mârâie una la cealaltă. Ar fi minunat dacă sondajul ar fi gata pentru publicare până, să zicem... după-amiaza asta?

Sally se întoarse ca să pună telefonul în furcă şi se întinse pentru a alunga durerile nopţii din oase. Rămase întinsă şi holbându-se la tavan câteva clipe, permiţând instrucţiunilor trimise de creier să circule până în corp. Nasul îi zvâcni ca un periscop deasupra cearşafurilor, adulmecând veştile pe care tocmai le primise. Se ridică din pat, proaspătă şi vioaie, şi se întoarse spre corpul de lângă ea.

— Trebuie să plec, iubitule. Vin vremuri grele şi am treabă de făcut.

***

Guardian, 27 ianuarie, pagina 1

O NOUĂ FURTUNĂ ÎL LOVEŞTE PE REGE.
„ESTE CREŞTIN?"

O nouă controversă afectează Familia Regală după ce, seara trecută, episcopul de Durham a pus la îndoială convingerile religioase ale regelui de la amvonul catedralei. Citând din mult criticatul interviu acordat de rege la începutul acestei săptămâni unui ziar, în care dezvăluia că nutreşte un profund interes pentru religiile estice şi că nu exclude posibilitatea reînvierii fizice, episcopul fundamentalist a condamnat un asemenea „flirt modern cu misticismul".

„Regele este apărătorul credinţei şi capul uns al Bisericii Angliei. Dar este creştin?"

Palatul Buckingham a declarat, azi-noapte, că regele a încercat, pur şi simplu, să evidenţieze, ca un rege al unei ţări cu un număr important de minorităţi rasiale şi religioase, că a considerat că e datoria lui să nu aibă o viziune îngustă şi restrictivă a rolului său religios. Pe de altă parte, atacul episcopului pare că intenţionează să alimenteze controversa stârnită în urma recentului sondaj de opinie care evidenţia o scădere dramatică a sprijinului publicului pentru unii dintre membrii Familiei Regale, cum ar fi prinţesa Charlotte, şi înmulţirea solicitărilor pentru restrângerea numărului membrilor Familiei Regale care primesc venituri prin Lista Civilă.

Susţinătorii regelui au intervenit în apărarea lui azi-noapte. „Nu ar trebui să ne lăsăm amăgiţi de un supermarket constituţional şi să cumpărăm cea mai ieftină formă de guvernare", a declarat vicontele Quillington.

Prin contrast, criticii au dorit să evidenţieze faptul că regele, în ciuda popularităţii sale personale, a eşuat în stabilirea unei direcţii clare în multe domenii. „Coroana ar trebui să reprezinte cele mai înalte standarde ale moralităţii publice, a susţinut un vechi deputat din partidul de guvernământ, dar conducerea propriei sale familii lasă mult de dorit. O dezamăgeşte şi ne dezamăgeşte şi pe noi. Membrii ei sunt plătiţi prea mult, sunt prea bronzaţi, lucrează prea puţin şi sunt prea numeroşi."

„Stejarul regal se clatină. Nu ar fi rău dacă unu sau doi membri ai familiei ar cădea de pe crengi...", a declarat un alt critic.

CAPITOLUL 35

Fereşte-te de regele a cărui ambiţie este să devină un om din popor. Nealesul se ia după nespălaţi.

Ştirile începură să curgă cu puţin timp înainte de ora patru după-amiaza şi, până când se confirmară, scurta zi de iarnă se terminase şi toată Londra era în întuneric. Era o zi mizerabilă; un curent de aer cald trecuse prin capitală aducând cu el un potop de ploaie persistentă, care continuă până târziu în noapte. Era o zi de stat acasă.

Statul acasă fusese o greşeală fatală pentru trei femei şi copiii lor, care locuiau într-un un bloc de chiriaşi din mijlocul Notting Hill, de pe strada Queensgate Crescent numărul 14. Era inima mahalalei care în anii '60 adăpostise nenumărate prostituate şi valuri de imigranţi sub privirile dure ale bişniţarilor. Atunci îl numiseră „Rachmanism", după cel mai cunoscut dintre proprietarii-bişniţari. În limbajul modern se numea „pensiune", locul în care consiliul local găzduia familii monoparentale şi cu probleme, în timp ce căuta fără tragere de inimă ca altcineva, de altundeva, să-şi asume responsabilitatea pentru ele. Multe aspecte ale cazării temporare oferite la numărul 14 nu se schimbaseră prea mult în cei treizeci şi ceva de ani care trecuseră de când fusese bordel. Garsoniere, băi comune, încălzire inadecvată, zgomot, tâmplărie putrezită şi depresie continuă. Când ploua, toţi se uitau cum se prelingea apa pe pervazuri şi cum petele umede şi maronii se întindeau tot mai jos în timp ce tapetul se dezlipea de pe pereţi. Dar era mai bine decât să stea afară, în mijlocul ploii torenţiale, sau cel puţin aşa crezuseră.

Cazarea instituţionalizată dă naştere indiferenţei, aşa că nimeni nu se deranjase să raporteze mirosul de gaz care persistase timp de

zile întregi. Asta era treaba îngrijitorului şi ce dacă venea numai când avea chef? Era problema altcuiva. Sau cel puţin aşa crezuseră.

Când se înseră, cronometrul automat porni alt mecanism şi aprinse lumina în holurile comune. Erau doar becuri de şaizeci de waţi, câte unul la fiecare palier, nu prea adecvate, dar mica scânteie provocată de contactul electric fusese suficientă ca să aprindă gazul şi să arunce în aer clădirea de cinci etaje direct de pe pământ, dărâmând şi o mare parte din clădirea învecinată odată cu ea. Din fericire, nu fusese nimeni în clădirea învecinată, era abandonată, dar la numărul 14, din cinci familii – douăzeci şi unu de femei, copii şi bebeluşi –, doar opt persoane urmau să fie scoase vii din moloz. Când Maiestatea Sa ajunse la locul dezastrului, nu mai rămăsese decât o grămadă uriaşă de cărămizi, cadre rupte de uşi şi bucăţi de mobilă peste care pompierii se târau sub luminile puternice cu arc electric. Încă nu se ştia nimic cu privire la câteva persoane care fuseseră înăuntru. Un pat dublu se legăna instabil pe o margine de lemn crăpat la câţiva metri deasupra capetelor salvatorilor, cu cearşafurile fâlfâind în vântul puternic. Ar fi trebuit să fie dat jos înainte să cadă pe cei din stradă, dar macaraua mobilă avea probleme cu înaintarea prin ploaie şi cu traficul de la ora de vârf şi nu-şi permiteau să aştepte. Cuiva i se păru că auzise un zgomot venind din molozul de dedesubt şi, chiar dacă aparatul cu infraroşii nu arăta nimic, multe mâini destoinice săpau deja prin ruinele bătute de ploaie şi mânate de teama că vor ajunge prea târziu.

Imediat ce regele auzise veştile, ceruse să viziteze locul dezastrului.

— Nu ca să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala sau să stau cu gura căscată. Dar un cuvânt pentru cei îndoliaţi într-un asemenea moment poate însemna mai mult decât o mie de epitafuri mai târziu. Cererea trecu prin Camera de Control a Poliţiei Metropolitane de la Scotland Yard chiar în timp ce-l informau pe ministrul Afacerilor Interne, care transmise veştile imediat spre

Downing Street. Regele ajunse la locul dezastrului doar ca să descopere că fusese implicat fără să ştie într-o cursă pe care deja o pierduse. Urquhart era deja acolo, ţinând oamenii de mână, alinând răniţii, consolându-i pe cei îndureraţi, oferind interviuri, căutând camerele de filmare ale televiziunilor, fiind văzut. Îl făcu pe monarh să pară ca un om trimis pe teren din banca de rezervă, nu mai bun decât un înlocuitor capabil să calce pe urmele altuia, dar ce conta? Nu era un concurs sau, cel puţin, nu trebuia să fie. Cel puţin asta se chinuia regele să se convingă singur.

Pentru o vreme, monarhul şi prim-ministrul reuşiră să se evite în timp ce unul era informat şi căuta liniştit supravieţuitori, iar celălalt se concentra să găsească un loc uscat de unde să dea interviuri. Dar amândoi ştiau că urma o întâlnire. Dacă se evitau unul pe altul, ar fi ajuns subiect de ştiri, iar asta ar fi servit doar la transformarea tragediei într-o farsă. Regele stătea ca o santinelă contemplând distrugerea de pe un dâmb de moloz înconjurat de mocirla şi noroiul care se acumulau rapid, iar Urquhart trebui să treacă prin ele ca să ajungă la el.

— Maiestatea Voastră.

— Domnule Urquhart.

Întâlnirea avea căldura unei coliziuni de aisberguri. Niciunul nu se uită direct la celălalt, ci aleseră să examineze priveliştea din jurul lor.

— Niciun cuvânt, Sire. Deja s-a făcut prea multă pagubă şi s-a iscat o controversă prea mare. Priviţi, dar nu vorbiţi. Trebuie să insist.

— Nici măcar o expresie convenţională de tristeţe, domnule Urquhart? Nici măcar una conform scenariilor dumneavoastră?

— Nici măcar o clipire sau vreun semn din cap, nicio expresie oblică sau vreo coborâre exagerată a privirii... Nici măcar după o formulă permisă, de vreme ce pare să vă facă plăcere să desfaceţi fiecare nod pe care noi îl facem.

Regele făcu cu mâna un gest dispreţuitor de negare.

Prim-ministrul vorbi încet, cu mare prudenţă, întorcându-se la subiectul lui.

— Trebuie să insist.

— Vreţi să spuneţi că trebuie să rămân tăcut?

— Absolut. Pentru o perioadă considerabilă.

Regele îşi luă privirea de la haosul din jur şi, pentru prima dată, se uită direct la prim-ministru, cu o expresie ţeapănă şi dispreţuitoare şi cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pelerinei de ploaie.

— Nu prea cred.

Urquhart se strădui să evite provocarea şi să nu-şi piardă cumpătul. Nu dorea să-l lase pe rege să scape nici măcar cu o urmă de satisfacţie.

— După cum aţi văzut, opiniile dumneavoastră au fost, în mare parte, înţelese greşit.

— Sau manipulate.

Urquhart ignoră aluzia.

— Vorbiţi despre tăcere, continuă regele, întorcându-şi faţa spre vânt şi ploaie, cu nasul proeminent ca prora unei mari corăbii. Domnule Urquhart, mă întreb ce-aţi face dacă un nenorocit de episcop tâmpit v-ar face ţinta unei asemenea denaturări absurde. Aţi tăcea? Sau v-aţi apăra? Nu vi s-ar părea mai important să vorbiţi, să le daţi celor dispuşi să asculte şansa de a vă auzi şi înţelege?

— Dar eu nu sunt rege.

— Nu. Un fapt pentru care amândoi ar trebui să fim recunoscători.

Urquhart pricepu insulta. Sub luminile arzătoare cu arc electric, o mânuţă fu zărită prin moloz. Urmară câteva secunde scurte de confuzie, speranţă şi multă răscolire, doar ca raza de speranţă să piară în noroi. Era doar o păpuşă.

— Sire, şi eu trebuie să mă asigur că sunt auzit şi înţeles. De către dumneavoastră. Dintr-o parte se auzi sunetul zidăriei care se prăbuşea, dar niciunul nu se clinti. Orice alte dezvăluiri publice făcute de dumneavoastră vor fi privite ca foarte provocatoare de către guvern. Drept o declaraţie de război constituţional. Şi niciun monarh nu s-a luptat cu un prim-ministru şi a câştigat de aproape două sute de ani.

— O observaţie interesantă. Am uitat că sunteţi un erudit.

— Politica este obţinerea şi folosirea puterii. E o arenă dură, de-a dreptul nemiloasă. Nu e un loc potrivit pentru un rege.

Ploaia curgea ca nişte pârâiaşe pe feţele lor, picurându-le de pe nasuri şi infiltrându-se pe sub gulerele lor. Amândoi erau uzi leoarcă şi înfriguraţi. Niciunul din ei nu mai era tânăr, ar fi trebuit să-şi caute un adăpost, dar niciunul nu voia să fie primul care să se mişte. De la distanţă, privitorii nu puteau auzi nimic din cauza ciocanelor pneumatice şi a comenzilor strigate şi urgente, puteau vedea doar doi bărbaţi care stăteau faţă-n faţă şi se holbau unul la celălalt, doi conducători şi rivali profilaţi pe strălucirea intensă a luminilor de salvare într-o scenă monocromă spălată de ploaie. Nu puteau distinge insolenţa de pe faţa lui Urquhart, nici expresia clasică de sfidare regală din ochii celuilalt. Poate doar un observator ager ar fi putut distinge cum regele îşi strângea umerii, dar sigur o făcea doar împotriva elementelor naturii şi a nenorocirii care îl adusese în acel loc.

— Domnule prim-ministru, nimic despre moralitate?

— Moralitatea, Sire, e monologul celor fără emoţie şi care nu pot fi emoţionaţi, răzbunarea celor fără succes, pedeapsa celor care au încercat şi au dat greş sau a celor care nici măcar n-au avut curajul să încerce vreodată.

Era rândul lui Urquhart să încerce să-l provoace pe celălalt. Urmă o tăcere lungă între ei.

— Domnule prim-ministru, pot să vă felicit? Aţi reuşit să mă faceţi să vă înţeleg cu o claritate absolută.

— Nu vreau să vă las cu nicio îndoială.

— Aţi reuşit acest lucru.

— Atunci, ne-am pus de acord? Nu mai spuneţi niciun cuvânt?

Când, în sfârşit, regele vorbi, vocea lui deveni atât de înceată că Urquhart trebui să facă un efort ca să-l audă.

— Puteţi să fiţi sigur că o să-mi păzesc cuvintele la fel de atent cum le folosiţi dumneavoastră. Nu le voi uita niciodată pe cele pe care le-aţi folosit astăzi.

Momentul fu întrerupt când un strigăt de avertisment se auzi deasupra locului dezastrului, iar oamenii fugiră de pe grămada de pietre când bucata de lemn se clătină, scârţâi şi, în cele din urmă, se prăbuşi, propulsând patul într-un salt mortal lent şi graţios, înainte de a fi redus la nimic mai mult decât încă o grămadă de aşchii pe ruinele de jos. O pernă singuratică atârna în vânt, agăţată de o bucată ascuţită din ceea ce, în acea dimineaţă, fusese un pătuţ de copil, iar sunetul unei jucării gălăgioase de plastic încă mai cânta în vânt. Fără să mai spună un cuvânt, Urquhart începu să meargă din nou prin mocirlă.

Mycroft i se alătură regelui pe bancheta din spate a maşinii în drumul de întoarcere la Palat. În mare parte a călătoriei, monarhul fu tăcut, pierdut în gândurile şi emoţiile lui, cu ochii închişi – afectat de ceea ce văzuse, crezu Mycroft. Când vorbi, cuvintele lui fură încete, aproape şoptite, de parcă ar fi fost într-o biserică sau ar fi vizitat celula unui condamnat.

— Niciun cuvânt, David. Sunt condamnat la tăcere sau va trebui să accept consecinţele. Ochii lui încă erau închişi.

— Nu mai daţi interviuri?

— Nu, dacă nu cumva vreau un război deschis.

Se gândiră la asta câteva momente, care apoi se transformară în minute de tăcere. Ochii lui încă erau închişi. Mycroft crezu că era rândul lui să vorbească.

— Poate nu e momentul potrivit... niciodată nu e momentul potrivit. Dar m-ar ajuta dacă mi-aş lua câteva zile libere. Dacă nu o să faceţi prea multe în public. Pentru o vreme. Am câteva probleme personale de care trebuie să mă ocup.

Capul regelui încă era lăsat pe spate, ochii îi erau închişi, iar cuvintele îi ieşiră din gură monotone şi stoarse de emoţie.

— David, trebuie să-mi cer scuze. Mă tem că nu am ţinut cont de tine. M-am lăsat acaparat de problemele mele. Oftă. Cu toată confuzia asta, ar fi trebuit să-mi fac timp să te întreb. Crăciunul fără Fiona trebuie să fi fost iadul pe pământ. Bineînţeles. Bineînţeles că îţi poţi lua liber o vreme. Dar am nevoie să mă ajuţi într-o mică problemă, dacă se poate. Vreau să aranjez o mică excursie.

— Unde?

— Trei zile, David. Doar trei zile şi nu departe. Mă gândeam la Brixton, Handsworth, poate Moss Side şi Gorbals. Să merg pe la ţară. Să iau masa la o cantină socială în zona unde oamenii fără adăpost trăiesc în cutii de carton într-o zi şi micul dejun cu Armata Salvării în următoarea. Să beau ceai cu o familie care trăieşte din ajutorul social şi să mă încălzesc la radiatorul lor. Să-i întâlnesc pe tinerii care dorm pe străzi, înţelegi ideea.

— Nu puteţi!

Capul lui rămase lăsat pe spate, orb, tonul vocii încă rece.

— Pot. Şi vreau camere de luat vederi să mă însoţească peste tot. Poate o să urmez dieta unui pensionar timp de trei zile şi o să provoc presa care va călători cu mine să facă la fel.

— Asta o să ducă la titluri de-o şchioapă în ziare mai mult decât orice discurs!

— Nu o să spun niciun cuvânt. Începu să râdă, de parcă umorul negru era singurul mod de a înăbuşi sentimentele care-l chinuiau cu atâta putere că îl făcuseră să se teamă un pic de el însuşi.

— Nici nu va trebui s-o faceţi. Pozele vor fi în deschiderea ştirilor în fiecare seară.

— Măcar dacă implicarea regelui ar căpăta atâta acoperire. Tonul lui era aproape glumeţ.

— Nu realizaţi ce faceţi? Este o declaraţie de război contra guvernului. Urquhart se va răzbuna.

Menţionarea numelui prim-ministrului avu un efect electrizant asupra regelui. Îşi înălţă capul, ochii lui înroşiţi se deschiseră arzători şi strălucitori, iar falca i se încordă ca şi cum un curent electric ar fi trecut prin el. Simţea că-l ardea stomacul.

— Noi o să ne răzbunăm primii! Urquhart nu mă poate opri. Poate obiecta la discursurile mele, mă poate intimida şi ameninţa, dar acesta e regatul meu şi am tot dreptul să merg oriunde şi oricând vreau!

— Când v-a intrat în cap să începeţi acest război civil?

Îşi recăpătă umorul negru.

— O, mă gândeam... săptămâna viitoare.

— Acum ştiu că nu vorbiţi serios. Ne-ar lua luni de zile să organizăm asta.

— David, oriunde şi oricând vreau. Nu e nevoie de nicio organizare. Nu o să mă întâlnesc cu nimeni în mod special. Nu trebuie să se facem nicio notificare în avans. Oricum, dacă le dau timp să se pregătească, o să văd doar o versiune cosmetizată a ţării, măturată şi curăţată special pentru vizita mea. Nu, David. Fără pregătiri, fără avertismente. M-am plictisit să mă joc de-a regele; e timpul să joc rolul bărbatului! Hai să vedem dacă pot suporta timp de trei zile ce trebuie să suporte mulţi alţii o viaţă întreagă. Hai să vedem dacă pot scăpa de cătuşele astea de mătase şi dacă pot să-mi privesc supuşii în ochi.

— Paza! Cum rămâne cu paza? îl întrebă Mycroft disperat.

— Cea mai bună formă de pază e surpriza, când nimeni nu mă aşteaptă. Dacă trebuie să mă urc în maşină şi s-o conduc personal, jur în faţa lui Dumnezeu că o s-o fac.

— Trebuie să fiţi absolut clar. Un asemenea turneu ar însemna război, chiar în faţa camerelor, fără niciun ascunziş şi fără niciun compromis diplomatic mai târziu sau reparaţii după aceea. Ar fi o provocare directă şi publică pentru prim-ministru.

— Nu, David, nu aşa văd eu lucrurile. Urquhart e o ameninţare publică, fii sigur de asta, dar aici e vorba mai mult despre mine. Trebuie să mă regăsesc, să răspund acelor lucruri pe care le simt în adâncul inimii mele, să văd dacă mă ridic la înălţimea sarcinii de a fi nu doar rege, dar şi bărbat. David, nu mai pot să fug de ceea ce sunt şi de lucrurile în care cred. Asta nu e o provocare pentru Urquhart. E mai mult o provocare pentru mine. Înţelegi?

Când înţelese cuvintele, umerii lui Mycroft se lăsară în jos, greutatea mai multor lumi părând să apese pe ei. Se simţi epuizat de propria lui viaţă de fugă, nu-i mai rămăseseră niciun fel de resurse. Omul care stătea lângă el nu era doar un rege, era un om care insistase să fie el însuşi. Mycroft înţelegea perfect cum se simţea şi se minuna de curajul lui. Dădu din cap.

— Sigur că da, răspunse el încet.

CAPITOLUL 36

Un monarh constituţional e ca un vin roşu bun care trebuie lăsat în întuneric şi scos ocazional pentru a fi şters de praf cu blândeţe. Altfel, trebuie să aştepte până e chemat.

— Mortima. Iar ai ars pâinea prăjită! Urquhart contemplă rămăşiţele micului lui dejun care se fărâmiţase la prima atingere a cuţitului şi i se vărsă în poală. Soţia lui era încă în capot; fusese iarăşi plecată până târziu – „muncesc din greu, spun lumii cât de minunat eşti, dragul meu" – şi era doar pe jumătate trează.

— Francis, nici măcar nu pot să gândesc în bucătăria aia ridicol de mică, darămite să-ţi pregătesc pâinea prăjită. Rezolvă cu renovarea şi vei avea un mic dejun ca lumea.

Iar asta. Uitase de asta, o dăduse la o parte. Avea alte lucruri în minte.

— Francis, care-i problema? Îl cunoştea de prea mult timp ca să nu vadă semnele.

El făcu un semn spre ziarele care anunţau planurile pentru vizita regelui.

— Mortima, s-a prins c-am mers la cacealma.

— O să fie rău?

— Poate să fie mai rău? Chiar când totul începea să meargă bine. Sondajele de opinie ieşeau în favoarea noastră, urma să solicităm alegeri anticipate. Asta o să schimbe totul. Îşi curăţă poala de firimituri. Nu pot să merg la ţară, unde se vorbeşte numai despre sărăcie şi pensionari îngheţaţi. O să fim scoşi afară de pe Downing Street până să apuci să alegi un nou tapet, darămite să scoţi găleata cu clei.

— Afară de pe Downing Street? Părea speriată. Nu vreau să par nesimţită, dar abia am ajuns aici!

El se uită direct la ea.

— O să-ţi fie dor de locul ăsta? Mă surprinzi, Mortima. Mi se pare că petreci foarte mult timp departe de el. Dar, de obicei, se întorcea până în zori şi, în timp ce ea stătea acolo, înţelese de ce. Ea nu se simţea prea bine la prima oră a dimineţii.

— Nu te poţi lupta cu el?

— În timp, da. Şi îl pot învinge. Dar nu am timp, Mortima, doar două săptămâni. Cel mai trist lucru e că regele nici măcar nu-şi dă seama ce a făcut.

— Francis, nu trebuie să renunţi. Mi-o datorezi mie şi ţi-o datorezi ţie însuţi. Se chinuia cu pâinea ei prăjită de parcă ar fi vrut să-i arate ce creaturi slabe şi inutile erau bărbaţii. Dar nu reuşea să se descurce mai bine decât el, iar asta o irita. Aminteşte-ţi, m-am sacrificat alături de tine şi am muncit din greu. Şi am şi eu o viaţă. Îmi place să fiu soţia prim-ministrului. Şi, într-o zi, voi fi văduva unui prim-ministru. O să am nevoie de sprijin, de un pic de respectabilitate socială când o să fiu pe cont propriu. Părea egoistă şi nepăsătoare. Şi, aşa cum făcea mereu când nu se mai putea abţine, folosea cea mai puternică armă, vinovăţia lui. Dacă aş fi avut copii să mă ajute, ar fi fost altfel.

El se uită la rămăşiţele micului dejun. La asta se ajunsese. La tocmeală peste sicriul lui.

— Luptă cu el, Francis.

— Intenţionez s-o fac, dar nu-l subestima. Eu îi tai un picior, dar el sare iar în sus.

— Atunci luptă mai abitir cu el.

— Vrei să spui ca George Washington?

— Vreau să spun ca sângerosul Cromwell. Ori noi, ori el, Francis.

— Mortima, am luptat atât de mult ca să nu se ajungă la asta, chiar am făcut-o. Nu aş distruge doar un simplu om, ci şi sute de ani de istorie. Există nişte limite.

— Măcar ia asta în considerare, Francis. E posibil?

— Cu siguranţă ar fi o distragere a atenţiei de la văicăreala despre cei defavorizaţi.

— Guvernele nu rezolvă problemele oamenilor, ci, pur şi simplu, încearcă să le rearanjeze în favoarea lor. Nu poţi să le rearanjezi în favoarea ta?

— În două săptămâni? Cercetă privirea hotărâtă din ochii ei. Vorbea serios. Al naibii de serios. La asta m-am gândit toată noaptea. Dădu din cap uşor. S-ar putea. Cu puţin noroc. Şi vrăjitorie. Să-l fac să pară că el este problema, să fie oamenii contra regelui. Dar nu ar fi doar alegeri, ar fi o revoluţie. Dacă o să câştigăm, Familia Regală nu-şi va mai reveni niciodată.

— Scuteşte-mă de milă. Sunt o Colquhoun.

— Dar eu sunt un Cromwell?

— O să te descurci.

Îşi aminti dintr-odată că îl dezgropaseră pe Cromwell şi îi spânzuraseră capul putrezit. Se uită la rămăşiţele pâinii arse şi se temu foarte tare că ea ar putea avea dreptate.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 37

Viaţa publică e ca un coş de haine, se umple repede cu rufe murdare.

Februarie: prima săptămână

Soneria telefonului îl făcu să tresară, perturbând liniştea apartamentului. Era târziu, mult trecut de zece, iar Kenny deja se retrăsese ca să-l lase pe Mycroft să lucreze la nişte aranjamente de ultim minut pentru călătoria regelui. Kenny aştepta; Mycroft se întrebă dacă telefonul îl chema să ocupe un post liber dintr-un echipaj de zbor pe ultima sută de metri, dar, cu siguranţă, nu aşa de târziu?

Kenny apăru la uşa dormitorului, frecându-se obosit la ochi.

— E pentru tine.

— Pentru mine? Dar cine...?

— Nu ştiu. Kenny încă era pe jumătate adormit.

Tremurând vizibil, Mycroft ridică receptorul telefonului.

— Bună seara.

— David Mycroft? întrebă vocea.

— Cine întreabă?

— David, sunt Ken Rochester de la *Mirror.* Îmi cer scuze că te deranjez atât de târziu. Nu sunt prea inoportun, nu-i aşa, David?

Mycroft nu mai auzise de acel om. Tonul lui nazal era neplăcut, lipsa lui de etichetă era insolentă şi supărătoare, grija lui evident nesinceră. Mycroft nu-i răspunse.

— E un fel de urgenţă; editorul meu m-a întrebat dacă pot veni în excursie mâine, împreună cu corespondentul nostru regal. Eu mă ocup de subiecte speciale. Te-ai mutat, nu-i aşa, David? Ăsta nu e vechiul tău număr.

— Cum ai făcut rost de numărul ăsta? întrebă Mycroft, forţându-se să scoată fiecare cuvânt printre buzele devenite brusc grele ca plumbul.

— Eşti David Mycroft, nu-i aşa? De la Palat? M-aş simţi foarte prost dacă aş vorbi despre asta cu altcineva. David?

— Cum ai făcut rost de numărul ăsta? întrebă el din nou, pe un ton sugrumat. Îl oferise centralei telefonice a Palatului pentru a fi folosit doar în caz de urgenţă.

— O, David, noi obţinem orice vrem, de obicei. Aşa că o să apar mâine, să mă alătur şi celorlalte reptile, dacă o să faci aranjamentele necesare. Editorul meu o să se supere foarte tare dacă nu găsesc un mod să te conving. Am vorbit cu fiul tău la telefon? Scuze, a fost o întrebare prostească. Fiul tău e la universitate, nu-i aşa, David?

Gâtul lui Mycroft era uscat, incapabil să transmită cuvinte.

— Sau poate era un coleg? Unul dintre tinerii tăi ambiţioşi? Părea că l-am trezit din somn. Îmi pare rău că v-am trezit pe amândoi noaptea, atât de târziu, dar ştiţi cum sunt editorii. Scuzele mele soţiei tale...

Ziaristul continuă să trăncănească în acelaşi stil care amesteca aluziile şi întrebările. Încet, Mycroft luă receptorul de la ureche şi îl puse înapoi în furcă. Aşadar, ştiau unde era. Şi aveau să ştie şi cu cine era şi de ce. După vizita de la Brigada de Moravuri, ştiuse că asta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu. Se rugase să fie mult mai târziu. Şi cunoştea presa. Nu s-ar fi mulţumit doar cu el. L-ar fi urmărit şi pe Kenny; i-ar fi cercetat slujba, familia, viaţa privată, prietenii, pe toată lumea şi pe oricine cunoscuse vreodată, ar fi căutat şi prin coşurile de gunoi după toate greşelile făcute de el vreodată. Şi cine nu făcuse greşeli? Nu ar fi avut remuşcări şi limite, nu ar fi făcut compromisuri, ar fi fost incalificabili.

Mycroft nu era sigur că ar fi putut suporta o asemenea presiune; era şi mai puţin sigur că avea dreptul să-i ceară lui Kenny s-o facă. Merse la fereastră şi se uită în sus şi-n jos la strada întunecată,

căutând printre umbre orice indiciu al unor ochi curioşi. Nu era nimic, cel puţin el nu vedea nimic, dar nu ar fi durat mult, s-ar fi întâmplat repede, poate chiar a doua zi.

Kenny adormise din nou, inocent şi inconştient, cu corpul sucit în cearşafuri cum numai tinerii reuşesc s-o facă. Tot ce-şi doriseră fusese să fie lăsaţi în pace, dar era doar o chestiune de timp până când ceilalţi ar fi venit să-i despartă.

Urquhart se întorsese târziu de la recepţia diplomatică şi o găsi pe Sally aşteptându-l, vorbind, la un pahar de plastic de cafea, cu doi paznici din serviciul de protecţie în ceea ce trecea drept biroul lor: o cameră înghesuită de mărimea unui dulap, aflată chiar lângă holul de la intrare. Era aşezată pe colţul biroului lor, susţinută de picioarele ei lungi şi elegante, pe care detectivii aşezaţi le admirau fără să se ascundă.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la muncă, domnilor, bombăni el supărat. Îşi dădu seama că era gelos, dar se simţi mai bine când detectivii săriră în picioare, evident confuzi, unul dintre ei vărsând cafeaua în grabă.

— Bună seara, domnule prim-ministru. Zâmbetul ei era larg, cald şi nu dezvăluia niciun semn al neînţelegerii din întâlnirea lor precedentă.

— Ah, domnişoară Quine. Am uitat. Alte sondaje de opinie? Încercă să pară distrat.

— Pe cine crezi că păcăleşti? murmură Sally cu colţul gurii în timp ce ieşiră din cameră.

El îşi arcui o sprânceană.

— Dacă te-ar crede că ai uitat cu adevărat de o întâlnire târziu în noapte cu o femeie cu un corp ca al meu, i-ar chema pe oamenii în halate albe.

— Nu sunt plătiţi să gândească, ci să facă ce le spun eu, îi răspunse el iritat. Părea să fi vorbit serios, iar Sally se sperie. Se hotărî să schimbe subiectul.

— Apropo de sondajele de opinie, conduci cu şase puncte. Dar, înainte să te feliciţi, trebuie să-ţi spun că turneul regelui va face să se ducă pe apa sâmbetei orice avantaj ai. O să fie un circ fenomenal – multe mâini frânte şi cuvinte de compasiune. Sinceră să fiu, nu e un joc la care se pricep cei din echipa ta.

— Mă tem că Maiestatea Sa o să fie distras de problemele lui până se va termina săptămâna.

— Ce-nseamnă asta?

— Ofiţerul lui de presă şi prietenul apropiat, Mycroft, e homosexual. Încurcat cu un steward.

— Şi ce-i cu asta? Nu e o crimă.

— Dar, din păcate, povestea se scurge în presă şi, în felul lor infam obişnuit, o să-l facă să-şi dorească să fi fost un simplu criminal. Nu doar că şi-a înşelat familia – se pare că biata lui soţie a fost forţată să plece din domiciliul conjugal, dezgustată de ce făcea el, după mai bine de douăzeci de ani de căsnicie petrecuţi alături de el. Mai este şi chestiunea securităţii. Un om care are acces la tot felul de informaţii sensibile şi secrete de stat, care e în mijlocul Familiei noastre Regale, a minţit tot timpul pe parcursul procedurilor obişnuite de verificare. S-a expus şantajului şi presiunii. Urquhart apăsă butonul din perete care chema liftul privat ce urca până la apartamentul de la ultimul etaj. Şi, mai grav decât orice, l-a înşelat pe rege. Un prieten de-o viaţă pe care l-a trădat. Doar dacă, bineînţeles, vrei să fii răutăcioasă şi ajungi la concluzia că regele a ştiut tot timpul şi l-a acoperit ca să-şi ajute vechiul prieten. Complicat.

— Nu sugerezi că şi regele a...

— Nu sugerez nimic. Asta e treaba presei, răspunse el, care, prezic cu încredere, până la sfârşitul săptămânii, se va ocupa de asta.

Uşile liftului erau deschise, invitându-i să urce.

— Atunci de ce aştepţi, Francis? De ce nu-l loveşti acum, înainte ca regele să plece şi să ne producă atâtea pagube?

— Pentru că Mycroft e doar o grămadă de bălegar. Regele trebuie împins, dar nu de pe o grămadă de bălegar, ci de pe un vârf de munte şi, până la sfârşitul turneului, va ajunge cât de sus poate. Eu pot să aştept.

Intrară în lift, o chestie mică şi insalubră care fusese înghesuită într-o nişă a vechii case cu ocazia renovării de la începutul secolului. Îngustimea pereţilor lui metalici îi forţă să se apropie şi, când se închiseră uşile, ea putu să vadă cum ochii lui se luminară, îi simţi încrederea, ba chiar şi aroganţa, era ca un leu în bârlogul lui. Putea să fie prada lui sau leoaica lui; trebuia să ţină pasul cu el sau urma să fie devorată.

— Francis, pentru unele lucruri n-ar trebui să aştepţi. Fii lângă el pas cu pas, ţine-te de el, chiar şi când se târăşte pe vârful lui de munte. Se aplecă spre el până la panoul de control şi bâjbâi cu degetele după manetă, iar liftul se opri fără zgomot între etaje. Bluza ei era deja descheiată, iar el îi frământa carnea tare a sânilor. Ea tresări, el deveni mai violent, o zdrobea, o împingea mai insistent ca s-o domine. Încă mai avea paltonul pe el. Trebuia să-i permită, să-l încurajeze şi să-i facă pe plac. Se schimba, îşi pierdea autocontrolul, poate nici nu mai voia să facă asta. Dar, când o înghesui incomod în colţul liftului, proptindu-i picioarele pe pereţi şi ea simţi metalul rece pe fese, ştiu că trebuia să meargă cu el cât de departe putea şi cât de departe voia el să meargă; era genul de ocazie cu care nu s-ar mai fi întâlnit a doua oară. Se întâmpla o dată în viaţă şi trebuia s-o înhaţe, indiferent dacă el mai spunea sau nu „te rog”.

Era patru dimineaţa şi întuneric beznă când Mycroft se furişă încet din dormitor şi începu să se îmbrace în linişte afară. Kenny încă dormea, cu corpul lui nevinovat implicat într-o luptă agitată cu lenjeria de pat şi strângând în braţe ursuleţul de pluş. Mycroft se simţi mai mult ca un tată decât ca un iubit, fiind motivat de un sentiment profund şi înnăscut de protecţie faţă de bărbatul mai tânăr. Avea nevoie să creadă că ceea ce făcea era corect.

Când termină cu îmbrăcatul, se aşeză la masă şi aprinse o lampă mică. Avea nevoie de lumină ca să scrie biletul. Făcu câteva încercări disperate pe care le rupse în bucăţele şi le puse într-o grămăjoară lângă el. Cum ar fi putut să-i explice că era sfâşiat între sentimentele lui de dragoste şi de datorie pentru doi bărbaţi, regele şi Kenny, care erau amândoi ameninţaţi din cauza lui? Că fugea pentru că asta făcuse toată viaţa şi nu ştia ce altceva ar putea face? Că urma să continue să fugă imediat după ce se termina turneul regelui – pentru că era sigur că mai avea trei zile până când dezastrul avea să lovească?

Grămada de hârtie creştea şi, în cele din urmă, rămase doar cu: „Crede-mă, te iubesc. Îmi pare rău". Suna atât de penibil şi de insuficient.

Puse bucăţile de hârtie în servieta lui, închizându-i încuietorile cât de încet putu şi îşi puse paltonul. Se uită pe fereastră ca să inspecteze strada, pe care o găsi liniştită şi rece, la fel cum se simţea şi el pe dinăuntru. Se strecură cât de atent putu ca să pună biletul pe masă, unde Kenny ar fi putut să-l găsească. Când îl rezemă de vaza cu flori, îl văzu pe Kenny ridicându-se în pat şi holbându-se la valiză, la palton şi la bilet, înţelegerea pătrunzându-i în ochii somnoroşi.

— De ce, David? De ce? şopti el. Nu strigă, nu vărsă nicio lacrimă, văzuse prea multe plecări în viaţa lui din cauza slujbei, dar acuzaţiile umpleau fiecare silabă.

Mycroft nu avu niciun răspuns. Nu avea nimic decât senzaţia unei disperări iminente de care voia să-i salveze pe cei pe care-i iubea. Fugi departe de privirea lui Kenny, care îşi strângea ursuleţul preferat la piept în timp ce stătea părăsit pe tronul lui de cearşafuri, fugi din apartament înapoi în lumea reală, în întuneric, pe lângă sticlele goale de lapte, ecoul paşilor lui răsunând pe pietrele de pe strada goală. Şi, în timp ce fugea, pentru prima dată în viaţa lui de adult, Mycroft descoperi că plângea.

CAPITOLUL 38

Când l-au circumcis pe Maiestatea Sa, mă tem că au aruncat partea greşită. Poate e vremea să fie tăiat din nou.

Aerul nopţii era umed, plin de iarna care picura de pe zidurile acoperite de mucegai în jgheaburile care se revărsau pe pasajul subteran din beton, în timp ce bătrânul vagabond se holba la faţa regelui lui. Bătrânul nu-şi mai observa murdăria de sub unghii de săptămâni întregi şi nu mai simţea propriul miros de urină stătută, dar regele îl simţise de la câţiva metri şi apoi mai intens când îngenunchease lângă bunurile bătrânului – o boccea legată cu o frânghie, un sac de dormit rupt şi pătat şi o cutie mare de carton umplută cu ziare, care probabil ar fi dispărut până când s-ar fi întors în noaptea următoare.

— Cum naiba a ajuns aşa? întrebă regele un asistent social care stătea lângă cotul lui.

— Întrebaţi-l pe el, sugeră asistentul social care, de-a lungul anilor, îşi pierduse răbdarea cu bogătanii aroganţi care veneau cu inima în palmă să-şi exprime grija profundă, întotdeauna, fără excepţie, în faţa camerelor, şi care-i tratau pe sărmani mai degrabă ca pe nişte obiecte impersonale decât ca pe nişte oameni, doar se uitau şi plecau mai departe.

Regele roşi. Măcar avea decenţa de a-şi recunoaşte grosolănia. Se lăsă pe un genunchi, ignorând umezeala şi molozul care păreau să fie peste tot, ca să asculte şi să încerce să înţeleagă. Şi în depărtare, la capătul pasajului subteran în care fuseseră mânaţi de Mycroft, camerele de filmat porniră şi înregistrară imaginea unui om trist şi înlăcrimat, aplecat, în mizerie, ascultând povestea unui vagabond.

Mai târziu, jurnaliştii care-l însoţiseră spuseră că niciodată un consilier de presă nu muncise mai neobosit şi cu mai multă

imaginaţie ca să le ofere poveştile şi imaginile de care aveau nevoie. Fără să aibă de-a face cu regele sau să insiste cu prea multă brutalitate asupra scenelor jalnice de suferinţă personală şi privaţiune, avură din abundenţă tot ce-şi doriseră. Mycroft ascultă, înţelese, complimentă, învârti şi negocie, încurajă, sfătui şi facilită. La un moment dat interveni ca să-l oprească un moment pe rege, în timp ce un echipaj de filmare îşi găsi poziţia ideală şi schimbă caseta, altădată şoptise la urechea regală şi îl convinse pe rege să repete o scenă cu aburul care se ridica din rigole, luminată frumos din spate de un felinar şi cu o mamă legănându-şi bebeluşul. Se certă cu poliţiştii şi îi mustră pe funcţionarii locali care încercau să se strecoare în imagine. De data aceasta nu avea să se vadă nicio caravană de funcţionari care ar fi trecut de cealaltă parte imediat ce pozele obligatorii ar fi fost făcute; era vorba despre un om care-şi descoperea regatul, singur cu câţiva sărmani şi conştiinţa lui. Sau cel puţin aşa le explică Mycroft, iar ei îl crezură. Dacă în timpul acelor trei zile, regele dormi iepureşte, atunci Mycroft nu dormi deloc. Dar, în timp ce obrajii regelui deveniră mai pământii, ochii lui mai afundaţi în orbite şi mai plini de remuşcări pe măsură ce turneul trecea de la zi la noapte şi iar la zi geroasă, Mycroft strălucea ca un foc cuceritor, căci vedea o justificare în fiecare scenă de privaţiune şi o victorie în fiecare clic al obturatorului.

Când regele se aplecă lângă căsuţa de carton a vagabondului ca să-l asculte, îşi dădu seama că mocirla care acoperea totul avea să-i distrugă costumul, dar nu se mişcă. El doar îngenunchea în mocirlă, bătrânul trăia în ea. Se forţă să stea în ea, să ignore mirosurile urâte şi vântul rece, să dea din cap şi să zâmbească încurajator în timp ce bătrânul, printre gâlgâiturile ce se auzeau din plămânii lui, îşi spuse povestea despre studiile universitare, despre căsnicia lipsită de loialitate care-i distrusese cariera şi încrederea în sine şi despre renunţarea după care nu mai găsise nicio cale de întoarcere. Nu fără minimul de respectabilitate pe care doar o adresă ţi-l poate da. Nu

era vina nimănui, nu învinovăţea pe nimeni şi nu se plângea decât la adresa frigului. Locuise cândva în canale, era mai uscat şi mai cald acolo şi nu îl băteau la cap poliţiştii, dar Administraţia Apelor îl descoperise şi pusese lacăt la intrare. Îi trebui un moment să înţeleagă. Îl dăduseră afară pe acel om din canale...

Vagabondul îşi întinse braţul, dezvăluind un bandaj prin care se scursese un lichid corporal, iar apoi se solidificase. Bandajul era murdar, iar regele simţi cum i se făcu pielea de găină. Bătrânul se apropie, cu degetele diforme tremurând şi înnegrite de murdărie, cu unghiile groase şi rupte ca nişte gheare, cu o mână care nu era potrivită nici măcar pentru canale. Regele o ţinu foarte strâns şi foarte mult timp.

Când, în sfârşit, se ridică pentru a merge mai departe, avea o pată urâtă pe cracul pantalonului, iar ochii îi erau umezi. Probabil din cauza vântului muşcător, pentru că obrazul îi era ferm şi pe faţă i se citea furia, dar presa avea să spună că era aşa din cauza lacrimilor de milă. Regele merse încet şi ieşi cu pata lui din pasajul subteran în care picura apa, ca să păteze apoi fiecare primă pagină a fiecărui ziar din ţară.

Consilierii lui Gordon McKillin discutară despre această chestiune o zi întreagă. Prima idee fusese să convoace o conferinţă de presă ca la carte şi să transmită un mesaj cât se putea de puternic pentru a se asigura că niciun jurnalist nu pleca cu vreo întrebare fără răspuns. Dar liderul opoziţiei avea îndoielile lui. Dacă scopul acestui exerciţiu era de a se alătura, pe cât era posibil, turneului regelui, nu ar fi trebuit să se potrivească stilului lui? Nu ar fi părut o conferinţă de presă prea greoaie, prea nelalocul ei, de parcă ar fi încercat să-l deturneze pe rege pentru scopurile partidului lui politic? Îndoiala revărsase asupra lui un potop de incertitudini şi planurile fuseseră schimbate. Zvonul circulă. McKillin urma să fie găsit în pragul uşii lui, imediat după micul dejun, luându-şi rămas-

bun de la soţia lui într-o scenă impresionantă de familie, care se potrivea cu stilul neoficial al turneului regelui, de parcă jurnaliştii şi camerele de filmat ar fi trecut pe acolo întâmplător...

Îmbulzeala din faţa uşii de la intrare din strada Chapel era îngrozitoare şi dură câteva minute până când consilierul de comunicare al lui McKillin dădu din cap în semn că mulţimea de camere de filmat erau pe poziţii şi pregătite. Trebuia să iasă bine; până la urmă, emisiunea Micul Dejun TV se transmitea live.

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor, începu el în timp ce soţia lui plutea timidă în fundal. Mă bucur să vă văd pe toţi pentru ceea ce presupun că este un anunţ cu privire la viitoarele noastre luări de poziţie cu privire la politica transporturilor.

— Nu şi dacă nu include abolirea trenurilor regale.

— Greu de crezut.

— Domnule McKillin, credeţi că regele procedează bine implicându-se într-un turneu de asemenea anvergură? Cea care îl întreba era o tânără blondă şi agresivă care întinse microfonul spre el de parcă ar fi fost o armă. Ceea ce şi era, bineînţeles.

— Regele este o personalitate de prim rang, nu are de ales în privinţa asta. Bineînţeles că are dreptul să vadă personal cum trăiesc cei defavorizaţi. Cred că ceea ce face este admirabil şi îl aplaud.

— Dar se spune că este mare supărare pe Downing Street; se spune că asemenea chestiuni ar trebui să fie lăsate politicienilor, interveni în discuţie altă voce.

— Pentru numele lui Dumnezeu, când a vizitat domnul Urquhart ultima dată asemenea locuri? Doar pentru că nu are *curajul* – în limba lui de la munte cuvântul suna ca o serie de bătăi într-o tobă militară care chema trupele să avanseze – de a sta faţă în faţă cu victimele politicilor lui, asta nu e un motiv pentru ca alţii să fugă şi ei.

— Nu aţi critica niciun aspect al turneului regelui?

McKillin făcu o pauză. Lăsă vulturii să aştepte, să ghicească, să anticipeze. Îşi înălţă bărbia pentru a arăta mai mult ca un om de stat, cu guşa mai puţin cărnoasă, de parcă ar fi repetat de o mie de ori.

— Mă identific complet cu ceea ce a făcut regele. Întotdeauna am fost un susţinător ferm al Familiei Regale şi cred că ar trebui să ne considerăm norocoşi că avem un rege care este atât de interesat şi de implicat cum este Maiestatea Sa.

— Aşadar, îl susţineţi sută la sută?

Vocea lui era înceată, apăsată, foarte severă.

— Sută la sută.

— Veţi aduce în discuţie această chestiune în Cameră?

— O, nu. Nu pot. Regulile Camerei Comunelor sunt destul de clare în excluderea oricărei discuţii controversate despre monarh dar, chiar dacă regulile ar permite, n-aş face-o. Cred cu fermitate că Familia noastră Regală nu ar trebui folosită de politicieni pentru scopuri partizane înguste. Aşa că nu plănuiesc să aduc în discuţie chestiunea sau să ţin vreo conferinţă de presă. Nu voi merge mai departe decât pentru a-mi exprima opinia că regele are tot dreptul de a face ceea ce face şi mă alătur grijii lui pentru cei defavorizaţi, care formează o parte atât de mare a Marii Britanii moderne...

Omul responsabil cu comunicarea îşi flutura mâinile deasupra capului, mişcându-şi o mână de la o parte a gâtului spre cealaltă. Era timpul să încheie. Se spuseseră destul pentru un titlu de ziar, dar nu destul pentru a fi acuzat că exploata situaţia. Vulturii trebuie întotdeauna hrăniţi cu puţin pentru a-şi dori mai mult.

McKillin îşi ţinea ultima pledoarie autocritică în faţa camerelor când, din stradă, se auzi zgomotul făcut de un claxon. Ridică privirea şi văzu un Range Rover verde trecând pe lângă el. Era un parlamentar liberal, un vecin de mai departe, tot din strada Chapel, care se bucura de câte ori putea să întrerupă interviurile din pragul uşii ale liderului opoziţiei. Cu cât protestase McKillin mai mult

pentru fairplay, cu atât mai hotărâte deveneau eforturile vecinului lui. Ştia că asta va marca sfârşitul interesului pentru interviul dat producătorului de la Micul Dejun TV, mai avea doar o secundă sau două de televiziune. Ochii lui McKillin se luminară de bucurie, oferi un zâmbet larg şi îşi flutură mâna într-un fel extravagant în direcţia Range Roverului care se îndepărta. Opt milioane de telespectatori văzură un politician în cea mai bună lumină, toată lumea crezând că el răspundea graţios şi entuziasmat unui salut neaşteptat al unuia dintre cei mai înfocaţi susţinători ai lui. Aşa-i trebuia nesimţitului. McKillin nu avea să permită nimic care să strice ceea ce se anunţa a fi o zi excelentă.

Când producătorul aduse emisiunea înapoi în studio, Mortima Urquhart îşi îndreptă atenţia de la ecranul pâlpâitor către soţul ei. El se juca cu bucăţelele de pâine prăjită înnegrită şi zâmbea.

CAPITOLUL 39

Nu ştiu de ce spune toate lucrurile astea, de unde să ştiu?
Nu sunt psihiatru.

Autocarul care ducea grupul de jurnalişti din Gorbals până la aeroportul de la periferia Glasgow-ului se înclină când luă curba strânsă şi intră în parcare. Mycroft, care stătea pe culoar, se ţinu mai bine şi contemplă rezultatele muncii lui. Autocarul era ticsit de jurnalişti epuizaţi, dar mulţumiţi, căci rezultatele eforturilor lor dominaseră primele pagini ale ziarelor timp de trei zile, acoperindu-le cheltuielile pentru cel puţin încă o lună. Mycroft primise o mulţime de aprecieri pentru eforturile herculeene pe care le depusese. Bunăvoinţa se citea pe fiecare faţă, sinceră şi din toată inima, până dădu cu ochii de rândurile din spate ale autocarului. Acolo, ca nişte şcolari neastâmpăraţi, stăteau Ken Rochester şi fotograful lui lângă altă pereche de jurnalişti, de la un ziar rival, care se alăturase turneului în ultima clipă. Nu erau corespondenţi regali acreditaţi, dar călătoreau sub steagul unei convenţii jurnalistice care-i descria drept redactori speciali. Atenţia pe care i-o acordaseră şi aparatele foto care fuseseră îndreptate în direcţia lui, când ar fi trebuit să fie îndreptate spre rege, nu-i lăsară lui Mycroft nicio îndoială cu privire la subiectul următoarelor lor reportaje. Era clar că zvonul se răspândea, vulturii se învârteau deasupra capului lui, iar prezenţa competitorilor îi făcea pe toţi şi mai nerăbdători să atace. Avea mai puţin timp decât crezuse.

Gândurile i se întoarseră la cuvintele care-i inspiraseră, atât pe el, cât şi pe ceilalţi, în ultimele zile, cuvinte pe care le auzise direct de la rege. Cuvinte despre nevoia de a se regăsi, de a răspunde acelor lucruri pe care le simţea în adâncul inimii, de a descoperi dacă se ridica la înălţimea datoriei nu doar de a-şi face slujba, ci a celei de fi

bărbat. Despre nevoia de a nu mai fugi. Se gândi la Kenny. Era sigur că nu-l vor lăsa în pace, Rochesterii din lumea asta nu erau genul care ar fi făcut aşa ceva. Chiar dacă Mycroft nu s-ar mai fi întâlnit niciodată cu Kenny, ei tot l-ar fi folosit drept combustibil pentru aprinderea rugului, l-ar fi distrus pe Kenny ca să ajungă la el şi l-ar fi distrus pe el ca să ajungă la rege. Nu simţea furie, n-avea rost. Aşa funcţiona sistemul. Apăra presa liberă şi-i condamna pe cei slabi. Se simţea amorţit, aproape la modul clinic, distant chiar şi faţă de propria suferinţă, de parcă ar fi ieşit din el însuşi şi ar fi putut să-l privească pe celălalt om cu detaşarea obiectivă a unui profesionist. Până la urmă, asta era.

În partea din spate a autocarului, Rochester vorbea conspirativ la urechea fotografului lui, care începu să facă încă o serie de poze în timp ce Mycroft stătea deasupra capetelor jurnaliştilor, ca un actor în faţa publicului lui, jucând o mare dramă a celor condamnaţi. „Până în weekend", se gândi Mycroft. Atât timp îi mai rămăsese. Păcat că un rahat ca Rochester avea să primească laurii pentru articol, în locul corespondenţilor oficiali cu care lucrase şi pe care ajunsese să-i respecte de-a lungul anilor. Când obturatorul camerei făcu clic în depărtare, începu să simtă cum calmul lui era consumat constant de antipatia puternică pentru Rochester, cu buzele lui strânse şi linguşeala lui miorlăită. Simţi că începe să tremure şi se ţinu mai bine. „Nu-ţi pierde controlul, strigă el în sinea lui, sau Rochesterii vor câştiga şi te vor rupe în bucăţi. Pentru numele lui Dumnezeu, fii profesionist, pleacă în condiţiile tale!"

Intraseră deja în parcare, îndreptându-se spre forfota clădirii din care se făceau plecările. Prin obiectivul lui, fotograful lui Rochester îl văzu pe Mycroft lovind uşor umărul şoferului şi spunând ceva care îl făcu să întoarcă autobuzul într-o parte şi să parcheze într-o zonă de refugiu liniştită, aflată la o distanţă considerabilă de terminal. Când autocarul opri, Mycroft reuşi să zâmbească discret pentru mulţimea din jurul lui. Era chiar în mijlocul lor.

— Înainte de a termina acest turneu, există o parte a poveştii pe care încă nu aţi aflat-o. S-ar putea să vă surprindă. S-ar putea să-l surprindă chiar şi pe rege...

CAPITOLUL 40

O viaţă de vânat şi călărit femei nu te face rege şi, cu atât mai puţin, un om din popor.

Urquhart stătea în banca din faţă, pe partea partidului de guvernământ, protejat doar dintr-o parte de tribuna oficială, supraveghind armata de mâini fluturânde şi de limbi agitate din faţa lui. George Washington? Se simţea mai mult ca generalul Custer. Reţinerea de care opoziţia dăduse dovadă în pragul uşii lui McKillin dispăruse când câinii din băncile din spate simţiseră mirosul sângelui. Era nevoie de putere pentru această misiune şi pentru a rezista praştiilor, săgeţilor şi tuturor batjocurilor vulgare la care se putea gândi un parlamentar vrăjmaş. Trebuia să creadă în el însuşi, în totalitate, şi să elimine orice îndoială pe care duşmanii lui ar fi putut-o exploata. Trebuia să fie sigur, cu totul, absolut şi fără compromisuri, de cauza lui. Ei erau o gloată, nu le lipseau doar principiile, ci şi imaginaţia; nu ar fi fost prea surprins dacă, în recent descoperita lor fervoare regalistă, s-ar fi coborât atât de jos încât să cânte imnul naţional, chiar acolo şi atunci, în Camera Comunelor, singurul loc din tot regatul în care monarhului i se refuza intrarea. Ochii i se luminară când dădură de Fiară şi zâmbi cu ferocitate. Până la urmă, Fiara era un om cinstit. În timp ce alţii din jurul lui strigau, îşi fluturau mâinile şi se agitau la înălţimea patimii lor prefăcute, Fiara stătea acolo arătând pur şi simplu jenat. Pentru el, cauza era mai importantă decât victoria. Nu ar fi dat-o la o parte doar ca să profite de şansa de a-şi umili adversarul. Prostul naibii.

Erau nişte indivizi meschini şi nevrednici. Îşi spuneau politicieni, conducători, dar niciunul dintre ei nu înţelegea puterea. O să le arate el lor. Şi mamei lui. O să-i arate că era mai bun decât Alistair,

că întotdeauna fusese mai bun, că întotdeauna va fi mai bun decât ei. Fără îndoială.

Când i se acordă cuvântul primului deputat, Urquhart ştiu ce avea să spună, indiferent de întrebare. Întotdeauna puneau întrebări atât de previzibile. Avea să se refere la rege. Iar doamna preşedintă avea să obiecteze, dar el avea să-i răspundă oricum. Avea să sublinieze principiul de a-l ţine pe monarh departe de politică. Să condamne încercarea lor prost deghizată de a-l târî într-un război partizan. Va insinua că orice prost poate identifica probleme, dar cel responsabil caută soluţii. Îi va încuraja să facă cât de mult zgomot puteau, chiar dacă asta ar fi însemnat o după-amiază de umilire a prim-ministrului, pentru ca ei să se lege cât de strâns puteau de rege, în aşa fel încât nodurile să nu mai poată fi dezlegate niciodată. Atunci, şi doar atunci, ar fi fost timpul să-o împingă pe Maiestatea Sa din vârful muntelui.

— La naiba! La naiba! La naiba!!! Injuriile ricoşară din pereţi în timp ce Stamper îşi revărsă furia, acoperind pentru o clipă comentariul care se auzea din televizor.

Sally şi Urquhart nu erau singuri. Stamper stătea într-unul dintre fotoliile mari de piele din biroul prim-ministrului, devorând agitat buletinul de ştiri şi propriile unghii. Pentru prima dată de când începuse relaţia lor, o împărţea pe Sally cu altcineva. Poate Urquhart voia ca şi alţii să ştie, poate devenise un simbol al statutului lui, încă o dovadă a virilităţii şi egoului lui. Sau poate îşi dorise, pur şi simplu, un public care să fie martor la încă unul dintre triumfurile lui. Dacă era aşa, atunci ar fi trebuit să fie extrem de mâhnit din cauza scenelor care se desfăşurau în faţa ochilor lui.

— Într-un final surprinzător al turneului regal din după-amiaza aceasta, secretarul de presă al regelui, David Mycroft, şi-a anunţat demisia, intonă reporterul.

— Sunt homosexual.

Imaginile cu Mycroft nu erau foarte clare, venea prea multă lumină din spate, din geamurile autocarului, dar erau destul de bune. Înconjurat de colegii aşezaţi, împărţind ştirile cu ei aşa cum o făcuse timp de mulţi ani, era ca un jucător care se arunca în public. Nu era un fugar cu privirea şovăitoare şi cu fruntea asudată, încolţit, pus la zid. Era un om care deţinea controlul.

— Am sperat că viaţa mea privată va rămâne aşa, că nu se va amesteca cu responsabilităţile mele faţă de rege, dar nu mai pot fi sigur de asta. Aşa că demisionez.

— Care a fost răspunsul regelui? se auzi provocarea unui reporter.

— Nu ştiu. Nu i-am spus. Când i-am cerut ultima dată să mă lase să demisionez, mi-a refuzat demisia. După cum bine ştiţi, Maiestatea Sa este un om care are cea mai mare compasiune şi înţelegere. Dar misiunea monarhului este mai importantă decât a oricărui alt om, mai ales a unui aghiotant de presă, aşa că am luat asupra mea sarcina de a-l elibera de orice responsabilitate şi v-am anunţat vouă demisia mea, public. Sper doar că Maiestatea Sa va înţelege.

— Dar de ce e homosexualitatea un obstacol în calea carierei dumneavoastră?

Mycroft îşi înclină faţa cu o expresie de amuzament crispat.

— *Mie* îmi puneţi această întrebare? Râse de parcă cineva ar fi făcut o glumă nu prea bună. Fără animozitate, fără mârâitul unui animal încolţit. Doamne, era un spectacol frumos. Un purtător de cuvânt trebuie să fie un mediu pentru ştiri, nu ţinta lor. Speculaţiile despre viaţa mea privată mi-ar fi făcut imposibilă executarea sarcinilor profesionale.

— De ce v-aţi ascuns în toţi aceşti ani? Era Rochester, din spatele autocarului.

— M-am ascuns? Nu, n-am făcut-o. Căsnicia mea s-a destrămat recent, după mulţi ani. Am fost întotdeauna fidel soţiei mele şi îi

sunt profund recunoscător pentru anii de fericire pe care i-am petrecut împreună. Dar, cu acea despărţire, a venit o nouă înţelegere şi, probabil, o ultimă şansă de a fi bărbatul care, poate, mi-am dorit întotdeauna să fiu. Am făcut acea alegere. Nu am niciun regret.

Cu o aparentă sinceritate totală, întorsese atacul. Oricum, majoritatea oamenilor de acolo erau vechi colegi, prieteni, nimic nu putea ascunde atmosfera de înţelegere şi bunăvoinţă. Mycroft îşi alesese bine momentul şi anchetatorii.

Urquhart închise televizorul în timp ce reporterul continuă saga aghiotantului regal, pe care îl descria ca „foarte respectat şi plăcut" cu un montaj de imagini din turneul recent încheiat pe fundal.

— Nemernic egoist, bombăni Stamper. Sally bănui că era iritat de prezenţa ei în ceea ce fusese un loc rezervat pentru bărbaţi.

— Tim, nu te necăji, îi răspunse Urquhart. Ţinta noastră nu era Mycroft, ci regele. Şi, chiar acum, când îşi supraveghează ţinutul din vârful muntelui, pământul de sub picioarele lui începe să se surpe. E aproape vremea să-i dăm o mână de ajutor. Cred că un vânt în şale.

— Dar mai ai doar o săptămână până când... Francis, imaginile astea din turneu te omoară, spuse ea încet, minunându-se de calmul lui.

Se uită la ea cu ochii mijiţi şi severi, de parcă ar fi mustrat-o pentru lipsa ei de credinţă.

— Dar, dragă Sally, există imagini şi imagini. Un zâmbet trist îi apăru pe faţă, dar ochii îi rămaseră duri. Merse la biroul lui, scoţând o cheiţă din portofel pentru a descuia un sertar de sus. Scoase un plic mare şi îi vărsă conţinutul pe birou. Fiecare acţiune era meticuloasă, ca a unui meşter bijutier care îşi prezenta cele mai preţioase pietre. Erau nişte poze, în jur de zece, toate color, din care alese două şi le ridică pentru ca Sally şi Stamper să le poată vedea clar.

— Ce credeţi despre ele?

Ea nu fu sigură dacă se referea la poze sau la perechea de sâni pe care o afişau atât de vizibil. Cele două fotografii, la fel ca şi celelalte, dezvăluiau farmecele fără inhibiţii ale prinţesei Charlotte. Singura variaţie a temei centrale era poziţia exactă a corpului ei şi răsucirile corpului tânărului care era cu ea.

— O, ce să mai spun, răsuflă Stamper.

— Una dintre cele mai apăsătoare sarcini pe care le are un prim-ministru e cea de a i se încredinţa diverse secrete. Poveşti care nu sunt spuse niciodată. Cum ar fi povestea unui tânăr paznic militar al prinţesei care, temându-se că poziţia lui favorită de lângă şi peste prinţesă era în pericol, şi-a făcut o poliţă de asigurare sub forma acestor fotografii.

— O, ce să mai spun, spuse Stamper încă o dată în timp ce scotoci printre celelalte poze.

— Ghinionul paznicului a fost, continuă Urquhart, că a încercat să încaseze poliţa cu omul nepotrivit, un jurnalist de investigaţie care, întâmplător, era un fost agent al serviciilor de securitate. Şi aşa au ajuns fotografiile în sertarul meu, în timp ce bietului băiat îndrăgostit lulea i s-a spus, în termeni deloc incerţi, că i se vor smulge testiculele dacă vreo fotografie ajunge în Fleet Street. Luă înapoi fotografiile pe care Stamper le ţinuse poate mai mult decât ar fi trebuit. Timothy, ceva îmi spune că n-aş vrea să fiu în pielea lui peste câteva zile.

Cei doi bărbaţi râseră fără ruşine, dar Urquhart observă că Sally nu părea să fie prea bucuroasă.

— Sally, te supără ceva?

— Nu mi se pare corect. Regele îţi face rău, nu Mycroft sau prinţesa.

— Întâi membrele...

— Dar ea n-a făcut nimic. Nu e implicată.

— În curând o să fie, pufni Stamper.

— Poţi să spui că e un risc profesional, adăugă Urquhart. Zâmbetul lui se întindea şi se subţia.

— Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la familia ei. Efectul pe care-l va avea asupra copiilor ei. Un fel de încăpăţânare începu să se strecoare în vocea ei şi buzele ei pline şi expresive se ţuguiară sfidătoare.

Răspunsul lui fu încet şi ferm.

— Războiul provoacă suferinţă. Sunt multe victime colaterale.

— Francis, singurul ei păcat e că are un libido sănătos şi un pămpălău englez născut din endogamie drept soţ.

— Păcatul ei e că a fost prinsă.

— Doar pentru că e femeie!

— Scuteşte-mă de feminismul colectiv, izbucni Urquhart exasperat. Şi-a petrecut viaţa trăind din ciolanul servit la masa regală şi a venit vremea să plătească nota.

Era gata să răspundă, dar văzu sclipirea din ochii lui şi tăcu. Nu avea să câştige în acea discuţie şi, dacă ar fi continuat, ar fi putut pierde mult mai mult. Îşi spuse că era cazul să nu fie atât de naivă. Nu ştiuse dintotdeauna că sexul unei femei nu era nimic mai mult decât o unealtă, o armă, care adesea cădea în mâinile bărbaţilor? Se întoarse, renunţând.

— Tim, asigură-te că vor fi publicate cum trebuie. Doar câteva pe moment. Lasă restul.

Stamper dădu din cap şi profită de ocazie ca să se aplece peste birou şi să mai scotocească încă o dată printre poze.

— Acum, Tim. Uite un băiat bun.

Stamper îşi înălţă brusc capul, iar ochii îi sclipiră când se uită la Urquhart, apoi la Sally, după aceea înapoi la Urquhart. Scânteia înţelegerii începu să lucească în cărbunii din ochii lui şi, odată cu ea, rivalitatea. Ea făcea concurenţă relaţiei lui cu şeful lui şi avea un avantaj pe care nici măcar Stamper, cu toată viclenia şi talentul lui la jocuri politice, nu-l putea egala.

— Francis, o să mă apuc imediat de asta. Alese două imagini şi se uită fix la Sally. Noapte bună tuturor. Apoi plecă.

Niciunul nu vorbi o vreme. Urquhart încercă să pară nonşalant, având grijă să-şi potrivească cutele ascuţite ca lama ale pantalonilor, dar blândeţea cuvintelor care-i ieşiră în cele din urmă din gură masca o ameninţare.

— Ţiganco, nu face pe timida cu mine acum.

— Prinţesa o să iasă foarte rău din asta.

— Ori ei, ori eu.

— Ştiu.

— Mai eşti de partea mea?

Drept răspuns, ea merse încet spre el şi îl sărută pasional, frecându-şi trupul de al lui şi băgându-şi limba în gura lui. În câteva secunde, mâinile lui începură să mângâie şi să zgârie. Ea ştia că instinctele lui erau furioase, animalice. Cu duritate, o aplecă peste biroul lui, dând la o parte tava cu stilouri şi telefonul şi răsturnând o fotografie înrămată a soţiei lui. Fusta ei era ridicată la spate, iar el era peste ea, rupându-i lenjeria, forţându-şi intrarea şi frământându-i carnea feselor cu asemenea intensitate că o făcu să se schimonosească de durere din cauza zgârieturilor făcute de unghiile lui. Era întinsă pe birou, cu nasul şi obrazul turtit de căptuşeala de piele. Şi îşi aminti. Când avea vreo treisprezece ani, o luase pe o scurtătură, pe aleile lăturalnice din Dorchester, ca să ajungă la cinema, şi acolo dăduse nas în nas cu o femeie aplecată pe capota unei maşini. Era neagră, cu buzele roşii, sclipitoare, şi cu ochii holbaţi, cu o privire dură, nerăbdătoare, plictisită. Bărbatul din spatele ei era gras şi alb şi o înjură pe Sally, spunându-i cuvinte urâte şi dezgustătoare, dar nu se oprise. Amintirea i se întoarse în toată claritatea ei îngrozitoare, în timp ce unghiile lui Urquhart se înfigeau tot mai adânc în carnea ei, iar faţa îi era apăsată dureros peste pozele împrăştiate de pe birou. Îi veni să plângă, nu de

plăcere, ci din cauza durerii şi a umilirii. În schimb, îşi muscă doar buza.

CAPITOLUL 41

Conceptul monarhiei ereditare seamănă un pic cu o sticlă de şampanie fină care a fost lăsată deschisă prea mult timp.

Mycroft îl găsi pe terenul mlăştinos de dincolo de castelul Balmoral, unde mergea adesea când era tulburat şi voia să fie singur, chiar şi în mijlocul iernii, când pământul era acoperit de zăpadă şi bătea un vânt puternic de la răsărit, care nu găsise nimic să-l împiedice sau să-l devieze de când îşi adunase puterea în umbrele Uralilor, la trei mii de kilometri depărtare. Acolo sus erau spirite eterne, îi spusese el odată, care stăteau ascunse în crăpăturile stâncilor de granit şi cântau în timp ce alergau cu vântul printre buruienile sălbatice, cu mult timp după ce căprioarele plecaseră la adăpost pe păşunile joase. Regele îl văzuse venind, dar nu îl salută.

— N-am avut de ales. *Noi* n-am avut de ales.

— Noi? Eu când am fost consultat? Tonul regal trăda sentimentul unei ofense şi al dezamăgirii personale. Furia – sau era doar vântul? – îi îmbujora obrajii, iar cuvintele îi ieşeau încet din gură. Aş fi fost alături de tine.

— Credeţi că eu nu ştiu asta? Era rândul lui Mycroft să fie exasperat. De asta a trebuit să iau decizia din mâinile dumneavoastră. E timpul să începeţi să vă urmaţi raţiunea în locul inimii.

— David, nu ai comis nicio infracţiune, nu ai încălcat nicio lege.

— De când contează asemenea lucruri? Aş fi devenit o sursă de distragere monumentală. În loc să vă asculte pe dumneavoastră, ar fi chicotit cu mâinile la gură pe socoteala mea. V-aţi asumat atâtea riscuri personale ca să vă transmiteţi mesajul personal fără piedici, iar eu v-aş fi stat în drum, pur şi simplu, aş fi fost încă un pretext pentru ca ei să abată atenţia publicului şi să-l zăpăcească. Nu vă

daţi seama? Nu am demisionat în ciuda dumneavoastră. Am demisionat pentru dumneavoastră. Făcu o pauză, privind ceaţa care se ţinea agăţată de terenul din jurul lor şi se înfundă mai adânc în geaca de schi împrumutată. Şi, bineînţeles, am pe cineva. Trebuia să mă gândesc şi la el. Să-l protejez.

— Mă simt aproape gelos.

— N-am crezut niciodată că voi putea iubi doi bărbaţi în feluri atât de diferite. Mycroft întinse mâna ca să atingă braţul celuilalt bărbat, un gest de neiertat între un om simplu şi un monarh, dar cuvintele şi vântul îngheţat păreau să fi alungat formalităţile.

— Cum îl cheamă?

— Kenny.

— Întotdeauna va fi bine-venit. Cu tine. La Palat.

Regele îşi puse mâna în aşa fel încât s-o acopere pe cea a lui Mycroft, care îşi lăsă capul în jos, împovărat de recunoştinţă şi emoţie.

— Am avut o relaţie foarte privată, departe de titlurile ziarelor şi de lătratul câinilor, care să-i dea viaţa privată peste cap, explică Mycroft.

— Asemenea flori rareori supravieţuiesc atunci când sunt acoperite de aluzii şi de bălegarul publicităţii.

— Tare mi-e teamă că a fost prea mult pentru el. Dar vă mulţumesc.

Vântul oftă printre buruieni, un sunet jos şi jalnic, în timp ce lumina începea să se stingă, ca şi cum demonii nopţii ar fi venit să-şi revendice pământul.

— David, totul a fost un accident nefericit.

— Ciudat, dar eu mă simt aproape uşurat, eliberat. Nu am regrete. Dar nici nu a fost un accident.

— Ce-nseamnă asta?

— Nu prea cred în coincidenţe. A fost calculat ca să vă distragă de la turneu, a fost menit să vă discrediteze pe dumneavoastră la fel de mult ca pe mine.

— De către cine?

— De oricine avea motiv să ajungă la dumneavoastră. Şi de oricine avea ocazia. De cineva care-l cunoaşte pe deputatul de Dagenham şi care are resursele de a urmări un număr privat de telefon.

— Cineva care s-ar coborî atât de jos.

— Cât de jos se poate. Şi va continua să vă urmărească, să nu vă îndoiţi de asta. Vor urma şi altele.

— Atunci sper că voi avea curajul tău.

— Îl aveţi deja. Aveţi nevoie doar de curajul de a sta faţă în faţă cu dumneavoastră înşivă, aşa aţi spus. Să jucaţi rolul bărbatului – astea au fost cuvintele dumneavoastră. E mai puţin chinuitor să-i înfruntaţi pe ceilalţi, credeţi-mă. Dar cred că deja ştiţi asta.

— David, voi avea nevoie de sfatul tău, mai mult ca oricând dacă, aşa cum spui, va fi mai rău.

La început mai încet, apoi din ce în ce mai repede, picături de ploaie rece începură să cadă pe cele două siluete singuratice, întunericul îi înconjura repede.

— Atunci, cel mai bun sfat pe care îl am pentru dumneavoastră, Sire, e să plecăm de pe terenul ăsta nenorocit pentru că o să murim îngheţaţi şi o să-l scutim pe Francis Urquhart de orice efort.

CAPITOLUL 42

Lăsaţi-i să tragă pe nas cocaină.

Februarie: a doua săptămână

Telefonul nu apucă să sune nici o secundă întreagă până când cineva răspunse în firma de tranzacţii financiare din City înghesuită alături de alte clădiri financiare pe malul Tamisei, chiar în locul din care izbucnise Marele Incendiu ce distrusese jumătate din Londra cu mai bine de trei secole în urmă. Se spunea în glumă că nu mai era nevoie de alt incendiu ca să distrugă din nou City, ci doar de încă o preluare japoneză.

Niciodată nu dura prea mult până se răspundea la telefoane. Diferenţa dintre dezastru şi succes putea fi adesea măsurată în secunde, iar şeful agenţiei nu-şi putea permite să fie prins trăgând un pui de somn nici de către piaţa financiară, nici de către vreunul dintre ceilalţi şaptesprezece agenţi de bursă, care-i invidiau toţi slujba şi comisioanele care veneau odată cu ea. Îşi luă gândurile de la iahtul modern, de doisprezece metri, şi îngrozitor de scump, pe care tocmai fusese de acord să-l cumpere, ca să se concentreze la vocea de la capătul firului.

Dar nu era o afacere, ci o întrebare de la unul dintre multele lui contacte din presă.

— Jim, ai auzit nişte zvonuri despre un scandal la Palat?

— Ce zvonuri?

— O, nimic clar. Doar nişte şoapte că se coace ceva care o să pună pe foc iahtul regal. Brokerul tresări. Editorul meu ne-a cerut tuturor să verificăm peste tot, e cam greu, pe bune. Dar îmi miroase că se coace ceva.

Şeful agenţiei privi din nou spre ecranul lui, verificând amestecul de cifre roşii, negre şi galbene. Lira sterlină părea să fie bine, în acea zi toată atenţia era îndreptată spre rublă, în urma unor veşti despre o nouă izbucnire a revoltelor cauzate de lipsa alimentelor în Moscova. O iarnă severă şi paralizantă părea să fi îngheţat atât vigilenţa conducătorilor, cât şi nervii celor care făceau schimburile valutare. Agentul se frecă la ochi ca să se asigure că vedea bine; îl dureau din cauza solicitării continue, dar nu îndrăznea să poarte la birou ochelarii prescrişi. În poziţia lui, menţinerea încrederii era totul şi, la treizeci şi şapte de ani, nu-şi putea permite să arate nici cel mai mic semn al bătrâneţii sau al declinului fizic; erau prea mulţi care abia aşteptau să-i facă vânt de pe poziţia lui.

— Pete, aici nu se întrezăreşte nimic. Nu e nicio activitate în pieţe.

— Pe aici muştele au început deja să bâzâie, îţi spun.

— Poate că sunt aceleaşi rahaturi despre parcurile regale de vehicule.

— Da, poate, răspunse jurnalistul, părând neconvins. Anunţă-mă dacă auzi ceva, bine?

Agentul lovi cu pumnul în buton pentru a închide linia telefonică şi se întoarse la masajul ocular pe care şi-l făcea, în timp ce încerca să-şi dea seama cum avea să-şi întindă creditul ipotecar deja împovărător ca să-şi acopere ultima cheltuială exorbitantă. Visa la fete goale, zâmbitoare, acoperite cu ulei de cocos şi întinse pe fibră de sticlă întărită cu kevlar, când telefonul sună din nou. Era un client care auzise zvonuri asemănătoare şi voia să ştie dacă ar fi trebuit să facă un schimb rapid în dolari sau yeni. Mai multe muşte. Iar când agentul se uită încă o dată la ecran, cifrele lirelor sterline începură să strălucească roşii. O cădere. Nu mare, doar câteva sutimi, dar era un nou indiciu.

Îşi putea permite să le ignore? La naiba, devenea prea bătrân pentru aşa ceva, poate ar fi trebuit să-şi facă bagajele şi să-şi

petreacă un an navigând prin Marea Caraibilor înainte să-şi găsească o slujbă mai potrivită. Dar nu încă, nu înainte de a da o ultimă mare lovitură, ca să acopere costul bărcii şi al blestematei de ipoteci. Apăsând pe un buton, făcu legătura între creierul lui îndurerat şi cutia care-l conecta cu bombănitul constant despre preţuri de vânzare şi cumpărare al brokerilor.

— Cablul? întrebă el. Era expresia agenţilor pentru preţul lirei sterline din zilele în care cele două mari imperii financiare din Londra şi New York erau legate doar printr-o avariţie fără limite şi un cablu submarin.

— Douăzeci, douăzeci şi cinci. Cinci cu zece, veni răspunsul printre pârâituri. Nici măcar în era călătoriilor spaţiale nu puteau să repare liniile care îi conectau cu camera brokerilor care era la mai puţin de o aruncătură de băţ. Sau îşi pierdea şi auzul?

Oftă. Unde intră un penny intră şi cinci milioane de lire.

— Al tău. Cinci.

Vânzarea începuse.

Uşa de la biroul editorului fu trântită. Nu mai conta; toată lumea din clădire avea să afle în câteva minute oricum. Adjunctul, redactorii de ştiri şi editorii de imagine stăteau în jurul biroului redactorului-şef ca nişte indieni Sioux în jurul unui vagon de tren, dar el n-avea de gând să renunţe fără luptă.

— Nu pun astea pe prima pagină. Sunt dezgustătoare. E o încălcare a vieţii private.

— E o ştire, răspunse directorul adjunct printre fălcile încleştate.

— Ştii regula proprietarului. Nimic pe prima pagină care ar jigni două bătrâne care citesc ziarul la micul dejun, îl contrazise editorul.

— De asta doar babele încă ne mai citesc ziarul!

Editorul îşi dori să-i vâre cuvintele înapoi pe gât adjunctului insistent, dar, de vreme ce erau aceleaşi cuvinte pe care le folosise şi el în repetate rânduri în certurile din ce în ce mai frecvente cu

bătrânul proprietar, nu putea. Se holbă încă o dată la cele două fotografii de mărimea unor farfurii, care deja fuseseră decupate cu creionul roşu ca să distragă atenţia de la detaliile irelevante, cum ar fi patul, pernele dezordonate şi picioarele împletite, şi să o îndrepte către corpul şi faţa prinţesei.

— Nu putem. E pur şi simplu obscen.

Fără să spună un cuvânt, editorul de imagini se aplecă peste birou şi, cu un creion roşu şi o riglă, desenă două linii drepte care tăiau ambele fotografii exact deasupra sfârcului. Ceea ce rămase fusese deja văzut în nenumăratele poze de la plajă ale prinţesei, dar nu era mare diferenţă; expresia feţei ei, spatele arcuit şi limba din urechea ei spuneau toată povestea.

— Palatul ce are de spus? întrebă editorul obosit.

— Vai de capul lor! De când Mycroft s-a deflorat singur în public, sunt în rahat.

— Întâi Mycroft, acum asta... Redactorul-şef dădu din cap, conştient că nu va mai fi primit la cinele din circuitul social dacă se vor publica pozele sub numele lui. Avu altă izbucnire de rezistenţă. Uite ce e, aici nu facem Revoluţia Franceză. Nu voi fi eu acela care va târî Familia Regală până la ghilotină.

— Aici avem o adevărată problemă publică, interveni redactorul de ştiri, cumva mai liniştit decât adjunctul.

— Regele se implică în tot felul de chestiuni, stârnind controverse politice, în timp ce, în mod clar, ignoră ceea ce se întâmplă sub acoperişul palatului lui. Ar trebui să fie întruchiparea moralităţii naţiunii, nu să conducă un bordel. S-a dovedit că e mai chior decât amiralul Nelson.

Redactorul-şef plecă ochii. Lira sterlină deja scăzuse cu aproape doi cenţi din cauza zvonurilor; produceau pagube cât se poate de reale.

— Nu-ţi cere nimeni să porneşti o revoluţie, doar să ţii pasul cu ceilalţi. Adjunctul atacă din nou. Pozele astea sunt prin tot oraşul. Până mâine-dimineaţă, am putea fi singurul ziar care nu le publică.

— Nu sunt de acord. Nu-mi pasă de fiţuicile străine. Asta e o chestiune britanică. Fiecare editor din oraşul nostru cunoaşte consecinţele folosirii acestor poze. Nimeni nu se va grăbi, nu în ziarele britanice. Nu. Îşi îndreptă umerii cu mândrie patriotică şi îşi scutură capul într-un fel hotărât. Nu le vom folosi până când nu vom şti sigur că altcineva a făcut-o. Poate că renunţ la o ştire în exclusivitate, dar e genul de exclusivitate pe care nu o vreau gravată pe mormântul meu.

Directorul adjunct era gata să facă un comentariu despre contabilii care deja dăltuiau cifrele tirajului pe piatra lui de mormânt când uşa se deschise şi cronicarul monden năvăli înăuntru. Era prea emoţionat şi fără suflare ca să se poată face înţeles, cuvintele i se învălmăşeau în gură în noduri imposibil de dezlegat până când, exasperat, îşi aruncă mâinile în aer şi sări după telecomanda televizorului de pe biroul redactorului-şef. Lovi butonul ca să pornească unul dintre canalele de ştiri prin satelit. Era deţinut de germani, condus din Luxemburg şi avea o arie de acoperire cât jumătate din Europa, incluzând aproape tot sudul Angliei. Când ecranul prinse viaţă, fură întâmpinaţi de imaginile cu o prinţesă Charlotte extaziată, cu sfârcuri şi toate cele la vedere. Fără să mai scoată alt cuvânt, directorul adjunct înşfacă pozele şi năvăli afară pentru a salva prima pagină.

— O, îmi place asta, Mortima. Îmi place foarte mult.

Era trecut de ora unu dimineaţa, primele ediţii ale ziarelor ajunseseră deja la el, în acelaşi timp cu Mortima. Părea să nu-l deranjeze asta, chicotind în timp ce se uita prin rapoarte.

— „În această dimineaţă, regele este acuzat de neglijarea datoriei, citi Urquhart cu voce tare din paginile ziarului *The Times.* Urmărind

să-şi sporească popularitatea şi să-şi atingă propriile ambiţii politice, s-a expus nu numai pe sine, ci a expus şi instituţia monarhiei unui atac frontal. Politicienii şi patronii de ziare care i-au luat partea în ultimele câteva săptămâni s-au dovedit la fel de oportunişti şi de lipsiţi de principii. E nevoie de curaj pentru a rămâne neînduplecat în susţinerea unui principiu constituţional, pentru a aminti naţiunii că monarhul n-ar trebui nici să facă parte din industria spectacolului, nici să fie o conştiinţă socială, ci un şef de stat imparţial şi neimplicat politic. Francis Urquhart a demonstrat un astfel de curaj; el trebuie aplaudat." Urquhart chicoti din nou. Da, îmi place. E şi cazul să-mi placă, draga mea. Am scris chiar eu aproape totul.

— Eu prefer titlul din *Today,* îi răspunse Mortima. „Sfârşitul cancanului regal. E timpul să tacă şi să termine cu prostiile!"

— „Regele trăsnit", adăugă Urquhart citind din alt ziar. „Maiestatea Sa ar trebui să-i spună ceva urgent la ureche prinţesei, chiar dacă va trebui să se bage în faţa cozii ca să ajungă la ea...".

Mortima izbucni în râs. Tocmai ridicase ziarul *Sun,* cu titlul lui ţipător: „REGELE PROSTIEI".

— O, dragul meu, se chinui să-i răspundă printre hohotele de râs, chiar ai câştigat bătălia asta.

Urquhart deveni dintr-odată serios, de parcă cineva ar fi apăsat pe un întrerupător.

— Mortima, bătălia de-abia a început. Ridică telefonul şi îi răspunse un telefonist. Vezi dacă ministrul de finanţe se mai află pe tărâmul celor vii, îl instrui el, apoi puse la loc telefonul cu mare grijă. Aparatul sună după mai puţin de jumătate de minut.

— Francis, ce mai faci? îl întrebă o voce obosită şi de persoană trezită din somn de la celălalt capăt al liniei.

— Bine şi pe cale de a face mult mai bine. Ascultă-mă cu atenţie. Avem o criză foarte dificilă care deja i-a făcut pe porumbei să se agite în porumbar. Trebuie să acţionăm până nu zboară toţi. Cred

că lira sterlină o să mai aibă o cădere abruptă. În aceste circumstanţe, ar fi nepoliticos şi scandalos dacă le-am cere prietenilor noştri din Brunei să mai aştepte. Am periclita o importantă alianţă internaţională. Îi vei suna pe funcţionarii sultanului şi le vei sugera să-şi vândă tranşa de trei miliarde de lire imediat.

— Iisuse Hristoase, Francis, asta va termina complet moneda naţională. Vocea nu mai arăta niciun semn de oboseală acum.

— Pieţele trebuie să-şi facă de cap. Din nefericire, consecinţele vor îngrozi inimile alegătorilor obişnuiţi când vor vedea lira scăzând şi ratele creditelor ipotecare gata să urce. Va fi un ghinion şi mai mare când pentru toată această cădere va fi învinuită conştiinţa regelui şi a celor care-l susţin.

La celălalt capăt al liniei telefonice se lăsă tăcerea.

— M-am făcut înţeles?

— Absolut, veni răspunsul încet.

Urquhart privi atent receptorul, înainte de a-l pune uşurel la loc. Mortima se uita la el cu o admiraţie nedisimulată.

— Mortima, toţi trebuie să facem sacrificii în luptă. Îşi uni două degete atingându-şi vârful nasului. Inconştient, începea să imite unele gesturi ale regelui, observă Mortima. Nu ştiu cum să exprim asta cu delicateţe, continuă el, aşa că poate va trebui să apelez la înţelegerea ta şi să fiu sincer. Nu merită să te avânţi în luptă dintr-o casă de sticlă. Ne-ai fi de ajutor dacă nu ai mai avea un interes atât de înfocat pentru ariile italiene. Noua ta pasiune pentru operă ar putea fi atât de uşor... interpretată greşit. Ar putea deruta trupele.

Mortima, care sorbise dintr-un pahar de vin, puse înapoi paharul cu grijă pe masă.

— Şoferii guvernului sunt aşa de bârfitori, adăugă el de parcă ar fi fost o explicaţie sau o scuză.

— Înţeleg.

— Fără resentimente?

— După atâţia ani? Îşi înclină capul. Bineînţeles că nu.

— Eşti foarte înţelegătoare, draga mea.

— Trebuie să fiu. Se întinse după poşeta ei şi scoase un cercel. Era îndrăzneţ, modern, emailat, o bijuterie ieftină de la Butler & Wilson de pe Strada Fulham. Era al lui Sally. Mi l-a dat ieri femeia de serviciu. L-a găsit ascuns într-o parte a canapelei. A crezut că era al meu. Francis, nu ştiu cum să-ţi spun asta într-un fel delicat...

El roşi, plecă privirea şi nu spuse nimic.

— Sos pentru gâscă? Chiar şi una canadiană?

— E... americană, răspunse el şovăielnic.

— Cu toate astea...

— Mortima, e importantă pentru mine; am sarcini vitale pentru ea.

— Dar nu pe spate, Francis. Nu într-o casă de sticlă.

El o privi direct pe soţia lui. Trecuse multă vreme de când cineva îl pusese aşa la colţ. Nu era obişnuit cu asta. Oftă, nu avea de ales.

— Mortima, tot ce trebuie să faci e să spui „te rog". Mai ţii minte să spui „te rog", nu-i aşa?

— Totul devine foarte murdar.

— O să fie mai rău.

— Eşti sigur?

— Mai sigur ca niciodată. Cum aşa?

— Pentru că încă nu poate fi sigur că va câştiga alegerile; mai sunt multe de făcut. Mai are nevoie de câteva puncte în sondaje. Nu se poate opri acum. Popularitatea regelui riscă să revină în sondaje. Şi... Ezită. Şi pentru că e un călău. Ţinta lui nu e prinţesa, e însuşi regele. Nu sunt sigură dacă mai ştie când să se oprească din hăcuit.

El rămase tăcut şi pe gânduri.

— Sally, eşti sigură de asta?

— De planurile lui? Da. De el...? Încă-şi mai simţea carnea zdrobită a feselor, unde unghiile lui se înfipseseră adânc. Sunt sigură.

— Atunci am treabă.

Se rostogoli din pat şi se întinse după pantaloni. După câteva momente, plecă.

Agentul de bursă se răsuci în pat şi privi lumina albastră a alarmei digitale. 4:13 dimineaţa. *La naiba.* Acum nu mai putea să adoarmă la loc. Fusese agitat toată noaptea, gândindu-se ba la iaht, ba la tânăra asistentă pe care încercase, fără succes, s-o reguleze cu câteva ore mai devreme. Luaseră o masă ridicol de costisitoare la Nikita; ea băuse prea multă votcă cu cireşe şi i se făcuse rău. *„Păcat."*

Aprinse ceasul de buzunar cât palma şi verifică ecranul miniatural care îi oferea informaţii privind starea actuală a pieţelor valutare. Poate asta îl măcinase. „Iisuse Hristoase!" Lira sterlină scăzuse cu aproape două sute de puncte în Orientul Îndepărtat şi începu să-şi dorească să fi băut şi el mai puţină votcă. Făcuse douăzeci de milioane de lire peste noapte şi se simţi, dintr-odată, foarte expus. Apăsă unul dintre butoanele de memorie ale telefonului de pe noptieră, care-l conectă cu filiala lui din Singapore, care era cu opt ore înainte.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Negara vinde încontinuu de când s-a deschis piaţa, îi spuse o voce cu accent. Aşa că Banca Centrală Malaysiană s-a implicat şi ea...

— Cât e cablul în patruzeci? întrebă el.

— Şaizeci şi cinci, şaptezeci.

Vindea la şaizeci şi cinci, cumpăra la şaptezeci. Dar nu cumpăra nimeni. Era timpul să se alăture turmei.

— La naiba, hai s-o mutăm. La şaizeci şi cinci. Puse telefonul jos după ce tocmai vânduse patruzeci de milioane de lire sterline sperând că preţul va continua să scadă. Dacă s-ar fi întâmplat asta, şi-ar fi acoperit poziţia peste noapte şi chiar mai mult. Ar face bine să ajungă devreme la birou, în caz că lumea întreagă s-ar trezi cu o durere de cap şi turma ar intra în panică. Şi poate că avea să-l sune pe acel client special care-l ajutase cu toate acele treburi ascunse şi neoficiale. Pe client nu-l deranja să fie trezit la ora aceea, nu pentru miza mare pusă în joc. Şi, dacă totul mergea bine, nu mai trebuia să-şi facă griji din cauza iahtului. Şi nici a asistentei prostuţe.

***

9 februarie
Standard, ediţia de seară.

LIRA ŞI PRINŢESA SUNT EXPUSE

Lira sterlină continuă să fie sub mare presiune în timp ce piaţa valutară londoneză a urmat exemplul dat peste noapte în Orientul Îndepărtat. Agenţii de bursă şi-au exprimat îngrijorarea că valul de scandaluri cu tentă sexuală care învăluie Familia Regală ar putea cauza o criză constituţională şi politică explozivă, în urma demisiei de săptămâna trecută a secretarului de presă al regelui şi a fotografiilor şocante ale prinţesei Charlotte publicate în numeroase ziare matinale.

Banca Angliei şi alte bănci europene au încercat să sprijine lira sterlină imediat ce s-au deschis pieţele valutare, dar nu au putut preveni următoarele vânzări speculative care au coborât valuta până la limitele EC. Au existat rapoarte despre un mare deţinător de lire sterline din Orientul Îndepărtat care a aruncat pe piaţă

cantităţi semnificative de valută. Ne temem că ratele dobânzilor vor trebui ridicate substanţial pentru a sprijini lira aflată la ananghie.

„Acest gen de situaţie este nou pentru noi, a comentat un agent de bursă. Pieţele valutare urăsc nesiguranţa şi, uneori, în dimineaţa asta, a fost harababură. Şeicii se întreabă cât de sigură e Banca Angliei dacă Palatul Buckingham se prăbuşeşte? Atmosfera în City este de târg câmpenesc înaintea Crăciunului...”

CAPITOLUL 43

La naiba cu încăpăţânarea lui! Dacă l-aş răstigni, abia a treia zi ar putea spera să reînvie.

Era o zi potrivită pentru o spânzurare, se gândi McKillin. Camera era plină până la refuz cu o mulţime de parlamentari, care nu mai încăpeau în bănci şi stăteau peste tot, pe margini, înghesuindu-se pe coridoare sau adunându-se de ambele părţi ale scaunului preşedintei Camerei. Presiunea atâtor corpuri, majoritatea masculine, zdrobite unul de altul, dădea naştere unei atmosfere violente şi zgomotoase, încărcată de aşteptări. Se spunea că scene similare avuseseră loc la Tyburn când atârnaseră un golan în spânzurătoarea cu trei picioare şi că unii chiar plătiseră pentru privilegiul de a-l vedea pe bietul nemernic legănându-se în streang.

Ziua adusese deja un lung şir de victime. Valurile de panică ce tulburaseră pieţele valutare ajunseseră la Bursa de Valori şi, până la ora prânzului, preţurile acţiunilor scăzuseră dramatic. Strigătele de durere ce veneau de la cei cu poziţii expuse puteau fi auzite prin tot City-ul şi totul avea să se desfacă mai repede decât picioarele unei fete la Festivalul Edinburgh. Firmele de construcţii se întâlneau în şedinţe de urgenţă; ipotecile trebuiau crescute, singura întrebare era cât de mult. Bineînţeles că nu era vina regelui, dar oamenii îşi pierduseră credinţa inocentă în ghinion, în catastrofe care se întâmplau, pur şi simplu, trebuiau să aibă pe cine să dea vina. Iar asta însemna că şi McKillin era în linia de tragere, gândindu-se cu regret la manifestările lui publice de indulgenţă în numele Familiei Regale şi tresărind de fiecare dată. Se gândi toată dimineaţa la apărarea prin atac, plănuind o ofensivă la scară largă în sprijinul regelui, dar înţelese apoi că poziţia regelui era prea bine apărată de armele duşmanilor. Trupele din spatele lui nu erau Brigada

Cavaleriei Uşoare, iar el nu era Errol Flynn. Nu avea niciun rost să se lase împuşcat în Trossachs pentru nimic în lume, era mult mai bine să supravieţuiască pentru a lupta şi altă dată. Poate o întrebare despre drepturile omului, lucruri superioare, legate de vizita fulgerătoare a prim-ministrului la Moscova, care fusese anunţată pentru săptămâna viitoare. Asta ar fi fost suficient, l-ar fi îndepărtat de zgomotul bătăliei, l-ar fi scăpat de spânzurare... În timp ce aştepta, începu să se simtă rău din cauza căldurii şi a presiunii corpurilor bărbaţilor îmbuibaţi care se adunau în jurul lui.

Îl văzu pe Urquhart apărând fix la timp pentru începutul sesiunii de la trei şi un sfert după-amiaza, croindu-şi calea prin forţă în mulţimea care înconjura scaunul preşedintei Camerei şi strecurându-se pe lângă braţele întinse ale altor miniştri din cabinet care erau cocoţaţi în dezordine de-a lungul băncii din faţă. Urquhart îi zâmbi lui McKillin, de partea cealaltă a tribunei oficiale, depărtându-şi pentru un moment buzele subţiri doar pentru a-i arăta incisivii, primul foc de avertisment al campaniei din acea după-amiază. În spatele lui Urquhart stătea onorabila doamnă parlamentar ce reprezenta Dorsetul de Nord, dând din cap servilă în timp ce stăpânul ei îşi ocupa locul, purtând un costum purpuriu ţipător ce ieşea în evidenţă ca o lumină de semafor în mijlocul costumelor cenuşii şi care avea să dea bine pe ecranele televizoarelor. Îşi exersase expresiile de sprijin în oglindă toată dimineaţa. Era o femeie frumoasă şi prezentabilă, puţin trecută de patruzeci de ani, cu o voce de hienă, despre care se zvonea că putea ajunge până la Do major în pat, după cum pretindeau unii dintre membrii opoziţiei. Nu avea să ocupe niciodată un birou ministerial, dar memoriile ei aveau să se vândă mai bine decât ale oricărui alt parlamentar.

McKillin se lăsă pe spate, vrând să pară relaxat în timp ce studie balconul presei de deasupra capului lui; peste balustrada cioplită cu fineţe văzu capetele jurnaliştilor, cu feţele încordate din pricina

aşteptării, ascuţindu-şi creioanele şi prejudecăţile. Nu avea să-i lase să aştepte prea mult, va interveni cu prima ocazie, o să le arate ce hram poartă el şi se va retrage înainte ca adevărata bătălie să înceapă şi totul să scape de sub control. Drepturile omului, asta era. A naibii de bună ideea.

Deja doamna preşedintă strigase prima interpelare pentru a-l întreba pe prim-ministru ce alte angajamente avea în acea zi, iar Urquhart oferi răspunsul lui standard şi intenţionat inutil, detaliind câteva întâlniri oficiale „pe lângă sesiunea din Cameră".

— La naiba, ar fi prima dată. Era Fiara, din locul lui de sub platformă pe care îl revendicase prin ocupare constantă. Părea să aibă o indigestie; probabil sandviciurile şi halba de bere amară nu-i picaseră bine.

Urquhart respinse rapid prima întrebare, despre un drum ocolitor local, pusă de un parlamentar conştiincios care reprezenta o circumscripţie electorală câştigată cu o mică majoritate, iar asta fu ocazia lui McKillin. Se aplecă înainte şi îşi înclină capul spre doamna preşedintă.

— Liderul opoziţiei. Vocea doamnei preşedinte îl chemă la tribuna oficială. Nici nu se ridică bine în picioare, că altă voce se auzi prin toată gălăgia.

— Cum poţi să-l confunzi cu un lider de opoziţie pe rahatul ăsta scârbos?

McKillin îşi simţi obrajii înroşindu-se din cauza furiei, apoi din cauza mirării. Era Fiara. Chiar din tabăra lui!

— Linişte! Linişte! strigă doamna preşedintă. Într-o atmosferă încărcată ca aceasta, cu atâţia parlamentari înfocaţi care-şi frecau umerii şi se înghionteau, ea ştia că era vital să-şi impună autoritatea asupra procedurilor din primul moment de perturbare a ordinii. Am auzit. Onorabilul parlamentar îşi va retrage remarca imediat!

— Cum altfel ai numi pe cineva care şi-a abandonat principiile şi a fost prins lingând cizmele Familiei Regale. A făcut-o de oaie.

Membrii opoziţiei rămaseră tăcuţi şi năuciţi. Şi deputaţii guvernului ezitau, nu ştiau dacă să fie de acord cu Fiara sau să-i condamne vulgaritatea, dar ştiau că era necesar să fie cât de zgomotoşi puteau şi să agite spiritele. În mijlocul vacarmului crescând, Fiara, cu moţul cârlionţat de pe frunte rostogolindu-i-se pe faţă şi cu haina lui sport, largă şi descheiată, era în picioare şi ignora solicitările repetate ale doamnei preşedinte.

— Dar este un fapt incontestabil...

— Ajunge! ţipă doamna preşedintă, iar ochelarii în formă de semilună îi alunecară de pe nas, în timp ce capul i se încingea neplăcut pe sub perucă. Nu voi ezita să-l nominalizez pe onorabilul parlamentar dacă nu-şi retrage remarcile imediat!

— Dar...

— Retrage! strigăte care cereau retragerea lui se auziră din toate părţile. Sergentul şi ofiţerul de poliţie al parlamentului, îmbrăcaţi adecvat rolului lor – ţinute din material negru, de călău, completate de ciorapi de mătase şi săbii ceremoniale –, stăteau atenţi la barieră, aşteptând instrucţiunile doamnei preşedinte.

— Dar... începu Fiara din nou.

— Retra-a-a-a-gerea!

Se dezlănţui iadul. Fiara se uită în jur, părând netulburat, de parcă n-ar fi auzit zgomotul şi nici n-ar fi văzut mâinile fluturând şi hârtiile cu ordinea de zi. Zâmbi, apoi, în cele din urmă, păru să-şi dea seama că-i mergea jocul, pentru că începu să dea din cap în semn de acord. Gălăgia se potoli, permiţându-i să fie auzit.

— Bine. Se uită spre scaunul doamnei preşedinte. Ce cuvinte vreţi să retrag? Rahat? Sau scârbos?

Valul de indignare acoperi strigătele doamnei preşedinte.

— Toate! Vreau să le retragi pe toate! în cele din urmă fu auzită.

— Pe toate? Vreţi să le retrag pe toate?

— Imediat! Peruca i se deplasase, stătea strâmb, iar ea încerca s-o rearanjeze, chinuindu-se cu disperare să-şi păstreze cumpătul şi simţul demnităţii.

— Bine. Bine. Fiara ridică mâinile ca să oprească gălăgia. Cunoaşteţi cu toţi părerile mele despre ploconeala în faţa Măreţiei Regale, dar... – aruncă o privire feroce copoilor parlamentari care lătrau la picioarele lui – dacă decideţi că nu pot spune asemenea lucruri, că trebuie să le retrag, atunci aşa o să fac.

— Acum! În secunda asta!

Se auziră lătrături de aprobare din toate părţile. Fiara arăta acum spre McKillin.

— Da, am greşit. E evident că *puteţi* să-l confundaţi cu un lider al opoziţiei. Pe rahatul ăla scârbos!

În cacofonia de strigăte din toate părţile, doamna preşedintă nu avu nicio şansă să se facă auzită, dar Fiara nu aşteptă să fie nominalizat, ci îşi adună hârtiile de pe podea şi aruncă o privire lungă şi insolentă în direcţia liderului partidului lui înainte să se retragă din Cameră. Sergentul, care putea citi de pe buze instrucţiunile doamnei preşedinte, merse lângă Fiară ca să se asigure că rămânea departe de sediul Palatului Westminster pentru următoarele cinci zile lucrătoare.

Când spatele Fiarei trecu printre uşi şi dincolo de ele, un fel de ordine începu să se restabilească în Cameră. De sub peruca ei, încă puţin strâmbă, doamna preşedintă se uită în direcţia lui McKillin, întrebându-l din ochi care erau intenţiile lui. El dădu din cap. Nu mai voia să pună nicio întrebare stupidă despre drepturile omului. Cum rămânea cu drepturile lui? Tot ce-şi dorea era ca acea pedeapsă crudă şi neobişnuită să se sfârşească, să vină cineva şi să-l dea jos de pe spânzurătoarea parlamentară pe care se legăna şi să-i ofere o înmormântare decentă.

— Francis, cum ai reuşit? întrebă Stamper când intră în biroul prim-ministrului din Camera Comunelor.

— Ce-am făcut?

— Cum l-ai înfuriat pe Fiară atât de tare că, de unul singur, poate să-l toace pe McKillin mai bine decât zece măcelari din Barnsley?

— Dragul meu Tim, ai devenit un cinic bătrân şi trist. Cauţi conspiraţii peste tot. Adevărul – dacă ai putea să-l recunoşti ca atare – e că nu trebuie să-l înfurii eu. Vine deja înfuriat. Nu, contribuţia mea la distracţia asta e mai mult de genul ăsta... şi arătă spre televizorul cu ecranul acoperit de ultimele ştiri în format teletext. Firmele de construcţii îşi terminaseră şedinţa de urgenţă, iar rezultatul deliberărilor lor strălucea pe ecran.

— Iisuse Hristoase. Doi la sută pe ipoteci? E ca şi cum ai arunca rahat cu lopata în apa de băut.

— Exact. Vezi câtă grijă are omul de rând pentru cei fără adăpost când ipoteca acoperişului lui semidetaşat începe să-i mănânce banii de bere. Până diseară, la ora închiderii, conştiinţa regelui va părea un lux irelevant şi prea scump.

— Îmi cer scuze pentru orice remarcă cinică pe care am spus-o vreodată în prezenţa ta.

— Îţi accept scuzele. Tim, alegătorii apreciază alegerile clare, îi ajută să se concentreze. Eu le prezint o alegere care e, practic, transparentă. Regele poate fi o orhidee rară în comparaţie cu varza mea banală, dar, când îi apucă foamea pe amărâţi, pun mâna pe varză de fiecare dată.

— Avem destulă varză cât să-i dăm regelui vânturi cronice.

— Dragul meu Tim, tu poţi să spui asta. Eu nu pot comenta despre asemenea chestiuni.

Regele era aşezat în faţa ecranului televizorului lui, unde rămăsese tăcut privind evenimentele de când începuse televizarea sesiunii de interpelare a prim-ministrului. Lăsase instrucţiuni să nu

fie deranjat, dar, în cele din urmă, secretarul său personal nu mai putu să-şi stăpânească teama. Bătu în uşă şi intră cu o plecăciune respectuoasă.

— Sire, îmi cer scuze, dar trebuie să ştiţi că suntem bombardaţi cu telefoane de la mass-media, care vrea o reacţie sau o declaraţie cu privire la evenimentele din Camera Comunelor. Nu vor accepta tăcerea ca răspuns, şi fără un ofiţer de presă...

Regele părea să nu fi observat intruziunea, uitându-se fix la ecran, fără să clipească, având corpul încordat, cu venele de la tâmplă de un albastru intens pe fondul pielii de culoarea pergamentului care-i acoperea craniul. Era palid – nu din cauza furiei, secretarul personal era obişnuit ca regele să scoată foc pe gură. Tăcerea sugera mai mult că omul era pe un plan diferit, adâncit în el însuşi, încordarea indicând că orice căutare a echilibrului se dovedise inutilă.

Secretarul personal rămase nemişcat, privind agonia celuilalt bărbat, jenat de intruziunea lui, dar neştiind cum să plece.

În cele din urmă, regele vorbi, în şoaptă, dar nu cu secretarul.

— David, n-are rost. Vocea îi era uscată şi răguşită. Nu se poate. Nu vor mai lăsa niciun rege să fie bărbat la fel cum nu vor lăsa ca orice bărbat să fie rege. Nu se poate – ştii asta, nu-i aşa, bătrâne prieten?

Apoi urmă tăcerea. Regele nu se mişcase, încă se holba pierdut la ecran. Secretarul personal aşteptă câteva secunde interminabile, apoi plecă, închizând încet uşa de parcă ar fi închis capacul unui sicriu.

CAPITOLUL 44

Îi arăt respect, bineînţeles că-i arăt. Întotdeauna îndoi genunchiul în prezenţa Maiestăţii Sale.

Sally se grăbi să ajungă la Camera Comunelor imediat ce primi convocarea. Era în mijlocul unei negocieri cu un potenţial nou client, unul dintre principalii producători de fasole procesată, dar el fusese foarte înţelegător, chiar impresionat, şi îi dăduse asigurări în legătură cu afacerea. Cu asemenea contacte, nu-i mai trebuiau garanţii.

O secretară o aşteptă la intrarea St. Stephen pentru a o strecura ca pe un VIP pe lângă cozile lungi de vizitatori şi prin punctele de pază, trecând în viteză pe lângă câteva sute de ani de istorie. Era prima dată, dar într-o zi, îşi promise ea, se va întoarce şi va admira în tihnă gloria bătrânei Anglii, când va avea răbdare să stea la coadă câteva ore alături de restul oamenilor. Dar, momentan, prefera tratamentul special.

Secretara o conduse direct în biroul lui. El vorbea la telefon, plimbându-se prin cameră în cămaşă, trăgând firul telefonului în urma lui, însufleţit, emiţând ordine.

— Da, Bryan, sunt bine şi soţia mea e bine. Mulţumesc foarte mult, acum taci şi ascultă-mă. E important. Vei primi detaliile unui nou sondaj mâine după-amiază. Un sondaj prin telefon în urma panicii care a cuprins pieţele financiare. Va fi unul surprinzător. Potrivit acestui sondaj, guvernul conduce cu zece puncte în faţa opoziţiei, iar eu personal voi avea un punctaj dublu faţă de McKillin. Ascultă o clipă. Bineînţeles că e o ştire de prima pagină, de ce naiba crezi că ţi-o dau ţie? Sondajul acesta de prima pagină va fi susţinut de un editorial în ziarul tău, ceva de genul „Ipotecile şi monarhia”. Editorialul o să dea vina pentru prăbuşirea lirei şi a şi

încrederii pieţelor internaţionale pe rege, pe defectele lui de caracter şi pe acei politicieni oportunişti care au căutat să-l încurajeze în ceea ce tu vei considera că au fost gravele lui erori de judecată atunci când a încercat să înfrunte guvernul ales. Mă asculţi?

La celălalt capăt al liniei telefonice se auzi un geamăt slab, iar Urquhart dădu ochii peste cap exasperat.

— Trebuie să sugerezi oportunismul opoziţiei atunci când l-a susţinut pe rege a dus la distrugerea credibilităţii ei şi a lui McKillin şi, mai grav, a aruncat ţara într-un haos constituţional care provoacă angoasă economică profundă. Pe un ton ezitant, o să soliciţi reforma radicală a instituţiei monarhiei – restrângerea puterii ei, a influenţei, a mărimii şi a veniturilor ei. Ia-le pe toate la rând. Da, am timp... Făcu o pauză. Bryan, acum ajungem la partea cea mai importantă. Fii foarte atent. Editorialul trebuie să se încheie cu concluzia că a fost atins un asemenea nivel de nesiguranţă economică, politică şi constituţională încât e nevoie de o soluţie urgentă. Nu avem timp pentru dezbateri extinse şi comisii parlamentare de anchetă – nu când fiecare acţionar şi plătitor de ipotecă din ţara asta atârnă cu ştreangul de gât. Problema trebuie tratată cu hotărâre. O dată şi pentru totdeauna, în interesul naţional. Trebuie să sugerezi că singurul mod consacrat de a decide cine guvernează Marea Britanie este de a organiza alegeri. Înţelegi? Alegeri. Se uită la Sally şi îi făcu cu ochiul.

— Dragul meu, bineînţeles că e un şoc, de asta îţi ofer ocazia să te pregăteşti. Dar doar între noi doi, până mâine. Acum să nu dai fuga la casele de pariuri ca să pui câteva lire pe alegeri anticipate. E încă unul dintre micile noastre secrete, da? Bryan, dacă ai întrebări, mă suni pe mine, doar pe mine, că e zi sau noapte. Bine? Pa.

Se întoarse cu o expresie de anticipare spre Sally, în aşteptarea unei reacţii. Ea îi oferi o privire serioasă, dură, aproape încruntată.

— Francis, oare cine-ar trebui să producă peste noapte sondajul tău magic?

— Ei bine, tu, draga mea. Tu.

Ochii îi erau adânciţi în orbite de parcă ar fi vrut să se ascundă. Era trecut de miezul nopţii, iar ea stătuse în faţa computerului de când ultimul om din personalul ei plecase la finalul programului şi o lăsase singură, însă avea nevoie să fie singură pentru a putea gândi.

Pregătirea chestionarului fusese simplă. Nimic fantezist sau extraordinar. Şi avea la îndemână mai multe CD-uri cu facilităţile lor de apelare digitală aleatorie care ar fi manipulat eşantionul şi, în consecinţă, rezultatele, aplicând chestionarul bogaţilor sau săracilor, chiriaşilor din locuinţele subvenţionate de stat sau celor din luminişurile împădurite şi înstărite din suburbii, doar unor directori de companie sau unor şomeri. Problema era că nu ştia cât trebuia să modifice eşantionul ca să obţină rezultatul dorit – era clar că Urquhart conducea, dar cu cât? Oricât ar fi fost, avea să fie şi mai mult după ce *The Times* va da semnalul. Erau atât de multă nelinişte şi anxietate, încât era momentul perfect să dinamiteze tot trenul.

Se plimbă prin sediul ei sărăcăcios. Cheltuielile generale erau menţinute la un nivel cât mai redus, tot luxul era în faţă, în zona recepţiei, toate resursele fiind canalizate spre strategie şi planificare. Partea mecanică era jalnică. Merse pe lângă rânduri de cabine deschise, acoperite cu postav pentru izolare fonică, unde a doua zi mulţimea pestriţă a personalului ei care lucra cu jumătate de normă s-ar fi adunat ca să stea în faţa ecranelor computerelor şi să sune la numerele de telefon alese aleatoriu de serverul principal, citind absent întrebările şi tastând răspunsurile la fel de absent. Nu ar fi bănuit nimic. Erau drogaţi cu blugii rupţi, asistente din Noua Zeelandă, în afara programului, care-şi făceau griji din cauza întârzierilor de ciclu, afacerişti rataţi care suferiseră din cauza greşelilor altora şi studenţi tineri dornici să-şi facă propriile afaceri. Tot ce conta era că se pricepeau un pic să lucreze la computer şi

puteau veni în două ore după ce erau anunţaţi. N-aveau cum să ştie ce se întâmpla cu informaţia pe care o adunau şi, oricum, nu le-ar fi păsat. Se plimbă de-a lungul mochetei uzate în timp şi plină de gumă de mestecat bătătorită, examinând plăcile de polistiren care lipseau din colţul în care jgheabul se blocase şi fusese reparat, plimbându-şi degetele de-a lungul rafturilor metalice pline cu manuale de folosire a computerului, cărţi de telefoane şi etichete de expediere aruncate ca nişte ambalaje de dulciuri în vânt. Puţină lumină naturală pătrundea aici ca să expună munca din industria sondajelor de opinie. Ea le spunea clienţilor că era aşa din motive de siguranţă, în realitate era aşa pentru că locul era o groapă de gunoi. O plantă în ghiveci se chinuise, se ofilise şi, în cele din urmă, murise, iar acum ghiveciul era folosit pe post de scrumieră. Acesta era imperiul ei.

Acest imperiu cu aer condiţionat, computerizat şi fără hârtii avea avantajele lui. În urmă cu câţiva ani ar fi trebuit să folosească o tonă de hârtii ca să facă ceea ce i se ceruse să facă; acum nu trebuia decât să ridice câteva degete, să apese câteva taste – atenţie, tastele potrivite – şi gata. Acesta este rezultatul dumneavoastră. Rezultatul lui Urquhart. Dar acolo era buba. Fusese extrem de exact şi de intransigent în legătură cu cifrele dorite, i le oferise deja lui Brynford-Jones. Oricât se juca cu parametrii sau înclina ponderarea eşantionului, ceea ce se cerea era mai mult decât o mică manipulare. Era nevoie să facă ceea ce nu mai făcuse niciodată, să falsifice rezultatele. Să pornească de la două numere, unul pentru guvern, altul pentru opoziţie, şi să meargă invers. Nu să le maseze un pic, ci să le stoarcă de-a binelea. Dacă ar fi fost prinsă, nu va mai lucra niciodată şi ar putea chiar fi închisă pentru înşelăciune. Să mintă, să înşele, să fure opiniile oamenilor obişnuiţi şi să abuzeze de ele. Pentru Francis Urquhart. Asta visase ea?

Se uită încă o dată prin camera cu pereţi vopsiţi în negru ca să ascundă crăpăturile, cu mucegai pe care nici deodorantul de toaletă

nu-l putea ascunde, cu filtre de cafea uzate şi mobilă la mâna a doua, cu colţuri pline de pahare de plastic şi pachete de ţigări aruncate şi cu alarma de incendiu, cărămiziu-aprins, în mijlocul întunecimii, o relicvă a anilor '70 care probabil nu ar fi funcţionat nici dacă ar fi fost aruncată în Vezuviu. Ridică ghiveciul cu planta, îi smulse frunzele ofilite, îi îndepărtă cioturile, o curăţă de parcă ar fi fost un prieten cu o reputaţie proastă, apoi o aruncă, cu tot cu recipient, în cel mai apropiat coş de gunoi. Acesta era imperiul ei. Şi nu-i mai ajungea, niciodată nu-i ajunsese...

Lipsa somnului i se citea în ochi, aşa că Sally şi-i ascunsese în spatele unor ochelari fumurii care nu făceau decât să-i scoată buzele pline şi năsucul vioi şi mai mult în evidenţă. Când trecu pragul casei din Downing Street, unul dintre portari îi dădu un ghiont colegului; bineînţeles că auziseră vorbindu-se despre ea, dar era prima dată când apărea în timpul zilei. Iar Mortima Urquhart era şi ea acasă. Îi zâmbiră încurajator, amândoi dorindu-şi să poată găsi o scuză pentru a o percheziţiona.

El era în biroul prim-ministrului. Arăta diferit faţă de ultima oară când fuseseră acolo, în întuneric, cu nimic altceva decât lumina îndepărtată a felinarelor şi vârfurile degetelor şi ale limbilor lor ca să-i ghideze. El încă stătea în scaunul lui special, dar, de data asta, un funcţionar public trase un scaun pe partea opusă a mesei pentru ea. Simţi că era la un milion de kilometri depărtare de el.

— Bună ziua, domnişoară Quine.

— Domnule prim-ministru. Dădu din cap cu timiditate în timp ce funcţionarul public se făcu nevăzut.

El îşi flutură braţele un pic jenat.

— Scuză-mă pentru, ăă... formalitatea primirii. E o zi aglomerată.

— Francis, sondajul tău. Deschise servieta şi scoase o singură foaie de hârtie pe care o aruncă pe masă. El trebui să se întindă după ea. O studie rapid.

— Bineînţeles, ştiu că astea sunt cifrele pe care le-am cerut. Dar, Sally, care sunt adevăratele cifre?

— Francis, le ţii în mână. Nu e amuzant? Nu era nevoie să mă pui să trişez şi să falsific nimic. Conduci cu zece puncte, exact aşa cum ai vrut. Ai câştigat.

Clipi repede în timp ce asimilă informaţia. Începu să zâmbească de parcă zorii unei noi zile se arătau pe faţa lui.

Începu să dea din cap de bucurie ca şi cum ar fi ştiut tot timpul că aşa se va întâmpla.

— Până la urmă, aş fi putut să-mi păstrez inocenţa.

Ridică privirea, un rid apărându-i pe frunte. Voia să-i spună ceva, dar, la naiba, nu putea să-şi dea seama ce. Pentru nişte numere, un sondaj printre alte câteva mii? Statistici selective, genul de lucruri pe care departamentele guvernamentale le făceau instinctiv? Îşi scoase o batistă colorată şi îşi şterse nasul cu o grijă meticuloasă, aproape exagerată. Voia să sărbătorească, dar ea părea hotărâtă să-i strice euforia. Asta şi distanţa pe care o punea masa între ei aveau să-i facă mai uşor ceea ce urma.

— Cum sunt noii clienţi pe care ţi i-am trimis?

Ea îşi ridică sprâncenele surprinsă; părea o digresiune.

— Buni. Foarte buni. Mersi.

— Sally, eu sunt cel care trebuie să-ţi fiu recunoscător. Vor fi mai mulţi în viitor... mă refer la clienţi. Vreau să continui să te-ajut. Se uita din nou la cifre, nu la ea. Era evident că se simţea stânjenit, căci îşi deschise cureluşa de la ceas şi îşi masă încheietura, trăgând de gulerul cămăşii de parcă era claustrofob. Claustrofob? Când ea era singura persoană din cameră?

— Francis, ce s-a-ntâmplat? Îi pronunţă numele într-un fel mai nazal ca de obicei; mai puţin atrăgător, se gândi el.

— Nu mai putem să ne vedem.

— De ce?

— Prea mulţi oameni ştiu de noi.

— Asta nu te-a deranjat înainte.

— Mortima ştie.

— Înţeleg.

— Şi urmează alegerile. Totul e foarte greu.

— Nici să-ţi falsific blestematele de cifre n-a fost tocmai uşor.

Urmă o tăcere. El încă încerca să găsească ceva pe foaia de hârtie la care să se concentreze.

— Cât timp? Cât timp trebuie să nu ne mai vedem?

Ridică privirea, cu o sclipire de nelinişte în ochi şi cu buzele întinse într-un fel ciudat.

— Mă... mă tem ca trebuie să nu ne mai vedem niciodată. Mortima insistă.

— Şi dacă Mortima insistă... Tonul ei era dispreţuitor.

— Eu am o relaţie foarte solidă şi matură cu Mortima. Ne înţelegem unul pe altul. În privinţa asta nu ne înşelăm unul pe celălalt.

— Doamne, Francis, ce naiba crezi că ai făcut aici, acolo, peste tot în clădirea asta, chiar şi pe scaunul pe care stai, dacă nu ai înşelat-o pe soţia ta? Sau nu a fost ceva personal pentru tine? A fost doar o afacere?

Nu-şi putu menţine privirea. Urquhart începu să se joace cu creionul, întrebându-se dacă ea avea să facă o criză de isterie. Nu asta, orice, dar nu asta. Nu suporta femeile isterice.

— Francis, nici măcar după alegeri?

— N-am înşelat-o niciodată, nu aşa. Nu când şi-a exprimat clar dorinţele.

— Dar nu trebuie să ştie. Munca noastră împreună a fost fantastică, istorică...

— Şi sunt recunoscător...

— Francis, a fost mult mai mult decât atât. Cel puţin pentru mine. Tu nu eşti ca restul bărbaţilor cu care am fost. N-aş suporta să te pierd. Eşti mai bun decât ceilalţi. Ştii asta, nu-i aşa?

Nasul ei zvâcnea senzual, plin de semnale sexuale, iar el se simţi sfâşiat. Relaţia cu Mortima era ca o stâncă pentru el; de-a lungul anilor, îi compensase sentimentul de vinovăţie şi inadecvare sexuală şi îi oferise o fundaţie solidă cu ajutorul căreia rezistase tuturor furtunilor ambiţiei politice şi învinsese. Ea îl făcuse bărbat. Pentru numele lui Dumnezeu, îi era dator. Se sacrificase la fel de mult ca el pentru cariera lui, într-un fel chiar mai mult, dar totul începea să se estompeze când se uita la Sally. Ea se aplecă înainte, cu sânii ei plini şi ispititori, umflaţi acum şi mai tare de contactul cu tăblia biroului.

— Francis, te-aş aştepta cu plăcere. Ar merita aşteptarea.

Şi avea dreptate. Îi era dator Mortimei, dar cu ea nu fusese niciodată aşa, nu avusese pentru ea aceeaşi dorinţă crudă, fără inhibiţii, dominatoare.

— Şi mai e şi munca pe care-am făcut-o împreună. Francis, suntem norocoşi că ne avem unul pe altul. Trebuie să continuăm.

Nu-şi mai trădase soţia până atunci, niciodată! Dar simţi încă o dată acea încordare irezistibilă şi, cumva, Mortima părea să aparţină altei lumi, genul de lume în care locuiseră înainte ca el să devină prim-ministru. Lucrurile se schimbaseră; slujba îi impunea diferite reguli şi responsabilităţi. Îi oferise Mortimei ce-şi dorise, şansa de a-şi conduce propria curte pe Downing Street, avea dreptul să-i ceară mai mult? Şi, cumva, ştia că nu va mai putea găsi o altă Sally, că nu va mai avea nici timpul, nici ocazia pentru asta. Ar fi putut găsi înlocuitor pentru mintea, dar nu pentru corpul ei şi ce simţea pentru el. Îl făcuse să se simtă atât de puternic, ca şi cum era din nou un bărbat tânăr. Şi ar fi putut să-i explice oricând Mortimei că nu era în interesul nimănui ca Sally să hoinărească liberă, nemulţumită, probabil răzbunătoare, nu acum.

— Sally, ar fi greu. Înghiţi în sec. Dar mi-ar plăcea să încerc.

— Pentru prima dată? Francis, renunţi la inocenţa ta?

— Dacă vrei să fie aşa.

Se holba la sânii ei care-l ţineau ca pe un iepure în capcană. Ea zâmbi, închise capacul servietei şi încuietorile cu un zgomot de parcă acolo îi prinsese inocenţa în capcană. Apoi se ridică şi dădu ocol încet mesei lungi. Purta un costum negru şi mulat, dintr-o singură bucată şi o jachetă largă din bumbac şi mătase de la Harvey Nicks, o combinaţie pe care nu o mai văzuse până atunci şi, în timp ce se apropie de el, lăsă pe spate jacheta ca să-şi expună toate farmecele. Ştia că făcuse alegerea corectă. Era bine pentru cauză, i-ar fi asigurat continuarea sprijinului şi a siguranţei, Mortima ar fi înţeles asta – dacă avea să afle vreodată.

Sally era acolo, lângă el. Întinse mâna.

— De-abia aştept. Partenere.

El se ridică şi îşi strânseră mâinile. Urquhart se simţi triumfător, atotputernic, de parcă nu era nicio provocare şi nicio dilemă pe care nu putea să le înfrunte.

Americanca aceasta era o femeie remarcabilă, o adevărată fată de treabă britanică, sugera zâmbetul lui. „Ce fraier e englezul ăsta”, gândi ea.

CAPITOLUL 45

Nicio piatră neîntoarsă, niciun cuţit nerăsucit.

Barba lui Brian Redhead crescuse mai lungă şi mai stufoasă de-a lungul anilor, dar ironia lui de Geordie[6] rămăsese formidabil de ascuţită. Din ce alt motiv ar fi rămas atât de mult timp vedeta radioului de dimineaţă şi ar fi continuat să atragă un şir nesfârşit de politicieni pe care să-i sfârtece şi să-i rupă în bucăţi chiar înainte ca prima cană de cafea să aibă timp să se răcească? Stătea în studioul lui din Casa de Radiodifuziune ca un pustnic în peştera lui, căutând un adevăr intangibil, cu căni murdare, notiţe vechi şi urmele reputaţiilor distruse împrăştiate pe masă, uitându-se încruntat la producătorul lui prin geamul fumuriu al camerei de control. Un ceas de perete uriaş şi demodat, cu un cadru din stejar lăcuit, atârna pe perete ca într-o sală de aşteptare dintr-o gară britanică, secundarul ticăind tot înainte fără remuşcări.

— A venit din nou vremea pentru analiza ziarelor de dimineaţă, iar pentru asta îl avem alături de noi pe obişnuitul analist de joi, Matthew Parris. Matthew, se pare că s-au încurcat iar mantiile regale.

— Da, Brian. Replica noastră la toate acele telenovele australiene începe un nou episod încâlcit în dimineaţa asta, dar poate că se întrevede un fel de încheiere. Avem semne că am putea pierde cel puţin unul dintre jucătorii principali pentru că ultimul sondaj de opinie făcut de *The Times* pune opoziţia cu zece puncte în urmă şi asta ar putea fi paiul care rupe spatele cămilei opoziţiei. Nu că lui Gordon McKillin i-ar pica bine să fie comparat cu o cămilă sau cu

6 Poreclă locală pentru locuitorii regiunii Tyneside din nord-estul Angliei şi numele dialectului local, (n.red.)

un vagabond, de exemplu, dar trebuie să se întrebe cât timp va mai trece până când va fi trimis să trăiască într-un pasaj subteran regal. S-ar putea să i se pară mult mai confortabil decât Camera Comunelor în după-amiaza asta. Dar comentariul editorial din *The Times* a electrizat şi ultimele ediţii ale celorlalte ziare. „E timpul ca alegerile să împrospăteze atmosfera?" se întreabă autorul articolului din *Times.* Nimeni nu se îndoieşte că nu doar conducerea domnului McKillin va fi reexaminată în mod public, ci şi cea a regelui. Ziarul *Mirror* se întoarce la noţiunile de bază. „Conform sistemului din prezent, ar putea fi cea mai proastă persoană din regat, şi tot ar domni. Ca să folosim propriile lui cuvinte, ceva trebuie făcut." Iar celelalte ziare îi arată şi mai puţin respect. Ai uitat titlul din *Sun,* de acum câteva zile, care striga „REGELE, MINTE LUMINATĂ"? Editorul de la *Sun* evident a uitat, pentru că a folosit din nou acelaşi titlu azi – doar că a fost prescurtat ca să se citească simplu: „REGELE MINTE"[7]. Se pare că o săptămână e o perioadă lungă în politica regală. Şi găsim alte titluri negative în celelalte ziare...

Într-un birou din City aflat la câţiva kilometri de Casa Radiodifuziunii, Landless opri radioul. Zorii zilei păreau o atingere de pensulă pe tabloul cerului, dar el deja era la birou. Prima lui slujbă fusese livrarea ziarelor, la vârsta de opt ani, şi alergase pe străzile întunecate pentru că părinţii lui nu-şi permiteau să-i ia o bicicletă, umplând cutiile de scrisori şi zărind neglijeuri şi piele goală printre perdelele trase fără grijă. Se îngrăşase de-atunci şi făcuse câteva milioane, dar rămăsese cu obiceiul de a se trezi devreme pentru a-i spiona pe alţii. În birou mai era doar o persoană, cea mai în vârstă dintre cele trei secretare care lucrau prin rotaţie în timpul anului. Liniştea şi părul ei cărunt îl ajutau să

7 Joc de cuvinte în limba engleză: *king of conscience*, regele conştiinţei, şi *king con*, regele escroc. (n.red.)

gândească. Zăbovea peste exemplarul lui din *The Times,* deschis pe birou. Citi din nou, trosnindu-şi pe rând degetele în timp ce încerca să-şi de-a seama ce – şi cine – era în spatele cuvintelor, apoi se aplecă peste birou şi apăsă pe interfon.

— Domnişoară Macmunn, ştiu că e devreme şi abia îşi toarnă laptele peste fulgii de porumb integral şi îşi scarpină târtiţele regale, dar vezi dacă poţi să-mi faci legătura telefonică cu Palatul...

Se întrebase în sinea lui, doar pentru un moment, dacă ar fi trebuit să-i consulte, să le ceară sfatul. Dar doar pentru un moment. Privindu-i pe colegii lui din jurul mesei cabinetului, îşi pierdu răbdarea pentru dezbaterile nesfârşite şi nehotărârea lor, pentru căutarea inutilă a unei căi uşoare de înaintare şi pentru compromisurile permanente. Veniseră toţi cu dosarele lor roşii care conţineau documentele formale ale cabinetului şi notiţele pe care funcţionarii din subordinea lor le pregătiseră pentru a le susţine poziţiile individuale sau a le submina subtil pe ale colegilor rivali. Colegi! Doar conducerea lui, autoritatea lui, îi împiedica să-şi permită genul de certuri mărunte care i-ar fi făcut de ruşine chiar şi în faţa unei grădiniţe. Oricum, notiţele funcţionarilor publici erau irelevante pentru că funcţionarii publici nu ştiuseră că el avea să deturneze agenda.

Nu avea rost să le ceară părerile; ar fi fost penibil de previzibile. Ar fi spus că era prea devreme, prea în grabă, prea nesigur, că ar fi dăunat prea mult instituţiei monarhiei. Erau prea multe şanse să-şi piardă şoferii ministeriali mai devreme decât era necesar. O, voi slabi în credinţă! Aveau nevoie de coloană vertebrală, de curaj. Trebuiau speriaţi până-şi ieşeau din minţile lor politice.

Aşteptă până când terminară cu zâmbetele şi felicitările pentru apariţia favorabilă în sondajele de opinie – apariţia *lor* favorabilă! Îl chemase pe ministrul de finanţe să le recite cât de rău va fi, mai ales după ce haosul din pieţele financiare distrusese încrederea în

economie. Era un tunel care fusese săpat mai adânc şi mai lung decât s-ar fi aşteptat oricine, recitase ministrul, fără să se vadă nicio luminiţă la capătul tunelului şi un buget la jumătate pentru luna următoare, care avea să le facă găuri în şosete. Dacă le mai rămâneau şosetele până atunci.

În timp ce mestecau îngreţoşaţi acele oase, el îl întrebase pe ministrul muncii care erau cifrele. Vacanţele şcolare începeau la 15 martie, aproximativ trei sute de mii de absolvenţi de şcoală aveau să inunde piaţa muncii, iar perspectivele de angajare arătau la fel de îmbucurătoare ca subsuoara unei vrăjitoare. Numărul total al şomerilor s-ar fi ridicat la două milioane. Altă promisiune electorală aruncată pe fereastră. Apoi se întoarse spre raportul ministrului de justiţie cu privire la planul pentru procesul lui Sir Jasper Harrod. Din cauza tremurăturilor care cuprinseră o faţă sau două, bănui că mai erau câteva donaţii individuale care nu ieşiseră încă la lumină printre cei care, deocamdată, erau în poziţii sus-puse. Data procesului era joi, 28 martie. Nu, probabil nu vor fi amânări, rufele murdare aveau să fie atârnate la uscat în public la câteva zile de la prima lovitură a ciocănelului judecătorului. Sir Jasper se exprimase clar că nu dorea să sufere de unul singur.

Colegii arătau ca şi cum ar fi navigat într-o bărcuţă suprapopulată pe un vânt foarte puternic, iar el răsuci cuţitul şi mai adânc. Circula un zvon că McKillin se gândea să demisioneze de Paşte. Doar prostul de Dickie, ministrul Mediului, crezu că era o veste bună; restul recunoscură imediat ce era de fapt – singura speranţă de salvare a opoziţiei, un început nou, o ruptură curăţată de prostiile şi eşecurile lui McKillin, un salt pe un teren nou şi ferm. Chiar şi ceilalţi tonţi văzură asta – toţi, cu excepţia lui Dickie. Trebuia să dispară după alegeri.

Doar după ce tăcerea pluti în aer timp de mai multe secunde le aruncă un colac de salvare, o şansă de a fi traşi la mal. Alegeri. Joi, 14 martie. Le oferea destul timp dacă se grăbeau să-şi pună în

ordine toate detaliile şi să dizolve parlamentul, ceea ce avea să-i treacă cu chiu, cu vai peste furtunile care, altfel, aveau să-i lovească şi să-i copleşească. Nu era o sugestie şi nici nu le solicita opiniile, era, pur şi simplu, o indicaţie a măiestriei tacticilor lui şi a motivului pentru care el era prim-ministru şi nu unul dintre ei. Un avantaj semnificativ în sondajele de opinie. O opoziţie dezorganizată. Un ţap ispăşitor regal. Un calendar. Şi o audienţă la rege în mai puţin de o oră pentru a emite proclamaţia regală. Ce şi-ar fi putut dori mai mult? Da, ştia că era târziu, dar mai avea încă destul timp. Fix cât îi trebuia.

CAPITOLUL 46

Cei care doresc să se lupte cu un rege trebuie să-şi găsească un cal puternic.

— Maiestate.

— Urquhart.

Nu se deranjară să se aşeze. Regele nu făcu niciun semn că i-ar fi oferit un scaun, iar Urquhart avea nevoie doar de câteva secunde pentru a-şi transmite mesajul.

— Vreau să aduc în discuţie doar o chestiune. Doresc alegeri cât mai curând. Pe 14 martie.

Regele se holbă la el, dar nu spuse nimic.

— Cred cu toată sinceritatea că trebuie să vă spun că o parte a manifestului guvernului va constitui o propunere de a stabili un comitet parlamentar de anchetă a monarhiei, a datoriilor şi responsabilităţilor ei. Voi propune acelei comisii o serie de restricţii radicale ale activităţii, rolului şi finanţării dumneavoastră şi a rudelor dumneavoastră. A fost prea mult scandal şi prea multă confuzie. E timpul ca poporul să decidă.

Când răspunse, vocea regelui fu remarcabil de blândă şi controlată.

— Niciodată nu încetează să mă uimească felul în care politicienii vorbesc în numele poporului chiar şi atunci când spun cele mai absurde minciuni. Dar dacă eu, un monarh ereditar, aş citi din Evanghelii, cuvintele mele tot ar fi primite cu suspiciune.

Insulta fu transmisă încet, aşa că îl afectă în profunzime. Urquhart zâmbi dispreţuitor, dar nu-i oferi niciun răspuns.

— Aşadar, va fi un război deschis, nu-i aşa? Între noi doi. Între rege şi Cromwellul lui. Ce s-a-ntâmplat cu străvechea virtute englezească a compromisului?

— Eu sunt scoţian.

— Aşadar, mă vei distruge şi, odată cu mine, vei distruge şi constituţia care a servit ţara atât de bine timp de generaţii întregi.

— Monarhia constituţională e construită pe premisa eronată a demnităţii şi reproducerii perfecte. Nu e vina mea că toţi aţi dovedit că aveţi pofte şi preferinţe sexuale de ţapi!

Regele tresări de parcă ar fi fost pălmuit, iar Urquhart îşi dădu seama că mersese prea departe. Până la urmă, ce rost avea?

— Sire, nu o să vă mai deranjez. Am venit doar să vă informez despre dizolvare. Pe 14 martie.

— Aşa spuneţi. Dar nu cred că o veţi avea.

Nu se observă nicio teamă în comportamentul lui Urquhart – îşi cunoştea drepturile.

— Ce nebunie-i asta?

— Vă aşteptaţi ca eu să emit o proclamaţie regală astăzi, în secunda asta.

— Cum am tot dreptul s-o fac.

— Posibil. Şi, din nou, poate că nu. E o idee interesantă, nu credeţi? Pentru că şi eu am drepturi acordate de aceleaşi precedente constituţionale, dreptul de a fi consultat, de a sfătui şi de a avertiza.

— Vă consult. Oferiţi-mi câte sfaturi vreţi. Avertizaţi-mă, ameninţaţi-mă dacă vreţi. Dar asta nu vă poate împiedica să-mi acordaţi dizolvarea pe care o cer. Acesta este dreptul prim-ministrului.

— Fiţi rezonabil, domnule prim-ministru. E prima dată pentru mine, sunt un novice în slujba asta. Şi eu am nevoie să primesc sfaturi, să vorbesc cu câţiva oameni, să mă asigur că acţionez corect din punct de vedere constituţional. Sunt sigur că voi fi în poziţia de a vă aproba cererea până, să zicem, săptămâna viitoare? Nu e nerezonabil, nu-i aşa? Doar câteva zile?

— Nu se poate!

— De ce nu?

— Nu vă puteţi aştepta să organizez alegeri în Joia Mare când cei care nu sunt în patru labe zac cu burta în sus din cauza Sărbătorilor de Paşte. Nicio întârziere. Nu voi accepta, auziţi!

Urquhart îşi pierduse calmul; pumnii îi erau încleştaţi din cauza consternării, iar picioarele îi erau poziţionate de parcă ar fi fost gata să lanseze un atac fizic direct împotriva monarhului. În loc să tresară sau să se retragă, regele începu să râdă, un zgomot rece şi sec al cărui ecou se auzi în jurul tavanului înalt.

— Domnule Urquhart, trebuie să mă iertaţi. Am făcut o mică glumă. Bineînţeles că nu pot întârzia cererea dumneavoastră. Doar am vrut să văd cum veţi reacţiona. Muşchii continuară să-i tragă faţa în expresia unui zâmbet, dar în spatele lui nu se simţea căldura. Ochii îi erau ca gheaţa. Se pare că sunteţi cam grăbit. Dar trebuie să vă spun că aşa sunt şi eu, pentru că nerăbdarea dumneavoastră m-a ajutat să iau o decizie proprie. Vedeţi, domnule Urquhart, eu vă dispreţuiesc şi dispreţuiesc şi tot ceea ce reprezentaţi dumneavoastră. Felul crud, necruţător şi complet lipsit de suflet în care vă urmăriţi scopurile. Mă simt obligat să fac tot ce stă în puterea mea pentru a vă opri.

Urquhart dădea din cap.

— Dar nu puteţi întârzia alegerile.

— Nu. Dar nici nu pot accepta ceea ce ştiu că e adevărat, că mi-aţi distrus prietenii şi familia, iar acum încercaţi să mă distrugeţi şi pe mine şi, odată cu mine, Coroana. Ştiţi, Charlotte poate fi o femeie nechibzuită, dar în fond e un suflet bun. Nu merita ceea ce i-aţi făcut. Şi nici Mycroft nu merita asta. Aşteptă o secundă sau două. Văd că nici măcar nu simţiţi nevoia să negaţi.

— Nu comentez. Nu puteţi dovedi nimic.

— Nici nu am nevoie. Doar mie însumi, cel puţin. Vedeţi, domnule Urquhart, i-aţi folosit pe cei pe care-i iubesc ca pe un preş pe care să vă ştergeţi în timp ce vă croiţi calea prin canale. Acum vreţi să călcaţi pe mine. Nu vă voi permite.

— Nu puteţi face nimic. După aceste alegeri, Coroana nu va mai fi într-o poziţie în care să se mai poată juca de-a politica vreodată.

— În privinţa asta, domnule prim-ministru, suntem de acord. Am suferit foarte mult când a trebuit să accept că tot ceea ce am făcut în ultimele luni – idealurile pe care am încercat să le protejez, ideile pe care am vrut să le propag – face parte, din politică. Din păcate, nu mai există o linie despărţitoare clară. Dacă îmi exprim o părere în public, fie şi despre vreme, e politică.

— În sfârşit, facem progrese.

— Eu fac. Nu sunt la fel de sigur că şi dumneavoastră. Am o datorie, o datorie aproape divină, să fac tot ce-mi stă în puteri ca să protejez Coroana. Am o obligaţie la fel de puternică faţă de mine însumi şi faţă de lucrurile în care cred. Dar conştiinţa nu poate sta liniştită sub o Coroană modernă. Dumneavoastră v-aţi asigurat de asta.

— Poate. Dar nu pe 14 martie.

Urquhart îşi şterse gura cu mâna din cauza exasperării.

— Mă aduceţi la capătul răbdării. Va fi pe 14 martie.

— Dar nu poate fi. Pentru că trebuie să întârziaţi dizolvarea parlamentului pentru o treabă neaşteptată.

— Ce treabă?

— Pentru o declaraţie de abdicare.

— Altă glumă proastă!

— Nu sunt cunoscut pentru simţul umorului.

— Veţi abdica? Pentru prima dată, Urquhart începu să simtă că-şi pierdea controlul. Se vedea că-i tremura puţin falca.

— Ca să protejez Coroana şi propria conştiinţă. Şi ca să lupt cu dumneavoastră şi cu cei de teapa dumneavoastră prin toate mijloacele posibile. E singura cale.

Nu se putea îndoi de seriozitatea lui, aceasta fusese întotdeauna slăbiciunea lui, o incapacitate totală de a-şi ascunde sinceritatea. Ochii lui Urquhart tremurară repede în timp ce încercă să calculeze

repercusiunile politice şi câte pagube ar fi cauzat planurilor lui orice întârziere. Cu siguranţă, încă mai putea să câştige? Parlamentul poporului înaintea Coroanei. Ar fi trebuit să strice sărbătoarea unei săptămâni din calendar, chiar dacă asta însemna Joia Mare – o zi propice pentru pedepsirea regilor. Dacă nu cumva... Doamne, nu avea să-l înlocuiască pe McKillin din funcţia de lider al opoziţiei, nu-i aşa? Nu, era prea absurd.

— Ce rol speraţi să jucaţi în campanie? Cuvintele erau şovăitoare.

— Unul modest. Să scot în evidenţă problemele care mă îngrijorează – sărăcia, lipsa oportunităţilor pentru tineri. Starea mizerabilă a mediului urban şi a celui înconjurător. O să-i cer ajutorul lui David Mycroft. Are un fler pentru publicitate, nu credeţi? Regele se schimbase, tensiunea obişnuită de pe faţa lui părea să se fi relaxat, să se fi înmuiat, nu mai era chinuit de coşmaruri şi de vinovăţia pe care şi-o provoca singur. Aproape că părea că se distra. Dar, orice voi face, voi face cum trebuie. Nu mă voi angaja în confruntări personale sau dezbateri cu dumneavoastră. Deşi presupun că alţii vor fi mai puţin scrupuloşi. Merse spre un buton ascuns în spatele unei draperii şi îl apăsă. Aproape imediat, se deschise uşa şi intră Benjamin Landless.

— Tu!

— Eu. El dădu din cap. A trecut multă vreme, Francis. Mi se pare că a fost acum o viaţă, într-o altă lume.

— Ciudaţi parteneri, un rege şi un golan de origine umilă ca tine.

— Nevoia ne învaţă.

— Presupun că ai de gând să publici şi să promovezi trăncănelile regale.

— Posibil, Francis. Dar nu voi exclude alte ştiri importante.

Pentru prima dată, Urquhart observă că Landless ţinea ceva în mână... nişte hârtii?

— Poze, Francis. Ştii despre poze, nu-i aşa?

Landless i le întinse lui Urquhart, care le luă de parcă i se oferea o cupă cu cucută. Le cercetă în linişte deplină, incapabil să deschidă gura chiar dacă şi-ar fi găsit cuvintele.

— Se pare că e o epidemie cu genul acesta de lucruri în ultimul timp, nu credeţi, Sire? se oferi Landless.

— E regretabil, răspunse regele.

— Francis, îţi recunoşti soţia, bineînţeles. Cealaltă persoană, cel de dedesubt – scuze, de deasupra în poza pe care o ţii acum – e un italian. Şi nu-şi trage perdelele cum trebuie.

Mâinile lui Urquhart tremurau în asemenea hal încât era să scape fotografiile. Cu un strigăt furios, le strânse în pumn şi le azvârli prin cameră.

— O să mă lepăd de ea. Oamenii vor înţelege, mă vor compătimi. Asta nu e politică.

Regele nu-şi putu stăpâni un gest dispreţuitor.

— Frankie, sincer, sper să ai dreptate, continuă Landless. Dar mă îndoiesc. Oamenilor o să li se pară totul ca un terci de ovăz plin cu cocoloaşe când o să afle şi de interesele tale suplimentare.

— La ce te referi? Suferinţa se strecură în privirea lui Urquhart.

— Mă refer la o anumită doamnă, tânără şi foarte atrăgătoare, care nu numai că a fost văzută foarte des pe Downing Street de când ai ajuns tu acolo, dar, recent, a şi dat lovitura în stil mare pe piaţa valutară. Lumea ar putea crede că ştia ceva – sau pe cineva – din interior. Sau vei încerca să te lepezi şi de ea?

Obrajii îi păliră brusc, cuvintele poticnindu-i-se pe buzele tremurânde.

— Cum naiba? N-ai cum să ştii...

Un braţ uriaş, ca de urs, fu pus în jurul umerilor lui Urquhart, iar Landless îşi coborî vocea până la o şoaptă conspirativă. De parcă ar fi primit un semnal, regele merse la o fereastră şi se întoarse cu spatele la ei, preocupat de privirea grădinii lui.

— Îţi spun un mic secret, amice. Vezi tu, ea a fost partenera mea la fel cum a fost şi a ta. Trebuie să-ţi mulţumesc. Te-ai descurcat foarte bine cu fluctuaţiile monedei, ai ieşit de pe lira sterlină chiar la timp.

— Nu e nevoie de asta, suspină el năucit. Te-ai fi descurcat la fel de bine doar cu mine...

Landless îl măsură atent din cap până-n picioare pe celălalt bărbat.

— Nu. Francis, mă tem că nu eşti genul meu.

— De ce, Ben? De ce-mi faci asta?

— Câte motive vrei? Îşi ridică mâna ca să numere pe degetele lui mici şi groase. Pentru că te-ai bucurat atât de evident când m-ai tratat ca pe un rahat. Pentru că prim-miniştrii vin şi pleacă, aşa cum vei pleca şi tu în curând, în timp ce Familia Regală dăinuieşte. Dădu din capul lui uriaş în direcţia regelui. Şi, probabil cel mai important, pentru că el m-a primit cu căldură, exact aşa cum sunt, Benjamin cel Mare şi Rău din Bethnal Green, fără să strâmbe din nas, când pentru tine şi pentru nevasta ta arogantă nu am fost destul de bun. Îşi răsuci mâna în aşa fel încât deveni o gheară răsturnată. Aşa că te strâng de coaie cât de tare pot.

— De ce? Of, de ce? Urquhart continuă să geamă.

Pumnul lui Landless se strânse tare.

— Pentru că ei sunt acolo, Francis. Pentru că sunt acolo. Chicoti. Apropo, am veşti bune despre Sally.

Urquhart putu doar să-şi ridice ochii jalnici ca să întrebe.

— E însărcinată.

— N-am făcut-o eu! suspină Urquhart.

— Da, n-ai făcut-o tu. Vocea, care-l tratase cu aroganţă, acum îl batjocorea. Se pare că nu eşti destul de bărbat pentru nimic.

Aşadar, ştia şi despre asta. Urquhart se întoarse cu spatele la adversarul lui, încercând să-şi ascundă umilinţa, dar Landless nu-l slăbea din ochi.

— Frankie, te-a învârtit pe degete ca pe un prost ce eşti. Şi în politică, şi în pat – sau unde-o fi fost. Nu ar fi trebuit să te foloseşti de ea. Atâta inteligenţă şi frumuseţe, şi tu ai aruncat-o.

Urquhart îşi scutura capul ca un câine care încerca să scape de o zgardă nedorită.

— Are o afacere nouă, clienţi noi, capital nou. Şi un nou bărbat. Frankie, are o altă viaţă acum. Şi e şi însărcinată... ei bine, ştii cum sunt femeile când vine vorba de asta. Sau, mai degrabă, nu ştii, dar află de la mine. E o doamnă excepţională şi foarte fericită.

— Cine? Cu cine a...? Părea incapabil să termine ce-avea de spus.

— Pe cine a preferat în locul tău? chicoti Landless. Idiotule. Tot nu-ţi dai seama, nu-i aşa?

Tot corpul lui Urquhart se contractă, umerii i se lăsară în jos şi rămase cu gura căscată. Nu putea, nu voia să înţeleagă.

O expresie triumfătoare cuprinse faţa moale a editorului.

— Te-am întrecut la toate, Frankie. Chiar şi cu Sally.

Urquhart simţi o dorinţă copleşitoare, primitivă, de a se târî departe, de a găsi un loc întunecat, orice loc, şi de a-şi îngropa acolo umilinţa cât de repede şi de adânc putea, dar nu putea pleca, nu încă. Mai avea un singur lucru de făcut. Poate că era o ultimă şansă de a câştiga puţin timp. Încercă să-şi îndrepte umerii şi merse rigid prin cameră până când ajunse în spatele regelui. Faţa îi era congestionată din cauza efortului şi inspiră adânc şi zgomotos.

— Sire, m-am răzgândit. Îmi retrag cererea pentru dizolvarea parlamentului.

Regele se răsuci pe călcâie, ca un ofiţer la paradă.

— O, aşa faceţi, domnule prim-ministru? Asta o să fie al naibii de greu pentru că, vedeţi, deja am pus rotiţele în mişcare. Bineînţeles că prim-ministrul are dreptul să solicite alegeri anticipate, Constituţia e clară în privinţa asta. Dar în niciun chip nu pot să-mi amintesc partea care spune că îi este permis să anuleze alegerile. Oricum, eu sunt cel care dizolvă parlamentul şi semnează

proclamaţia regală, şi exact asta o să fac. Dacă o să-mi consideraţi acţiunile inacceptabile pe motive constituţionale sau personale, sunt sigur că mă pot baza pe votul dumneavoastră în timpul dezbaterii abdicării.

— O să-mi retrag propunerile pentru reforma constituţională, rosti Urquhart epuizat. Dacă e necesar, o să prezint scuze publice pentru orice... neînţelegere.

— E frumos din partea dumneavoastră că vă oferiţi, domnule Urquhart. Ne scuteşte pe mine şi pe domnul Landless prezent aici de a insista pentru asta. Aş dori să vă cereţi scuze când voi prezenta declaraţia de abdicare.

— Dar nu e nevoie de asta. Aţi câştigat. Putem da timpul înapoi...

— Încă nu înţelegeţi, nu-i aşa? Voi abdica, fie că doriţi asta, fie că nu. Nu sunt omul potrivit pentru misiunea pentru care m-am născut, nu am stăpânirea de sine necesară unui rege. M-am împăcat cu asta. Prin abdicarea mea voi proteja Coroana şi tot ce reprezintă ea mult mai eficient decât dacă aş încerca să-mi croiesc calea încurcată prin apele constituţionale tulburi. Deja am trimis după fiul meu, iar actele de regenţă sunt gata. El e mai răbdător decât mine, mai tânăr, mai flexibil. El va avea o şansă mai bună de a creşte şi a deveni un rege măreţ, aşa cum eu nu voi fi niciodată. Îşi împunse pieptul cu degetul. E cel mai bun lucru pentru mine, ca om. Degetul lui se întoarse spre Urquhart. Şi e şi cea mai bună cale pe care o pot concepe pentru a vă distruge, împreună cu tot ce reprezentaţi.

Buza lui Urquhart tremură.

— Aţi fost un idealist.

— Şi dumneavoastră, domnule Urquhart, aţi fost un politician.

EPILOG

Se auzi o ciocănitură la uşa de la intrare, o lovitură înceată şi şovăitoare. Kenny îşi puse jos cartea şi merse să răspundă. Uşa se deschise şi acolo, pe pragul înnegrit al uşii, înfofolit cu un palton nou care să-l apere de vremea vântoasă, stătea Mycroft.

Mycroft îşi pregătise explicaţiile şi scuzele cu grijă. Odată cu anunţul abdicării şi cu alegerile, lucrurile se schimbaseră. Presa avea peşti noi de eviscerat şi de fript şi i-ar fi lăsat în pace, dacă Kenny ar fi putut înţelege asta. Şi dacă l-ar fi iertat. Dar, când ridică privirea spre celălalt bărbat, îi văzu durerea din adâncul ochilor miraţi şi rămase fără cuvinte.

Rămaseră nemişcaţi faţă în faţă, fiecare temându-se de ce ar fi putut spune celălalt, nedorind să-şi expună încă o dată rănile de-abia vindecate. Lui Mycroft i se păru că trecură câteva vieţi până când, în sfârşit, Kenny vorbi.

— David, ai de gând să stai acolo toată noaptea asta afurisită? O să se răcească ceaiul ursuleţilor.

După ce a ajuns în vârful puterii, proaspătul prim-ministru Francis Urquhart trebuie deja să facă față unei crize politice care ar putea duce la căderea guvernului. Urquhart se confruntă cu un obstacol neașteptat: noul și idealistul rege, determinat să-și pună în practică propriile idei. În consecință, Urquhart este nevoit să ia măsuri drastice pentru a-și salva viitorul politic. El pune la cale un plan prin care să expună activitățile scandaloase ale unor membri ai Casei Regale, însă compromiterea acestora ar putea duce și la prăbușirea monarhiei.

„Michael Dobbs are o abilitate nefirească de a prezice viitorul. O lectură fascinantă cu un final care dă fiori Palatului Buckingham."

Sunday Express

„Cu un prieten ca Michael Dobbs, cine are nevoie de dușmani? În ale scrisului, Dobbs e un strengar cu tupeu, iar cărțile lui atrag prin autenticitate. Oamenii adoră asta."

The Times

„Un parcurs presărat cu un scandal după altul... un excelent spectacol."

Mail on Sunday, ediția printată

29,99

ISBN 978-606-8905-02-0